

788 TPL F1100B 955

శ్రీ వేమన గ్రంథాలయము,
తేలస్తోలు.

మైదానం

శ్రీ వేమన గ్రంథాలయము,
తేలస్తోలు.

గుడిపాటి వెంకటచలం

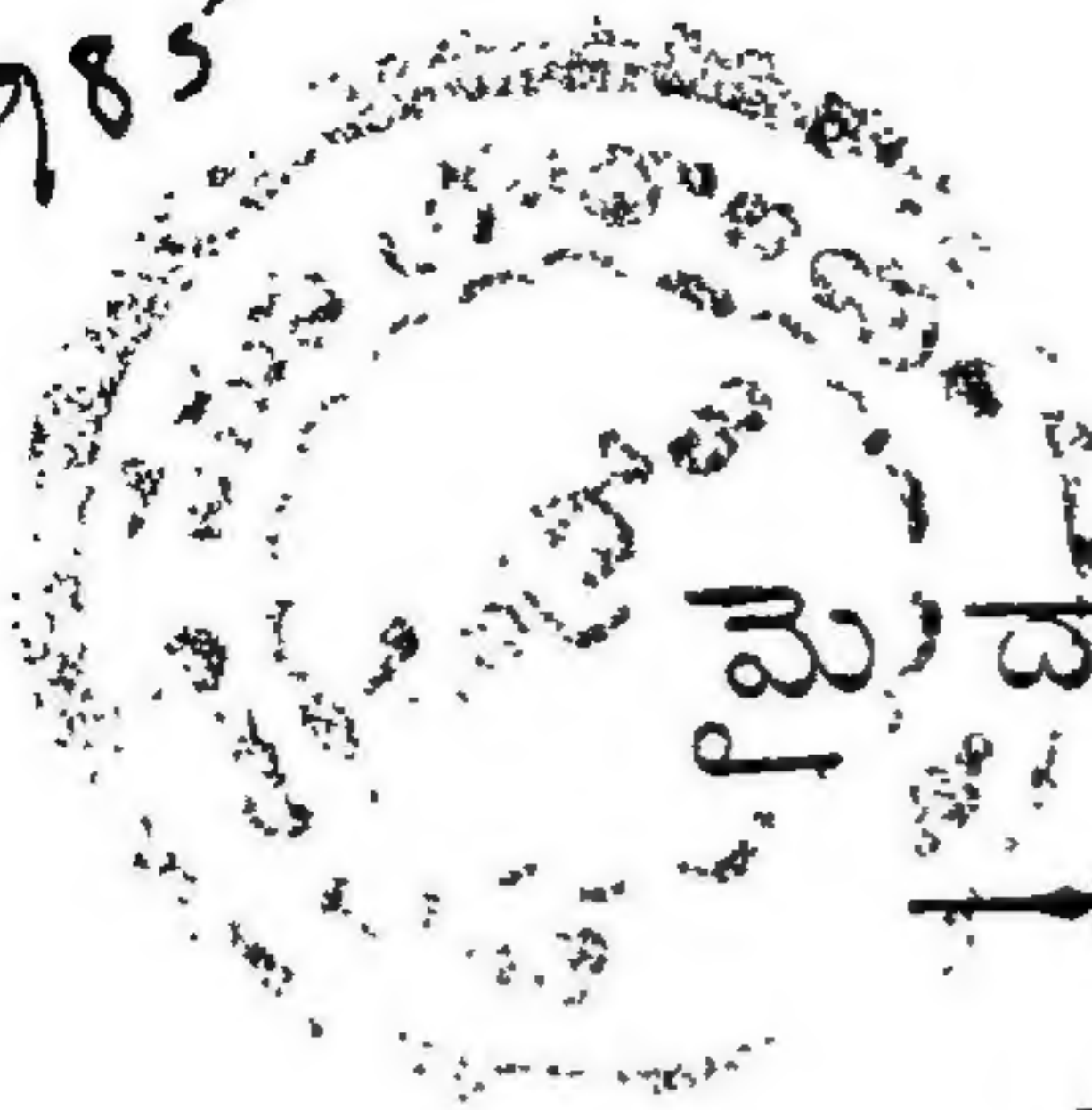
శ్రీ వేమన గ్రంథాలయము,
తేలస్తోలు.

1938

సర్వస్వామ్యములు]

[వెల రు 0—8—0
శ్రీ వేమన గ్రంథాలయము,
తేలస్తోలు.

21

మొదల నం

I

‘లేచి పోయినా’నంటే యెవరన్నా నన్ను, నా కెంతో కష్టంగా వుంటుంది. ఇదివరకెంతో యీ మనుషుల్లోనించి, నీతివతః మలలోంచి వెళ్ళిపోయి, యెడారిలో జీవించడంవల్ల నేను చేసినపని ఘోరత్వం, నీచత్వం బోధపడలేదు. ఆ జీవితమంతా సుందరమైన, దివ్యమైన స్వప్నం వలె, ఆయెడారి పుణ్యభూమివలె, నాజీవితంలో యీశ్వరుడికి నే నెత్తే మంగళహారతివలె తోచింది. ఇంటినే, బంధువుల్నీ, భతఃనే మరిచివేసిన అనుభవం యెంత వున్నతమో, అద్భుతమో నువ్వే ఆలోచించు. అమీరానీ, మీరానీ అనుభవించిం తరవాత, మనచుట్టూ బతికే యీ ప్రజలందరూ ఫరుషులేనా, మరుష్యులేనా అనిపిస్తుంది నాకు. నేను బండిదిగెప్పుడు వీళ్ళు చుట్టూపోగ్న,

“లేచిపోయిందిటా.”

“చాలాబావుందిరా మనిషి!”

“కావలసిందే శాస్త్ర ముండకి ”

అంటూవుంటే అర్థమయింది నాకు లోకమార్గం. చివరికి నువ్వు అన్నావు ‘లేచిపోవడానికి నీ భర్తలోప మేమన్నా వుందా?’ అని. ఆయి న్నెరుగుదువుగా? అమీరే, నాకు కనపడకపోతే యీనాటికి యింకా నా పెనిమిటితో కాపరం సుఖంగా, మత్తుగా చేస్తూ పడివుండేదాన్నే. అమీర్తో నీకో, యింకో పరిస్థితకో స్నేహమేవుంటే, మీరూ లేచి పోయే వుండురు, అతని ఆకర్షణాన్ని నిగ్రహించలేక. మీరూ నేనూ కాదు జవాబుదారీ దానికి. వొప్పుకోవూ? మీ కావరూ లేచిపోయివుం డరూ? నీమూనే నిజమేమో? ఆ అక్కర్లే అర్థమయ్యే వ్యాధియం వుండా

లికడ. కాని మద్యాహ్నం సోమరిగా నన్ను తాకితే నాళ్లు కుట్టుమనే నాకు అమీను విశాలవక్తవు వొట్టితి స్వర్గంగా అర్థంకాకుండా వుండ గలరా? పోగింది, మీరే అప్పిష్టంశులేమో! తగాదా నొందుకు?

లికనాటి పొద్దున్న, ఆయనతో యేదో వ్యాయంవిషయమై మాట్లాడానికి వచ్చాడు అమీన్. ఆఫీసుగదిలో యేమిమాటలు విన్నవకపోతే; యెవరూ లేననుకొని కాఫీ లోపలికి తీసికెళ్ళాను. ఆయనముఖం చూడగానే గదిలో యింకా యెవరో వున్నా రని గ్రహించి వెనక్కి వెళ్ళడానికి చప్పన తిరుగి బోశూవుండగానే, యీలోపునే యెవరో గాఢంగా నా కీపుని చూపులతో స్పృశిస్తున్నట్లు తోచింది. అతనినంక పూర్తిగా కళ్ళన్నా యెత్తకుండా లోపలికి వెళ్ళిపోయినాను. కాని ఆచూపు నా కీపునచేసిన గాయంతో నన్ను గోసల్లా బాధపెట్టింది. మర్నాడు నాయంత్రం మామూలుగా నేను కీధనుమ్మంలో నుంచుని వుండగా, మల్లా ఆ చూపే నాచింపకి తగిలి, తిరిగి, అతన్ని చూశాను. పెటనే సిగ్గుపడి లోపలికి వెళ్లి, ఆచూపులో యెంతబలం, వాంఛ నిండివుందో ఆలోచించాను అశ్చర్యముతో ఆనాయంత్రంమంతా. పర్తికోగోసు పొద్దున్నా ఆ వ్యవహారంమీదనే ఆయనవగ్గరికి వచ్చాడు. చుట్టే మన్నా అనుకో; నేను కూరలు కొంటున్నా, మట్టిగ చేస్తున్నా, కాఫీ తాగుతున్నాసరే అతను వచ్చా డని తెలిసేసి యెట్లాగో - యింకా మిగ్గరిగా మాట్లాడే అతని కంతం నాకు విచిత్రమండే, నాకు గుర్తుతెలికముండే. పర్తికోగోజూ నాలుగైదుసార్లు గోడ్డుమీద కనబడ్డాడు. పెండుమూడుగోసాలు నేను గుమ్మంలో తను వచ్చినప్పుడు లేకపోతే, నాకోసం తనచూపుని అక్కర వారిలి వెళ్లాడా అనిపించేది నాకు. నేను తననంక నాలాయిష్టంగా చూడదాన్నని అమీన్ తననాత అన్నాడు. నామనసులోమాత్రం అతన్ని యెదురుచూడడం, అతని తీవ్రకాంక్షకి నేను కావలసివిదాన్ననే భావంతో గొప్పసంతోషంలో నిండిపోవడం అలవాటైనాయి.

ఆవేశ మధ్యాహ్నం రెండింటికీ వాకెట్లో నుంచుని వున్నాను. ఎండతో ఆకాశంనించి నేలవరకు లోకం నిండివుంది. ఆదాహంకొన్ని యెండే వెన్నెనెనట్లు, ఆరోడ్లలో వుద్యానన విహారానికై వచ్చినవాడి వలె నడుస్తున్నాడు. ఎక్కడెక్కడ నావస్తాల్లోంచి నాశరీరం కనపడుతుందో అన్నట్లు వెతికి, వొళ్లంతా సిగ్గుపరిచాయి అతని చూపులు. నిర్మానుష్యమైన ఆ రోడ్డుమీద నా కేమరుగా ఒక్కనిమిషం ఆ, యింకొకటి పనిమీదవెళ్లే యజమానివలె నడిచి వచ్చాడు గుమ్మంవేపు. నేను యింట్లోకి వెళ్లి ఆఫీసుగదిగుమ్మంలో నుంచుని 'లే' రన్నాను. కాని అతను నే నేమంటున్నానో వినతలచుకోలేనట్లు లోచింది. నాతో గాని, నా మాటలతో కాని తనకి పనిలేనట్టే; ఆ యింటికీ, నాహృదియానికి తను అధిపతిని తెలిసినట్టే వచ్చేశాడు. నేను లోపలికి వెళ్ళి తలుపుపక్కకి తప్పుకుంటూ వుండగానే వచ్చి, నాచుట్టూ చేతులు పోనిచ్చి అనుముకున్నాడు. అటు చూడలేదు. యిటు చూడలేదు. అతని చృష్టిఅంతా నా మీదనే, నాకొకటే. యేంమోహమని! ఒక్క రెండు నిమిషాల్లో నేను ఒటికి వున్నానో, లేనో - అది ఆఫీసుగదో, మహారణ్యమో - నేను నేనో, యింకొకడో - తెలీనంత గాఢంగా, వ్రాపిరాడకండా, బలం మిగలకండా రక్తాన్ని ఆపేసి, గుండెల్ని పిండేసి మాయమైనాడు. వెళ్లి శరీరమంతా సగ్గుకొలి మంచంమీద కూచున్నాను.

ఏం జరిగింది? ఇది పాతగదేనా? ఎప్పటి మధ్యాహ్నం యెండేనా యిది? లేచి ఏనో గొప్పకార్యం, అంధర్నీ ఆశ్చర్యమిచ్చుల్ని చేసేపని చేయాలనిపించింది. సంతోషంతో కేకవేశాను. చప్పనలేచి నుంచున్నాను. నన్నాను. అద్దంపైకి ఒక్కగంటేసి చూసుకున్నాను. నాముహూర్తి నేనే ముద్దుపెట్టుకున్నాను. ఎవరితో చెప్పను యీ సంతోషాన్ని? ఈ ప్రసవృత్తువాన్ని యేవిధంగా ప్రమోదించను? ఎన్నమా పాటరాని నా భతులోనించి సంగీతం బయలుదేరింది మొదటిసారి. నాబతుక్కి అంతా

మొదటిసారి మోహమాధుర్యం జల బైలుదేరింది. ఇల్లంతా సృతిమూలా
కలిగింది నా హృదయంలోని ఆనందజ్యోతితో. ఇంకొరు నన్ను, నన్నే,
నా అందాన్నే కోరి, బాధపడి, సాహసించి, ఆనందపడుతున్నారన్న
ఆశుభం పొందినజన్మ మృత్యువును చూసికూడా భయపడదు. అమిర్,
నా అమిర్, నన్నేంచేశాడు? మనిషికి, నాకు దేవత్వాన్ని అమృతత్వాన్ని
ప్రసాదించాడు.

అసతోమా సద్గమయ

తమసోమా జ్యోతిగమయ

మృత్యోర్మా అమృతం గమయ.

అన్న నా భర్తపత్రించే ఉపనిషత్సంత్రం జ్ఞాపకం వచ్చింది. నేనే
మరిపోయినాను. నేను నేను కాదు. ఆరోజే పాతరాజేశ్వరి చచ్చింది
అదే నేనంతా అతనే. అతని బలమైన మోహంలో నేనమైపోయినాను.

ఆనాటినించి యింక మధ్యాన్నమాతోందంటే నామనసు గంతులు
వేసేది. 'ఎక్స్‌క్లెషన్' తో నాకు వూపిరి పీలడం కష్టమయ్యేది. అన్నం
నాచ్ఛెప్పుడు అమిర్ జ్ఞాపకం తట్టిందంటే నాకు తటస్థించిన మహా అదృ
ష్టానికి చేతులు వొణికి తప్పాలని నిలబెట్టుటమే కష్టమయ్యేది. అన్నం
తింటోవుండగా అమిర్ జ్ఞాపకం వచ్చాడంటే యింక అన్నం కొంచె
మన్నా సయించదు. కంతంలో యేదో గట్టిగా పట్టుకొని వుక్కిరిసిక్కిరి
చేసేది. నా పెరిమిటితో పడుకున్నప్పుడు అమిర్ మీది మోహం కోగి,
నిద్రలో ఆయన్ని గట్టిగా కావలించుకున్నాను. నన్ను లేవ ఆయన చెడ్డ
కల వచ్చిందా అని అడిగారు. భయానికి మోహానికి భయం తెలిసి ఆయ
నతో చొక మంచంమీద పండుకోడంకన్న మృత్యునీకి ఆనకాంక్ష
వుందా? వేచున్నా 'బాపాయింటు' అడుగు, దేని కిది తీర్చి విడిచిగా
ఆరగంటేపు చెప్తాడు. ఎడటిసాక్షి హృదయపరీక్షచేసి తీర్చి తి

మకలు పెడతాడు. భార్య కావించుకోవడం మోహంవల్లనో, భయం వల్లనో భేషం తెోదు. యిట్లాంటివారు మన భర్తలు! వాళ్ళకి పెళ్లాలు కానాలా! లాయరుహంగులో మనమూ వొక భేషజం - ఆ పుస్తకాల బీరు నాలూ, గుర్తిపుబండీ లాగే. యెవరన్నా వొస్తే వొంటినిండా నగలువేసి మనని చూపించవొచ్చు; మనం చేసిన కూరలరుచి చూపించవొచ్చు; దే హంలో అక్కమంగా కలిగే ఆ కామరోగాన్ని మనద్వారా కళ్ళుమూసు కుని నయం చేసుకోవొచ్చు.

అమిర్ తలపు మాత్రం చాతనే నాకు కలిగేబాధని యెట్లా ఛరించడమని భయం పుట్టేది. ఇది పశుకామ మంటారు కదూ? కాబోలు. అమిర్ కనబడకముందు నాభతతో మామూలుప్రకారం సంతోషమూ బాధా యేమీ లేకండా గడపిన రాత్రులన్నీ ప్రేమ; ఆయనికి వండడం, మడిబట్ట లందియ్యడం, తలంటిపోస్తో వీపు రుద్దడం - యివి ఆధ్యాత్మికమైన నిర్మలప్రేమ. చిహ్నాలు; పార్వతమ్మ కట్టుకున్న చీరని పొగిడి, అట్లాంటిది కొని పెట్టుమని నేను పొణాలుతియ్యడమూ, పులుసులో యింగువవాసన లేదని నన్ను ఆయన తిట్టడం యివి మా మానసికప్రేమ తత్వాలు.

అట్లానే అమిర్ తో ఐదారు మధ్యాహ్నాలు జరిగాయి. తలుచు కుంటే నాలుగు గంటల కాలంలాగు తోచినా, ఒక పావుగంటకంటే యెక్కువ ఆతను వుండలేదు. ఆకాసేపట్లోనే నన్ను ఒక సంవత్సరానికి తగినంత మాధుర్యములో ముంచేశేవాడు. అన్నిట్లోకీ నాకు గొప్పగా తోచిందేమిటే - గోడ్డుమీద యెవరున్నారో, యింట్లో యెవరున్నారో చూడకండానే సరాసరి లోపలికి వచ్చేసి, సరాసరి తిరిగిచూడకండా వెళ్లేవాడు అమిర్.

ఒకరోజు మధ్యాహ్నం 'నాతో వచ్చేయ్యి' అన్నాడు. అదే మొదటిసారి నాతో గొంతుకలోంచి మాట్లాడడం ఆతను. అప్పుడతని తుర

కం తెలుగు వింతే, నా కెంత ముద్దొచ్చిందని! చిన్నపిల్ల మాట్లాడ్డానికి చేసిన ప్రయత్నంలాగే వుంది. అదివరకు తురక తెనుగు పరమఅసహ్యంగా వినపడేది. కాని ఆనాటినుంచి గొప్పసంగీతమై నా ముసల్మాన్ తెలుగంత మనసేం యింకెవరీ లేదు. శ్రీమ - కామ, పశుకామం - యెన్నిమార్పులు కలగజేస్తుందో మనసులో!

అత నడిగిన ప్రశ్న నన్ను విభ్రమంలో ముంచగా తేరిబారమా వున్నాను. పళ్లుబిగబట్టి, తనకికూడా వూపిరాడని అపస్థ కలిగించుకుని 'రావూ, రావూ? రాకపోతే చంపేస్తా నిన్ను' అన్నాడు. అతని కళ్ళలో మొడిటిసారి చూశాను ధయంకరమైన యెరుపురంగు - నన్ను తినె య్యాలి, నన్ను చంపెయ్యాలనే ఉగ్రిం-మళ్ళీ వారంకిందట చూచాను.

“చెప్తాను తరవాత. మళ్ళీ నువ్వరావూ, అప్పుడు సావకాశంగా మాట్లాడాలి” అన్నాను.

మళ్ళీ వారంరోజులదాకా వీలుకాలేదు. ఆయన వూరికి వెళ్ళిన రాత్రి అమిర్ని రమ్మన్నాను. పదిగంట లయింది. పడకగదిలో అద్దం ముందు నుంచుని నన్ను నేను చూచుకున్నాను. చీకట్లో యీ సిల్కు జాకెటు చూస్తాడా? ఈ ముత్యాలహారం కనబడుతుందా? అతని కే మన్నా ఫలహారం పెడితే? యేమనుకుంటాడు? కాని వ్యవధానమిస్తాడా? వంటికి అత్తరువాసుకోబోయినాను. ఆయన పన్నెండు రూపాయలు పెట్టి కొనిలేచ్చిందది. ఆయన తెచ్చిన అత్తరు అమిర్ కోసం పూసుకోవడం మంటే చప్పున సిగ్గేసింది. బుడ్డీఅక్కడ పెట్టి ఆలోచించాను. కాని జాకెట్ మాత్రం ఆయని కామా? విప్పేశాను. తక్కినబట్టలో? నవ్వొచ్చింది నాకు. మళ్ళీ జాకెట్ వేసుకుంటున్నాను.

మళ్ళీ యింతలో ఆలస్య మాతోడని జ్ఞాపకంవొచ్చి, అన్నీ అట్లాగే వొడిలి, ఆఫీసుగదిలోకి వచ్చి, పైట గుమ్మం తెరిచి, పక్కగా రోడ్డు

మీదికి కనబడుతో నుంచున్నాను. బైట యింకెవరికన్నా కనబడుతున్నానని భయంవేసింది. లోపలిగా జరిగాను. కాళ్ళు వొణికి నుంచోడం కష్టమై యిటూ అటూ నడిచాను. గోడ్డుమీది దీపం నామీద పడుతోంది. అక్కడక్కడ కాళ్ళు చప్పుడైనప్పుడల్లా గుండెలు కొట్టుకుని కొట్టుకుని నీరసపెట్టే శాయి. గదిలోకి వెళ్లి కూచున్నాను. అమీర్ వచ్చి, నేను లేనని నెల్లీపోతాడేమీనని భయమేసి లేచాను: కాని గదిలోనే వుంటాను రమ్మని చెప్పానని జ్ఞాపకం వచ్చి కూచున్నాను. కాని చెప్పానా? చెప్పదా మనుకున్నాను. కాని చెప్పానా? అవును చెప్పాను. చెప్పినప్పుడు అమీర్ కనుబొమ్మలు పైకి లాగాడు. యెందుకా అనుకున్నాను కూడాను. కాని బైటికి వెళ్ళడం యెట్లావినా మంచిది. అని బైటికి వెళ్లి పదినిమిషాలు నుంచున్నాను. ఈ రాత్రి రాడేమో? నాతో ఒట్టితమాషా చేశాడేమో ఇన్ని గోజులూ? ఈ రాత్రి యేదన్నా పనివుండిపోయిందేమో? కాని ఆపని మనుకుని రాదా? రాత్రులు దారి తెలీలేదేమో? నువ్వెవరని పోలీసులు పట్టుకున్నారేమో! గుండె దడదడలాడింది. మళ్ళీ గదిలోకి వెళ్లి కూచున్నాను. ఇంత బాధ పెడుతున్నందుకు అమీర్ మీద కోపమొచ్చింది. తొరగా వస్తేనేం?

నామనసు ఆందోళన అణపడానికి కిటికీలోంచి కనపడే నక్షత్రాలన్నీ లక్కపెట్టా అనుకున్నాను.—ఇవన్నీ యెందుకు చెపుతున్నానంటే నీకు—కొంచెం ఆలిస్యమైతే యింత వ్యధపడ్డానే, యిదంతా కామమేనా? అదే ఆలోచిస్తున్నా. నిన్న మామయ్య యిక్కడికి వచ్చి “చెప్పితే విన్నావు కావు. చూశావా, నీగుడ్డికామం నిన్నెంతకి తెచ్చిందో!” మామయ్య యీమాటలంది! నేను కాపరానికి వెళ్ళకముందు ఆరు నెలలు నావెంట వెంటపడి లోబరుచుకోవాలని చూశాడు ఒక్కరికీ తెలీకండా. ఎంతో నన్నా చెప్పుకోడం నాకు సిగ్గుని తెలుసు. చివరికి నేను అమ్మతో చెప్పితే అంతా అబద్ధమని బూకరించాడు. ఆ మామయ్య యీ మాటలంది! నిజ

మని వొప్పుకునే ధైర్యమే కలవాడైతే, నాస్వభావం మామయ్యని స్వీకరించి వుండునేమో! అమీర్ నే అడగమను యెవర్నన్నా, అబద్ధం చెప్తున్నాడేమో! అది పోనీలే. కాని, నాది కామమేనా! నా కామమా, నా త్యాగమా నన్నీ కైదులోకి తెచ్చింది? పేర్మియో కోరోభూషణం, పురాణ స్త్రీలందరూ గుడ్డిగా అనుసరించిన పతివ్రతాసర్వం, ఆత్యాగమేనా? ఇంత గాఢంగా అతన్నే కోరాను, అతన్ని పూజించాను, అమీర్ని. అతని కోసం నా బంధువుల్ని, కాలాన్ని, సంసారాన్ని, సుఖాన్ని వొరికాను. అది యింకా కామమేనా? నా అమీర్ కోసం నేను చేసిన త్యాగాల్లో నూరోనంతు చేస్తారా, యీ భార్యలు? నువ్వు యోచించు; నాహృదయ మతనికోసం యెట్లా యెంత తపించిందో? కామం వల్లనే!

నిష్కారణముగా పక్కున నవ్వాను. నామెళ్లో ముత్యాలు నాలుగు పందల యాభైమూడు వున్నాయేమోనని లెక్కుపెడుతో వుండగా వొచ్చాడు అమీర్, చెప్పలు పెద్దగా చప్పడు చేసుకుంటో. కొంచెం నెమ్మదిగా వస్తే ఆతనిసామేం పోయింది, అనుకుంటో వొయ్యారంగా తలుపుదగ్గికి వెళ్ళాను. వెంటనే కావిలించుకొని గట్టిగా పట్టుకొని ఒకసారిగా నాతో కూడా వెనక్కి నడవడానికి ప్రయత్నించి వొడలక తూగి, తూట, పుస్తకాల బీరువామీద పడ్డాము. పెళ్ళిపెళ్ళమని అద్దంపగిలి గల్లుమని పెంకులు కిందపడి మళ్ళీబద్దలై నాయి. యేంజ్ఞాపక మొచ్చిందో ఆ నిమిషాన, ఆయన బీరువాని మేషిద్దరం పగలకొట్టడం అతి హాస్యాస్పదంగా కనబడి పకపక నవ్వి, బద్దలయ్యే అద్దంపెంకుల చప్పడుతో నా కంఠం కలిపాను. బీరువాత నిమిషం నావూపురాగింది. యిల్లంతా, నడవాలోపడుకున్న వాళ్ళంనా, విని లేచినట్టే తోచింది. అమీర్ కాగిలిలో పెనిగాను. కాని వొడలడుకం! మనుష్యాలు లేవడం, వెతకడం, దీపాలతో గదినిండడం జరిగినట్టే తోచింది నాకు. కాని వాళ్ళందరూ వొచ్చినా, అమీర్ మాత్రం తలన్నా యెత్తి చూడకండా తనపని తను చూసుకునేట్టుగా కనపడ్డాడు. అపాయమంత

యేమిటో అర్థంకాని మనిషి అత నొకడు కనపడ్డాడు నాకు. అదేమి అప్పిష్టమో, ఆ అపాయం అతన్ని చూసి తొలగిపోయ్యేది. అతని నిష్కర్మ్యం చూస్తే ఒకప్పుడు అతని పాదాల్ని నాపాదాలతో కడగాలనిపిస్తుంది ; ఒకప్పుడు మీదపడి చీల్చి చంపేయాలనిపించేది.

కొంతనేపయింతగవార స్వస్థపడి నెమ్మదిగా మాట్లాడుకున్నాము కిక్కిరిసిపోగా బల్లమీద కూచుని. మామిడిచెట్టుపూతలోంచి మిణుగురుపురుగులూ, ఆరద్రా కలిసి మెరుస్తున్నాయి. చలిగాలి మమ్మిన్నప్పుడప్పుడు పలకరిస్తోంది. కాలనలో కప్ప మూలుగుతోంది. గోడ్డుమీద లాంతరు వెలుతురు కొంచెంగా జీరువామీదపడి, అలావాటి పుస్తకాలమీది బంగారపు అక్షరాలు తమాషాగా మెరుస్తున్నాయి.

“యెక్కడికి తీసికెడతావు నన్ను ?”

“నిజాం”

“నెళ్ళి”—

“హాయిగా వుందాం”

“అండరూ వూరుకుంటారా ?”

“తెలిస్తేకద ! నెళ్ళిపోయాక తెలిస్తేమాత్రం యేం చేస్తారు.”

“అక్కడివాళ్ళూ ?”

“మనకి తెలిసిన వాళ్ళేనరుంటారు? ఆదేశం చాలా బావుంటుంది, మనుషులు చాలా మంచివాళ్ళు, నేనీహానికి పొణమిస్తారు, నీకేం భయం లేదు” అన్నాడు. అనివరకే నిశ్చయించుకున్నాను నెళ్ళాలని. యెందుకు? అమీనో వుండాలని. అతనితో కావలసిన కామం యక్కడ భయం లేకుండా సాగుతోనేవుంది. నాకేకాదు, చాలామంది పతివ్రతలకి సాగుతోంది అట్లా. అట్లాంటప్పుడు యింట్లోంచిపోయి కులభ్రష్టులు కావలసిన అగత్యమేముంది? అమీనో కామం తీర్చుకోడానికి కాదు, అతని

ముఖం చూస్తూ ఆతన్ని పూజించడానికి. సంటకోసమూ ఆరాత్రి నిమి
సాలకోసమూ నాభతంతో బతకాను. అమితో అందుకు కాను. అమి
కళ్ళలోని ఆరాధన చూసేందుకు ; ఆతనితో మాట్లాడి, ఆతనివంక చూస్తూ
వుండే అదృష్టానికి వెళ్ళాను. అది కామమే ? యాయనతో నివసం పవిత్ర
క్షేమా ? అమి ఒక్కసారికూడా నన్ను తాకనన్నా సరే వెళ్ళిపోయే
దాన్నే ! ఆతని పాదసేవకి, ఆతనితో సుఖసుఖాలు పంచుకునేందుకు,
ఆతని ఆజ్ఞల, ఆతని దయ, ఆతని పూజే నావాతంగా, నా సత్త్వంగా,
నా ఆనందంగా, నా జీవనాన్ని అర్పించేందుకు.. ఆతను నన్ను క్షేమిం
చనీ, చంపనీ, పాలించనీ, వదిలెయ్యనీ. ఆ కొత్తనాడు తుగ్గవాడు,
ఆతన్ని సహజంగా నమ్మి - సమస్తమూ త్యజించి - ఆతని చేతుల్లో నా
ప్రాణాల్ని అర్పించాను. ఇంత విశ్వాసమూ, యంత శ్యామమూ, అంత
కామమేనా ? నా హృదయంలోని ఆ అస్రమే గూనందిమూ, ఆ అనిర్వచ
నీయ మాధుర్యమూ, నా అల్పత్వమూ, క్షుద్రత్వమూ వొడిచి, నగలు,
చీరలు, మర్యాద అన్నీ అసహ్యము లనిపింపజేసిన అద్భుతానుభవం,
కామమా ? ఎన్నమా అంతవరకు అసలు జీవితంలో సాగ్రమని ఆనుకోని,
ఆ మహద్భుతరసనా, రసికత్వమూ, ఔన్నత్యమూ యినన్నీ క్షుద్ర
కామమేనా ! భోజనమూ, నిద్రా, లోభత్వమూ, చిట్టూ, చీవాట్లూ,
రోతా, అసహ్యమూ ఇదంతా విడితొక్కిమా ! అట్లా అయితే ఈశ్వ
రుడే, సృష్టిరహస్యమే కామం. క్షేమ అంటే ద్వేషమని అర్థం.

2

అక్కడికి వెళ్ళిన మొదటి నిమిషానే అర్ధమయింది నాకు, ఆ స్తలం లో అద్భుతీయానందాన్ని అనుభవించపోతున్నానని. గుట్టూపున్న ఆకాళాన్నీ, కొండన్నీ, పక్కన చింతచెట్లనీ, మా చిన్నయిల్లునీ, ఆగాలినీ, అమీర్నీ చూడగానే నా మనసెట్లా అయిందనుకున్నావు-చెప్పనా- చిన్నప్పుడు మనముందు పది పిండినంటలు పెడితే, యేదితినాలో పోచక, తినబోతున్నా మని తెలిసికూడా, అన్నీ పొక్కమాటుగా యెట్లా తినాలా, యిది తినేలోపల ఎండోది రుచిచూడడం ఆరిస్యమౌతుందే అని యెంత కష్టపడుతుంది మనసు? అట్లానే; ముందే తెలుసు దినము తరవాత దినము నాకు తీసుకురాగల వివిధవర్ణరాగసుందరానుభవాలు! కాని ఆగలేను, అన్నీ ఒక్కసారిగా, తొరగా యెప్పుడు నన్ను కావలెందు కుంటాయా అని తహతహలాడిపోయినాను. యేంకారణం లేకుండా చిన్నప్పుడు పూరికే నచ్చూ అర్థంలేని ఆనందం కలిగి, యింకా యేంచేద్దాం, యెట్లా తిరుగుదాం, గంతులేద్దాం, నవ్వుదాం అనిపించేదే, అట్లావుండేది గంటగంటా నాకు. పూరికీ మాకు మస్య పెద్ద చింతతోట వుంది. ఆగుడిశ తప్ప యింక చుట్టూ యేమీలేవు. యెటుచూసినా నీలపుకొండల్లోనూ ఆకాళంలోనూ అంతమయ్యే పెద్దమైదానం. ఒక్క పెద్దకొండమాత్రం మాయింటికే అర మైలుదూరములో వుంది. దానిమీద శిథిలమైనకోట వొకటుంది. మా గుడిశపక్కన చిన్నయేరు యెప్పుడూ తొరగా పరిగెత్తుతో వుంటుంది. దాన్ని చూస్తే, యెవరితో మాట్లాడక, యింట్లో పనిమీద యెప్పుడూ తిరిగే, మాఅమ్మ జ్ఞాపకం వచ్చేది.

ఆదేశంలో ఆకాళం యెప్పుడూ నీలంకారుతున్నట్లే వుంటుంది, వానకురికినా, శుభ్రమైన కొండన్నీ, నేలనీ, యింకా శుభ్రంగా కడుగుతుంది. టపటపమని చినుకులుపడితే, కడుపునున్న స్త్రీవలె నాయేరు నిండిపోయేది. కొండలన్నీ మేఘాల్ని కప్పకొని తెల్లనయ్యేవి.

మొదట కుండల్లో వొండవం, నెయ్యి, కూరలు, లేకండాతినడం, చావేనుకుని ఆరుపైటపడుకోవడం, కొత్తగా కష్టంగా వుండేది. అప్పుడప్పుడు పిచ్చి పట్టుడిలలుకూడా పట్టేదాన్ని. కాని కష్టపడడానికీ, కొత్త పడడానికీ, పట్టపట్టడానికీ, వ్యవధివుండేనా? అమీర్ వుండనిస్తేనా? అయినప్పటికీ నాకు చిన్నప్పటి అలవాట్లు వదలడం యెంతో కష్టమయింది. పంటచేసేప్పుడు అమీర్ రావేపు వొడ్డే, అన్నీ పాకేసి కూరగా పోయినాను. అన్నంతసేక తిరిగాను. కాని శ్రీమంతున్నప్పుడు త్యాగం చెయ్యడం యెంత సులభమయినాను? చూడకే త్యాగాలకై పరివ్రతయ్యి పొగుడుతారు గాని, ప్రతినిమిషం మన సౌఖ్యాన్నీ, ఆనందాన్నీ, ఆనందసంగంగానైనా సరే వదిలేసుకొని శ్రీమంతులం స్థిరపడాలని వుంటుంది.

అయన్ని శ్రీమంతుడే నేను ఆయనయింటో వున్నప్పుడు ఒకసారి యింగ్లండు వెళ్ళి వచ్చిన ఆయన స్నేహితుణ్ణి తీసుకొచ్చి తనతో భోజనం వడ్డించమన్నాడు. ససేమి వీడ్చేదన్నాను. కారణం? మా వెత్తల్లి సూరమ్మ గారికి నామీద కోపంవస్తుందని చాకటే. ఏమంటుంది? “మొగవాడు అతను అన్నీ నిర్లక్ష్యంగానే చేయాలంటాడు. అడగానివి నీకు బుద్ధిలేక పోయిందా?” అంటుంది. తోడికోడలు నన్ను వెలేస్తానని చెబరిస్తుంది నవ్వుటాలకులాగు. పాపం ఆయన నన్ను బతిమాలుకున్నాడు, తన పరువుపోతుందని కన్నీళ్ళపర్యంతమైనాడు, తనమీద శ్రీమంతుడే, తనమాట వినకూడదా అని అడిగాడు. రాయివలె స్థిరంగా నాపట్టుదల విడవలేదు నేను ఇది మనం భర్తలకోసం చేసే త్యాగం! ఆధ్యాత్మిక శ్రీమంతు, పవిత్రదాంపత్యానికి, మన జీవితమీద వుండే ‘ఇన్స్పూరేషన్.’ కాని మామయ్య వచ్చి, ‘చివరికి మంకకూడు తింటూన్నావులే?’ అంటే నా కేమనిపించింది? ఏమన్నాను? ఇది శురకకూడా? శ్రీమంతుడేకి నైవేద్యంపెట్టి భక్తితో కళ్ళనద్దుకుని మగ్గమగ్గ అమీర్ ముద్దులతో అరిగించిన ఆ అమృతం,

తురకకూడా ? యేంతంటున్నామో, తింటున్నామోలేనో, అనే ద్వంద్వంలేనా ? ఇంక బతకడానికి పీలులేదనీ, ఆకలివేసి మృత్యుమధ్య ఆనందానికి అవాంతరంగా మనసు మల్లించకండానే గాని, యింక యింక దిగ్గజవలె యీకూడలో వుప్పుసరిపోయిందా, యీచారులో పోపుచాసేంగా అనే ఆలోచనలు వుంటాయా ? పచ్చడిలో యిసికపడ్డవనీ, అన్నం చిమిడిందనీ, పులుసు వుడకలేదనీ తిట్లు, భేదిపోవడాల్సినవి, విస్తరి మోహన కొట్టిడాల్సినవి, పవిత్రమైన మానసిక క్షేత్రముగల ఆదర్శసంసారాల్లో నడుగు తాయిగాని, పశువులవలె కామంలో సార్లాడే గుడిశల్లో జరగనే జరగవు ! మానసిక క్షేత్రముగనక, దాంట్లో వుప్పెక్కువయిందనీ, కాగ మెక్కువయిందనీ తగాదా ! ఈ మానసిక క్షేత్రముమీద నా కెందుకంటే అంతకోసం, మామయ్య తీసుకొచ్చాడుదాన్ని వాళ్ళపూరినించి - దానిసంగతిచెప్పతా తరివాత. కామంలోపడి కళ్లుమూసుకుని నగకంలోకి జూరేవాళ్ళకి యీ విచక్షణలన్నీ యెందుకుంటాయి ! గంజే పగమాన్నంగా వుంటుంది. అని మళ్ళీ ప్రేమలక్షణమే నంటారు కొందరుపూర్వులు. కాని మామయ్యవంటి విమర్శకులుమాత్రం దాన్ని పశుకామమే నంటారు ! యెందుకు ? వారి నీతి హృదయానికి నెప్పికలిగిస్తోంది ! నానంటివారి పాడుజీవిత చరిత్రలను చదివి, విని, వాటిభార్యలూ కూతుళ్ళూ భేదిపోవే యెట్లా !

ఇంక విను. ఆరుబైట చక్కని ఒంగారపుపేరిడలో, చేతులు పైకిజూచి, ఆవలించి వొట్టువిరుచుకొని చాపమీద నీంచి, ఒక్క మాకుమాకి లేచి ఒకరిమొహం వొకరు కొత్తగా, అందింగా చూచుకు, రాత్రి జ్ఞాపకంపల్ల కొంచెం సిగ్గుపడి, చుట్టూవున్న సౌందర్యాన్ని చూసి నవ్వుడం ; పూడికే, కారణంలేకండా, ఆనందంతో ఒకరికి ఒకరమూ, ముద్దురికీ కోసి ఆసుందిరలోకం వుందనీ - నవ్వుడం. పొద్దున్న కాఫీ లా, యేం లా. ఒక్కరోజు కాఫీ గంట ఆలస్యమైతే గిలగిలలాడేదాన్ని. మొదటిరోజు

నించీ కాఫీనే మరచి పోయినాను. పెందరాళే, యిన్ని బియ్యం కుండలో వేసి యేట్లోకి దీనప్పటికి అమిర్ యిన్ని చితుకులతో పోయ్యి వెళగించే న్నాడు. ఆమంట బ్రహ్మయేప్పటికి అవి వుడికి వుండేవి. గుడిశ వెనుక రాయి వుంది, దానిమీద యేవుల్లిపాయో, గొంగూరో మిరపకాయో, వుల్పూ, వేసి నూరడం. అంతే వంట. వున్నప్పుడు చల్ల. అప్పుడప్పుడు తమా సాకీ. అమిర్ పైట కూచుని, పావురాలని అడిస్తోవుంటే నేను వెళ్లి గుడిశ తలుపు చాటునించి, సన్నగొంతుకతో,

“లేచి మడి కట్టుకొండి” అనేదాన్ని. అతను, ప్రియత్నంతో నాభర్తగొంటూ బ్రాహ్మణ వుచ్చారణా పెట్టి,

“ఇదిగో, లేస్తున్నా, యాకాయితము చదివేసి,.....” అనేవాడు. ఒకసారి మరిచిపోయి

“ఈ పావురాన్ని వొదిలేసి” అన్నాడు. యేంనవ్వేవాళ్లం!

ఒకసారి అమిర్ వచ్చి “మరి కచేరివేళ అయింది యింకా వంట కాలా?” అన్నాడు.

“అయ్యో! యీవాళ తద్దినమని జ్ఞాపకం లేమా, మీకు?” అన్నాను.

ఆమాటకే నన్ను పట్టుకొని దడదవేపు భీకరంగా వొంగితే తప్పించు కోడానికి వెనుగులాడాను.

అందుకని బుజంమీద కొరికాడు. అదుగో, వెక్కిరిస్తోంది నీనొసలు! కొరకడమేమిటి, అదేం సరసమనేనా? ఆ మైదానంలో గుడిశల్లో బతికి, కుంగ్ల - తినేనాళ్ళకి మాకు నాజూకు లెక్కడివి? దేహాన్నీ, మనసునీ కూడా అంటకండా, కళ్లుమూసుకుని, వేదాంతోక్తంగా సంసారాలు గడపడం పుష్టి, జవా, నిండురక్తమూ వున్న మోటుప్రజలకు చాతకాదు

మరి. చదువులతోనూ, రోగాలతోనూ, ముప్పైయేళ్ళకే చుసోవాళ్ళయిన, యీ నవీనరసికులకుమాత్రమే చాతనాను - మాటలతోనూ, ధర్మనోధలతోనూ, ఆధ్యాత్మిక ప్రేమతోనూ తృప్తిపొందడం. అమిర్ సంతోషం పొచ్చి నన్ను, ఒక్కపూవు పూపాడా కష్టమిరిగి మారంగా తూలేదాన్ని. గట్టిగా జబ్బుపట్టుకున్నాడా, రెండుగంటల దాకా నెప్పిపోదు. కావీలించుకుంటే పూపిరాడదు. మొదట్లో - కళ్ళలో అల్లరి, ప్రేమా (మరచిపోయినాను. మామయ్య ఆమాట అనవద్దన్నాడు) కామమా, నెలనెలతో నా వంక నడిచాడా, భయంతో వాణికేదాన్ని. ✓

ఇంక మా స్తానం రోజుకెన్ని గంటలు యెన్నిసార్లు గడిపేవాళ్ళమో ఆయేట్లో! వానకురుస్తున్నా, చలేస్తున్నా, యెండలో, చీకట్లో, యెప్పుడూ స్తానమే! యెంతబావుండేది! యెండలో నీళ్ళతల్లాడే యేటిచల్లని నీళ్ళలో తేల్లని యిసికమీద పడుకోడం! ఆచిన్న అలలు నామెడని కొడుతూ, నీళ్ళు స్నేహితులులాగు యిద్దరినీ దగ్గరగా లాగుతూ, పరిగెత్తడం, యెంతబావుండేది.

ఒకసారి చీకట్లో అమిర్తో “అమిర్, నాకాగ్యంనాడు ముప్పైదులు నన్నయనదగ్గరికి యీ నీళ్ళలాగే తోళారు” అన్నాను. కీపు వెనకనించి అతనినవ్వు వినపడుతుం దనుకున్నాను. దానిబదులు కన్నీళ్ళమైన కంతంతో,

“యెవరు వాళ్ళు?” అన్నమాట విన్నపడ్డది. ఆశ్చర్యపడి, తమాషా చేస్తున్నాడని వెనక్కి తిరిగి చీకట్లో అతని మొహాన్ని వెతికాను నీళ్ళమీదనించి.

“ఎవ రేమిటి?”

“వాళ్ళపేర్లు?” అన్నాడు ఖండితంగా.

“ఎవరిపేర్లు”

“ఆముత్యైగుముండ లంఘే!” అన్నాడు విసుకుతో. చప్పున నీళ్ళల్లో అతనిదగ్గిరికి పేలి బుజాన్ని ఆనుకొని, చేతులు మెడమట్టగావేసి,

“ఎందుకు, అమిర్! ఏమిటా కోపం?”

‘చెప్పు.’

‘వాళ్ళ పేర్లా?’

‘అవును.’

నవ్వాను. వూగే నావత్తము నీళ్ళలోనించి అతనిహృదయాన్ని కరిగించింది.

‘నిన్ను - నిన్ను - నాదాన్ని - నిన్ను - వాడి దగ్గిరికి, ఆగొండు వాడిదగ్గిరికి, బలవంతంగా లాగారా? ఆరాతీరి పాపం, చిన్నవాన్ని - సహాయంలేనిదాన్ని - నిన్ను - వాడిచేతుల్లోకి - వాడిగదిలోకి - నరుకుతా, ఒక్కొక్క ముండనే కొప్పుపట్టుకులాగి - ఒక్కొక్క.....’ ఇంకేమేమో అన్నాడు. ఆమాటలే దుర్గమ్మ అత్త, ఆతాస్త్వీరుగారి భార్య వింటే? — నాకు చాలా నవ్వొచ్చింది.

‘కాని నాకు వెళ్లాలనే వుండేగా! వూరికే సిగ్గుపడుతున్నాను అంతే!’

నానోరు గట్టిగా మూశాడు. ‘అనకు. ఆమాట అనకు. వాడిమీద, ఆ పంప మీద, ఆకుళ్లుసిబ్బిమీద—’

పక్కా: నవ్వాను. ఆయన్నంటే కోపమే రాలేదు. అదేవో పూర్వ జన్మలాగుంది కాయనతో కావడం.

‘ఒళ్లుసిబ్బిమిటి, అమిర్? అంటే?’ నవ్వుతున్నాను. అనీటి మీదనుంచి నానవ్వు బిరిజ్జీకింద అనీకట్లో మారుపలికింది. అమిర్కి అంత యీర్ష్య. సహించలేదు ఆయన్ని గురించి ఒక్కమంచి మాటమాట్లాడితే!

విను - ఎంతసంతోషంగా వుండేది అట్లా స్తానాలుచేస్తే! స్వర్గంలో సౌఖ్యాలంటే, యివేగావును, అనిపించేది. స్వర్గంనరకం సంగతే త్తితే అమిర్ కి కోపం. మనస్వర్గం అదీ అంతా అబద్ధమంటాడు. తనతోకూడా నన్ను వాళ్ల తుగకస్వర్గానికి తీసుకుపోతా ననేవాడు.

“ నేను ముందరచస్తే ! ”

“ నేనూ చస్తా ! ”

రెండోమాట నే ననలేక పూరుకుంటే, అతనే —

“ నేను చస్తోవుంటే, నిన్నూ చంపుకుంటా ” అన్నాడు.

“ పోనీలే, పాపం. నీకోసం నేనూ చస్తాలే ” అన్నాను నవ్వుతో.

“ చావకపోతే, చంపుతా.”

“ కాని అమిర్, మనంచేసిన యీ ఘనకార్యానికి మనకి స్వర్గ మిచ్చే దాత యెవడు ? ”

“ మా స్వర్గంలో పరవాలేదు. నేను మాట్లాడతాగా ! ”

“ ఎవరితో ? ”

“ మా స్వర్గంవాళ్ళతో.”

“ తమాషాగావుండే, మీ స్వర్గం సంగతి ? మీ నరకంలో యెవ రుంటారు ? ”

“ హిందూష్టీడరు కాఫర్లు ” అని రాయిపెట్టి కుండ పగలకొట్టాడు !
నవ్వెట్టా ఆపుకోను ?

“ ఆయనమూలంగా షీడర్లందరికీ యిప్పించావా నరకం ? ”

“ కాకపోతే, నాదగ్గిర వ్యాజ్యాని కని ముగ్గురు షీడరు గానాడు కులు మాడు ఆర్లు పదహారు రూపాయలు లాగారు. వాళ్ళందరికీ భాం... నరకమే.”

“నీ పెత్తనమే!”

“చూస్కో, అబద్ధమేమా!”

ఇంకేం మాట్లాడను?

అట్లా గడిచేవి మాస్తానం సంభాషణలు. ఒకరినొకరు నీళ్ళకింద నాకుతో, ఒకరిని ఒకరు రుద్దుతో, హోసుకుంటో యెన్నోగంట లాడుకునే వాళ్ళం. అమిర్ నాకు యీత నేర్పాడు. ఎడరన్నా కొత్తవాళ్ళు వొంటెన మీదనించి వెదుతోవుంటే, యిద్దరం కదలకుండా దానికింద యిమిడి, వాళ్ళు నెళ్ళగానే, పెద్దనవ్వు నవ్వుతాము. నాజుట్టు నీళ్ళలో నల్లగా తేలుతో చేతులు నీళ్ళకింద వొంకరగా కనపడేట్లు నీళ్ళతోసుకుంటూ, యీత్రే, అమిర్ అట్లానిలిచి నన్ను చూస్తో

“ఆగకు. అట్లానే తేలుతోవుండు. అట్లానే యెప్పమా..... ఆజుట్టెక్కడిది? ఎట్లా తెచ్చుకున్నావు? అరేబియాలో రాత్రి వీచే యీదురుగాలి నీజుట్టురూపం చాల్చింది!” అని వూరికే బాధతో మురిసిపోతాడు. (ముణిగి వచ్చి నాకాళ్ళని పట్టుకుని నీళ్ళలోకి లాగి ముంచి, కావలించుకుంటాడు. రెండు మూడుసార్లు, యీత్రో, యీత్రో, నన్ను గట్టిగా కావలించుకున్నాడు.) ఇద్దరం అట్లానే ముణిగిపోయినాము అడుక్కి. నల్లని యిసికమీద పడుకుని పైకి నీలంలోకి చూశాను ఒకనిమిషం. అతని చేతుల్లో అతనికింద అక్కడే వుండాలనుకుంటున్నా. ఇంతలో నీళ్ళుతాగేశాను. ఒక్కొక్కరాత్రి వెన్నెట్లో స్తానంచేస్తాము. అమిర్ ఆవొడ్డుకి యీది, దూరమై నీళ్ళకిందదాక్కుని నన్ను ఖయపెడతాడు. యెవరూ లేక యిద్దరమే ఆ నీళ్ళ నిశ్శబ్దంలో కూచుని ఒకరి మొహం లొకరం చూచుకోడం నాకు ఖయం. కాని అమిర్ దగ్గరగావుండి చెయ్యేసినంతసేపూ యెన్నో నీళ్ళలోకంలో వున్నట్లుండేది. ఒకరోజు నన్ను ‘వులూపి’ అని పిలవమన్నాను నా అర్జనుణ్ణి. అర్జనుమా ఆదంత అబద్ధమంటాడు అమిర్.

(పూర్వం మా మరదన్నీ అతని పెళ్ళామున్నూ బట్ట లిప్పేసుకుని ఒకరి కెదురుగా ఒకరు కూచుని స్తనాలు చేస్తారని విని నాకు పరమ అసహ్యం వేసేది. కాని ఆ యేటిలో రాతుల్ని యిద్దరం బట్టలన్నీ యివ తల పాకేళి స్తనం చేసేవాళ్ళం) నీ కర్థమాతుందా, ఆ ఆనందం! కామం. పశుకామమంటున్నాయి నీ కళ్ళు! కామంకాదు. ఈ ఆకాశంకింద ఆ నీళ్ళలో బట్టలెందుకు! బట్టలువేసుకున్నా గాలీ నీళ్ళూ వొంటినంతా తాకుతాయి - అమిర్ కూడా అంతే. ఇద్దరం నీళ్ళలో దొడ్లుకూపుంటే అమిర్ వేళ్ళు నాబట్టునీ, బాబాల్నీ, రొమ్మునీ, తొడల్నీ తాకితే నాకు చెరువులో తామరకాడలు వొంటికి తగిలినట్టుండేది) అతను మొగవాడనే భావంగాని, అతని స్పర్శవల్ల కామవికారం కలగడం గాని యేమీ వుండేది కాదు. రాతుల్ని అతను నన్ను కోరేప్పటి స్పర్శకీ తక్కినగోజల్లా నాతో ఆడుకునేప్పటి స్పర్శకీ స్పష్టమైన భేదంవుంది. సమయాలనుపట్టి అమిర్ నా స్నేహితుడుగా, అన్నగా, తండ్రిగా, బిడ్డగా, గురువుగా, భర్తగా, ప్రియుడుగా, అధికారిగా మారేవాడు. నేనూ అంతే. ఒకప్పుడు అతి చనువు, ఇంకోసారి కారణం లేనిదే చాలా బింకం, కొత్తలేనిదే, అమిత మైన సిగ్గు, పిచ్చిదయ, కపటమైన కోపం, తల్లిచూపే లాలన, బోగందాని జెట్టూ, సత్యభామ ధూర్తత్వమూ, కలహమూ, అన్నీ రకరకాల మారి చూపేదాన్ని. కాని సాధారణంగా యిద్దరమూ, మా స్త్రీ పురుష భేదం మరిచి మిత్రులవలె ఆడుకునేవాళ్ళం. అట్లాకాక ప్రతినిమిషమూ, ఒకరి కొకరికి కామవికారం కలగచేస్తోవుంటే, యిరవైనాలుగు గంటలూ కలిసి జీవించగలమా? ప్రతిసౌజ్ఞా, చూపు, కామవికారంతో స్ఫురించడం, గాలీలేని యిళ్ళల్లోనూ, యీగలుముసిరే భోజనాలసావిళ్ళలోనూ, పవిత్ర ప్రేమమయ సంసారాల్లోనూ. అంతేగాని స్వచ్ఛమైన స్నేహాల్లోనూ, యెడార్లలోనూనా? అమిర్ అవతలవొడ్డుకి యీది నుంచుంటే ఆరాతిని నిశ్శబ్దంలో యెవరో గంధర్వకుమారుడు వచ్చి నుంచున్నట్టు కనపడే

వాడు. (స్తానం అయింతరవాత తుడుచుకోము. కొంచెం ఆటుయిటూ పరిగెత్తి బట్టలు వేసుకుంటాము. / బావుండలేమా? అదుగో, ఏంబావుండడంలే, అంటోంది నీ పెదిమలవొంపు. నీకేం తెలుసు? అని ధైర్యంగా అనగలను నేను.

ఇంక భోజనం. భోజనమంటే, ఒకరి కెదురుగా ఒకరం కూచుని ; ఒకరినొకరం కళ్ళతో తాగెయ్యడమన్నమాట. మెతుకులమీద బతికామా, ఆనందంమీదగాని ! రుషులు వాయుబక్షణ చేసి జీవించినట్టు. ముడట్లలో నేను వేరే తినేదాన్ని. కాని యెంగిలిమూతితో నన్ను ముద్దుపెట్టుకుంటోవుంటే, యేంలాభం, మడిగా నేరే మూకుట్లలో తిని? నాకు చాతకాలేదు. వేశ్యల యెంగిలి రుమలు చవిచూసికూడా, కులం నిలుపుకునే నేర్పరితనం మీ శోత్రియులకి మాత్రమే చాతనవును. ఏం తిన్నానో, యెట్లా తిన్నానో, ఆ భోజనం యెట్లా సయించిందో, నాకు జ్ఞాపకం లేదు ; అర్థంకాదు. ఈనాడు మళ్ళీ 'మా ఆయన' యింట్లో నేను వుండడమే తటస్తిస్తే, మళ్ళీ నెయ్యి, పప్పు, పులుసూ, వుంటేనేగాని ముద్ద దిగదు. కాని అమిర్ చూపుల కలవరంలో నామనసు నిండి, అతని పెదివుల రుచి నా నోటిని కరిగిస్తోవుంటే, ఏంతింటున్నానో స్ఫురణకి వస్తుందా?

మధ్యాన్నమంతా గొంగళీవేసుకుని చింతచెట్టుకింద పడుకుంటాము. మనదొడ్లలో చింతచెట్లున్నాయి. కాని చింతచిగురుకీ కాయలకీ తప్ప యెన్నడన్నా వాటివంక చూస్తామా? ధైర్యముంటే, యింటికి వెళ్ళగానే, నువ్వు, మధ్యాహ్నం దానికింద గొంగళీవేసుకుని నెల్లకిత్తలా పడుకుని ఆకాశంవంక చూచి. ఆ సన్నని ఆకులు కట్టే ఆకుపచ్చ అద్దాలమేడలోంచి ఆకాశాన్ని నిగ్గులకప్పులమీద తెల్లమేఘాలు తేలిపోతోవుంటే..... కాని లాభంలేదు. ఆ అందం కనపడ్డానికీ, కారణంలేని ఆ ఆనందం గుండెల్లో పొంగి, ఆ రంగులబాధని స్ఫురింపచెయ్యడానికీ అమిర్ చెయ్యి నీ నడుం

మీద వుండాలి ! నీ వేళ్ళు అతని మెత్తని జుట్టులో ఆడుకుంటే వుండాలి. కాంతి పల్చని ఆకుల్లో పడితే, పెద్దమందిరాల్లో కిటికీల్లోనించి, తలుపుల్లోనించి, లోపలికి పాకి, తివాసీలు, అద్దాలు పటాలమీదనించి, అందాన్ని పొందే, విచిత్రమైన మెత్తనికాంతి వుంటుందే, అట్లా కనపడేవి, ఆ చెట్టు కొమ్మలమధ్య నెలుతురు. ఒక్కొక్కటే, తమాషా రంగుల పిట్టలు వచ్చి, కూచుని, తొంగిచూసి, చిన్నచిన్న పలుకులూ, యీలలూ, ఆ ఆకుల గుహల్లోంచి పలికేవి. పేమ చూపుకునేవి. నిశ్చలమైన మధ్యాహ్నం కునుకు పట్టేవేళ ఆ పిట్టలు పలుకుతో పాడుతోవుంటే మనుషులదికాని గొప్ప సంతోషం కలిగి, దాన్ని భరించలేక, అమీర్ని కావలించుకుంటాను... చూడు. అర్ధరాత్రి చిన్నవాయువులమీద నువ్వెన్నడూ వినని కొత్తపాట చెవిని తాకితే, యేటినీటిలోంచి నువ్వెన్నడో యెరగని యేదో కొండగడ్డి వేళ్ళవాసన వస్తే, యెట్లాగో, యేవో, మరిచిపోయిన సుందరానుభవాలు, మనసుకి తట్టనా? అట్లా స్ఫురించేది ఆశ్చర్యంగా. ఆపక్షి రెక్కల్లోంచి చిన్నయీకె, గాలిలో, సోమరిగా తేలుతోవచ్చి వాలేది నామీద, దాని పాటతోకూడా. ఎక్కడో, ఎప్పుడో, యే జన్మలోనో, అనుభవించి, అధికానందం పొందిన విషయాలు అట్లా బాధ పెడతాయి. గావున మనసుని ! ఆ పిట్టలన్నీ నాకు గుర్తు. ప్రతిమధ్యాహ్నమూ ఎదురుచూసేదాన్ని. ఎవో బంధుత్వము నాకూ వాటికీ వున్నట్టే తోచేది.

అన్నిదిక్కులా రాత్రి కమ్మకున్నప్పుడు, యీదురుగాలిలో నిప్పు ముట్టించి మళ్ళీ ఓయ్యం వొండేదాన్ని. అంత చీకట్లోనూ గాలిలో పూగే వొకటే మంట వెలిగించడం యెంతో గంభీరంగా ఉంటుంది. ఇద్దరి మొహాలమీదా నెలుగు చీకట్లో వుయ్యాలలూగుతో, ~~ఆ పొయ్యిదగ్గర~~ కూచుని వుడికే ఆన్నపు సంగీతానికి ఆకలితో వుడికే పాట్లు గంతులేస్తో ; వొంటరిగా లోకానికంతా చక్కపర్తులవలె కూచుంటాము. ఎందుకో

విశాలమైన మైదానంలో రాత్రిలు ఆకాశంకింది మంట, యేవో యెరగని భావాల్ని కలిగిస్తుంది.

ఒక్కొక్కరోజు అమీర్ మధ్యాహ్నమప్పుడు యేట్లో చాపలు పడతాడు. ఆ చాప పైట గిలగిల కొట్టుకోడమూ, దాని ముక్కులోంచి నెత్తురు రావడమూ చూస్తే, నేను భరించలేను. అతని పక్కనే బుజం మీద చెయ్యేసుకుని కూచుని, జెండు కదిలేసమయానికి అతని తలని లాక్కుని పొడలక గట్టిగా పట్టుకుని ముద్దుపెట్టుకునేదాన్ని. వుత్తగాలం అతను పైకి లాగినప్పుడు సంతోషిస్తాను. కాని చాలసార్లు వెర్రిచాప దాన్ని కరుచుకునే వుండేది. ఒకసారి నాలుగుచాపల్ని అతను చూడ కుండా నీళ్ళలో వదిలిపెట్టాను. ఏవి? అని అతను అడిగితే, పొదలోకి పారిపోయాయి అన్నాను. ఎట్లానవ్వాము? మేము స్తానంచేసేటప్పుడు ఆచాపలు మమ్మల్ని నీటిఅడుగున తాకితే, దూడలూ, కుక్కపిల్లలూ, అనేదాన్ని. స్వచ్ఛమైన నీళ్ళలో ఆడే వాటితోకల్ని చూసి, నేను పరిగెత్తేప్పటి నా పిరుదుల కదిలికలాగు వుంటుందని ముచ్చటపడేవాడు అమీర్. అన్నం పడేస్తే అన్నీవచ్చి మూగేవి, పిచ్చిమూతులు జాచుకొని, వాటినెట్లా గాలంతో చంపేవాడో!

‘వాటిని చంపడం పాపంకదా?’

‘పాపమేమిటి? దేముడే చంపుతున్నాడు ప్రతినిమిషమూ లో కాన్ని!’

‘ఐతే : నుషుల్ని కూడా తిను.’

‘కొండల మనుషుల్ని తప్పకుండా తింటారు. ముఖ్యంగా బొర్ర ప్లేడరు - ఎరుచిగా వుంటారు.’

చాపలు దొరికినరోజున వేరే పొయ్యిపెట్టి వొండుకుంటాడు. కాని తరవాత వాసన! నాకడుపులో వికాగపెట్టేది. అదిచూసి క్రమంగా

చాపలు తినడం మానేశాడు. కాని ఆధ్యాత్మిక క్షేమగల నాభర్త, ఎన్ని సార్లు నేను యేడ్చినా, ఆయిక్కుసాడుం మాత్రం మాసలేదు. 'చాపల వాసన, అమిర్ నాడగ్గిరికి రావొద్దు' అంటే, ఆరాత్రంతా మూగంగా కూచుని నన్ను చూస్తూ తురిపిపడేవాడు. నేనే వుండలేక అతన్ని లాక్కుని వికారపడి కక్కేసేదాన్ని. పశుకామం! ఏంచెయ్యం?

మధ్యాహ్నం గాలం యేట్లో వేసుకుని, గాయగళెట్టు నీడలో కూచుని కునికిపాట్లు పడడం ఎంత హాయిగా వుంటుందని! ఎండమచ్చలతో పోట్లాడే నీటికెరటాలనీ, తొరగా కొట్టుకునచ్చే చెత్తనీ, నురుగునీ, అవతలవేపు నీళ్ళలో వొంగుతూ లేస్తున్న తుంగనీ, దూరపుకొండల మారే రంగుల్నీ, అట్లా సోమరిగా చూస్తూ, కళ్లు సగంమూసుకుని, నాజుట్టు అమిర్ మెడ మీద యెగురుతో వుంటే, అట్లానే యేమిటిలోచనలన్నా లేకుండా, యింకాకావాలనే కోక్కి, ఆదుర్దాలూ, యేమి లేకుండా పడుకోడం సుఖాలువొదిలి పరమాత్మలో యేకమయ్యే ఆనందమంటారే— అట్లాంటిదే గావు ననిపిస్తుంది.

ఇంక రాతులు. ఏంరాతురి లవి! మాకు వెన్నెలవొచ్చినా సంతోషమే. చీకటిశావున్నా సంతోషమే. మబ్బు నట్టినా సరే. అన్నిట్లోనూ, ఆనందం కనపడేది. కూచోడం కష్టమైనట్టు, కాళ్ళూ, చేతులూ, ఆడిపోతాయి. ఎవో ఆనందం, యేమేమిటో చెయ్యమని పురిగొల్పుతుంది. కూచుని వూరికేనే, లేచి నవ్వుతో పరిగెత్తడం, రెండోవారు వెనుక తరుముతో పరిగెత్తడం, తప్పించుకోవడం, దాక్కోడం, అందినా, అందుకోనట్టూ, అందనట్టూ నటించడం. అంతా అనుభవించగలిగినా, ఇష్టం లేనట్టూ, కొత్త వారైనట్టూ నటించడం, అలిసి కిందపడగానే రెండోవారు కూడా అక్కడే పడి..... మనుషులకుండే, బద్ధకాలూ, చికాకులూ, మర్యాదలూ, పోయి, అందమైన మృగాలవలె, పిల్లిపిల్లలవలె ఆడుకునే వాళ్ళం.

మొదట నా సౌందర్య బాధని పొందినవాడు అమిర్. ప్రపంచమంతా నెతికి, నన్నే గుకున్నట్టున్నాడు. ఆనాటి వుదయం ఆఫీసుగదిలో నావీపు చూడగానే, నేనే తనకి కావాలని, నేనుతప్ప యెవరూ అక్కర్లేదనిపించిందని చెప్పాడు.

ఆరాతులు, యీ భూమిమీదేనా, లేక యే యింద్రిజాల లోకాలలో. నన్నానా, అదంతాకలా, భారంతా, యీ ప్రపంచమే యింత అందంగా వుండగలదా అనిపించేది నాకు. కాని అమిర్ మాత్రం అమితమైన బాధపడేవాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు జాబివేసేది, భయమేసేది. కాని ఆ బాధే తన ఆనందమంటాడు. ఏమిటంటే... అందం చూసి వెర్రెత్తిపోతాడు అతను. ఒక నిమిషం నా వొంటిమీద బట్టని విలపనియ్యాడు. నా రెవికలన్నీ ఒక్క పదిరోజులలో చింపేశాడు. నేను మళ్ళీ కుట్టుకోలేదు. ఏంలాభం? చీరలు చిరిగిపోయినాయి. కాని ఏమైతేనేం? (చీరలు చూస్తూడా అమిర్, నావొంటిని చూస్తాడుగాని) అక్కడ పేరంటాలా భోజనాలా? చీరల విలపని బట్టి మనుషుల విలప నిర్నయిస్తారా, మీ వూళ్ళలోమల్లే!

వెన్నెల వచ్చిందంటే ఆ బయలంతా క్షీరసముద్రమూ, స్వర్గమూ, ఆకాశమూ విపోయేది. అమి రంతగొప్పహృదయం కలవాడు, సౌందర్యపిపాస కలవాడు, అన్నాళ్లు, మావూళ్లో, పనిలేకుండా, వూరికే యెట్లా పడివున్నాడా అని ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. కొంతసేపు తాకితే నరిగిపోతానేమో, మల్లెపువ్వునో, వెన్నెల రేఖనో, అన్నట్టు పెదవుల చివర్లతో గాలిమల్లేనూ, మల్లెపూవులమల్లేనూ, వేళ్లకొనలతో నీటి అలలవలెనూ, కుక్క పిల్లల లెనూ తాకి, వొళ్లంతా, తిమ్మిరింతలు పరిగెత్తిస్తాడు. వూరికే ఎదురుగానుంచుని నన్ను చూసి, వెర్రెత్తినవాడివలె నాపేరు పిలుస్తో కూచుంటాడు. |చేతులతో నాతలని రెండువేపులా పట్టుకుని నన్నే దో ప్రశ్నిస్తున్నట్టు, నా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అరగంట నుంచుంటాడు.

వన్నట్టుండి నా చీరెని ఒక్క పూపుతో నా పానీ నిర్జీవమయిన మైదానం
మధ్య నుంచో పెట్టి, చేతులు పైకెత్తించి. నా చేతుల్ని, నా రొమ్మనీ అన్ని
వేపుల్నించి, అట్లా రప్పవెయ్యక మాస్తో నుంచుని నన్ను ప్రక్కలకి వొచ్చి
నా నడుం దగ్గర సాగే పొంపుల్ని తాకి, వెళుకొనిచి వన్నీ తనకేసి,
చొంచుకుని నా డొకింద వేళ్ళు కదిలిస్తో, వెళుచున్నతనానికి ముడిసి ఆనం
నంచేనాడు.) నా బుర్రల వెనక చూస్తే, నల్లని మబ్బుల్లోని నీటిభారం
తోస్తుందిట. నా నడుం పొంపుల్ని చూస్తే. మాయేరు చప్పున చొంగి పీడిగిన
చోట కలకరసడే ప్రవాహపు నునుపు తోస్తుందిట. నా మెడమీది రేఖలు
చూస్తే, గోమరి అలలమీద పెత్తని యెండ ప్రతఫలించి, మెల్లిగా పైకి
పొకే కొంత గీతలు కనపడతాయిట.

ఇట్లా అంటో అంటో చప్పున గోదావరిమీద లేచే యెండాకాలపు
కుసానువతి విజృంభించి నన్ను కావలించుకుని, పూయించి, పిప్పేసి, అలవ
కొడతానా) ఒక్కొక్కప్పుడు, అతను నన్ను విడిచేస్తాడేమో, పీసేస్తాడేమో
అన్నంత భయమేసేది. నా మొహాన్ని ఆ వెన్నెట్లో ముద్దుపెట్టుకున్నా
దంటే, నా పూసిరి ఆగి, కళ్ళు పీడిగి, చమటలు పోసేవి. నన్ను అదుముకుని
ఇంకా అదుముకుని, యింకా తనతో నన్ను కలిపేసుకోవాలని అతను పడే
బాధనిచూస్తే,) నేను బతకడమే ఇతనికి యిష్టంలేదా, ఆ కళ్ళలో వెలిసే
ద్యేషంకాదా, అనిపించేది. ప్రస పెదవులతో, తన చేతులతో నా నున్నని
గీరాన్ని వొత్తెయ్యడం, నలిపెయ్యడం, తన కాళ్ళతో నా కాళ్ళని మెల్లి
పెట్టి విరిచెయ్యడం చూస్తే, యితనికి సౌందర్యం విరోధమా, నాన్న
స్వంసం చేయాలని మాస్తున్నాడా అని అనుమానపడతాను.)

ఇట్లా ఒక్క నిమిషం వ్యవధి లేకుండా బాధపడి అలిసిపోయి, నిరాశ
చేంది, నా పొదాలమీదపడి, “యెట్లా! యేం చెయ్యను! యెంతసేపు!”

అని యేడుస్తాడు. నీలాగా యేడుస్తాడు. (మళ్ళీ చెప్పిన పళ్ళ నటపడు
కొరికి, దకిలి వెనక్కా తగ్గి నన్ను ఈడ్చి, కౌవిలిండుకుని, లాక్కుని, పన్నీ
తప్పు గుస-ల్లో పీచే సముద్రపు తుపానుగాలివలె వూడిరి పీలుస్తో, నన్ను
బుజంవీచి, చంపలమీచి, యెక్కడెక్కడో అక్కడ, నున్ని రుమాయిస్తూ
కొరికి చంపేస్తాడు. అతని రుమాయి ఛరించలేక కుద పడిపోతాననుకుం
టాను నేను చాళో అరచినకొద్దీ, నా పెంతుల కిక్కిం రుచిపొసినకొద్దీ,
పులివలె ఉద్రేకస్తాడు. అతనికి సిచ్చెక్కిందేమో. నా కిక్కిం అట్లాపీల్చి
చంపే రాతసి కానుక! అని వొణుకుతాను.

సగం చెచ్చి పడుకున్న నాకు యెవరిగా పడుకుని, చేపవీచి తల
నానుకుని, నావంక చూస్తూ వుంటాడు. నాకు సిగ్గయి, అతని చంపలమీచి
చేతులు వేసి, “ఏమిట్టగా మాస్తావు!” అని అడిగితే యేమీ మాట్లాడడు.
నేనట్లా నిద్రపోయి యే మాడు జాములతో లేచి చూస్తే, యింకా అట్లా
మాస్తానే పడుకుని ఉంటాడు. చుప్పటికింకనుంచి, గుండ్రగా యెత్తుకున్న
నా గొమ్ము గింపొన్ని, నా బుజం దగ్గర్నుంచి పిరుదలకండికి తీరిగీ విల్లు
వంపుని, నా చేతుల నున్నతనపు గుండ్రాన్ని, నా వొంటిమీద పొకే అతని
చూపుని చూసి తెలుసుకోవచ్చు. ఒక రాత్రి నా పీపువెనక కూచుని అతను
నా బుట్టున నో సెట్లతో పొందుకుని, వేళ్ళలోనించి బారుస్తూ, బుజాలమీద,
మొహంమీద కప్పకుంటో, గడిచి మ నాలుగ గులులసేపు. యెట్టిలో
గోడూ కడిగి నూనె వెరగని లాల్చి నా వెడమీద అల్లరిగా పడడం అతని
కేంతో యిష్టం. నా బుట్టు అతనికి కొత్తగా కోసిన వరిగడ్డివాసనా, అత
బియా గుర్రపు కి ధ్రమయిని పరిమళమూ, తలకిరవ చేస్తుండటం.

చిన్నప్పడు మా యింటో శాస్త్రుల్లా భాగోతం చెదువుతోవుండే.
చిన్నసంగతులు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. చిన్నప్పుడు డిక్కి సర్వప్రపంచమూ లీలగా

అసత్యంగా తోస్తుందిట. ఈధూమీ, ప్రాణిలూ, వాళ్ళు సుగుణాలూ, శాశ్వతమూ, మాయగా, అశాశ్వతంగా తోస్తున్నవనీ, పొక్క విష్ణుశక్తి మాత్రమే నిత్యమయినదీ, అర్థవంతమయినదీ, తనకి సంబంధించిందిగా, కనపడుతుందని చెప్పేవాడు. నా వానోస్థితి సరిగా విష్ణుశక్తి డిడిలాగు వుంది. నాయిల్లు, ఒంధువులు, యీ పూళ్ళు, ప్రజలు, వాళ్ల అభిప్రాయాలు, అన్నీ మాయ. నా పూర్వ జీవితమంతా ఒక మత్తస్వస్థం. శాశ్వతమూ, సత్యమూ, అయినది నేనూ, నా అమీర్. నిత్యనిరంతరానంద దాయకమయినది, మా నిర్మల ప్రేమ సంబంధం. ఆ కొంపిలూ, ఆకాశమూ, నదీ, బయలూ, స్వచ్ఛమారుతమూ, మేము మాకోలకోసం కల్పించుకున్న రంగస్థలం అంతే. ఇంక తక్కిన ప్రపంచమంతా మాయ. మేమే—ఈ సృష్టి, దాని విద్యేమూ. మమ్మన్ని, మా ప్రేమని సృజించడానికే ఈర్ష్యుడు ఈ లోకాలన్నిటినీ యేర్పరిచాడు.

శేమన గ్రంథాలయము,
శేలగ్రామం.

కాలా ఆగిపోయింది మాన. తొరగానూ కాదు. అలస్యంగానూ
కాదు: వారాల తేళ్ళు, నెలలూ లెళ్ళు. మామయ్య రోచ్చి చెప్పి చాకా.
సాయింత్రం మేము ఫోజనం వొండుతూ వ్రంహగా పూజోన్నాం చి నీ మురార్లు
వెంటబెట్టుకుని, తన మామూలు పచ్చిరైలు సంచీ, నానా, మామయ్య తయారీ
పై నాడు. తన్ను ఎక్కిగానే అమీర్ తుకంలో "పో, పో, ఇక్కణ్ణించి"
అన్నాడు. మామయ్య ఫియంతో నానకి చాశాడు. నేను బిగ్గిగా నవ్వి,

"మామయ్య, అమీర్, పోవ్వనకు మరీ" అన్నాను.

నా కెండుకో అరన్న హాసి ఫియ. వెయ్యలేను. అమీర్ పెండులో
మాత్రం ఫియం కనబడ్డది నాన.

"మామయ్య!!! ఏమిట మీ మామయ్య! ఎట్లా పోచ్చాడు!
ఎందుకొచ్చాడు!"

"కి ముక్కరిదాము. ముగ్గునా. ముగ్గునా. మామయ్య, రాక రాక
పోచ్చాడు."

అని పుట్టి గొరిగి మాట్లాడు

"బాగానే వుంది. మాపట్టణం లెక్కపెట్ట వస్తే, యింనా
మరియ్యింది!" అన్నాను.

"ఎప్పుడు గావటాలు! పక్షి పోలేపట్టి! అంతా కూడా పున్నావా!"
అని అతనిగానూ మర్యాదగా.

"ఎవరు యామైతే సోం! నువ్వు ముప్పదిగా పున్నావగా!" అంటూ
చెట్లా చాశాడు.

“మామయ్యా, అధోరణీకంగాని, తొరగా బుడబెయ్యి! ఎందుకు
వొచ్చావో!”

నామాటల ధోరణీ, నాకొత్త స్త్రోమము. అప్పుడే చూశాడు.

“ఎట్లా మాదిపోయినావో!” అన్నాడు పెళ్ళిగా.

“మరియరలించి జీవనంలో పడ్డాను. మరి మాదిపోనూ!”

“తురకకుడు లోపడ్డాను.”

మామయ్యకి మాటల దగ్గి యెన్నఁగూ మోహమాటంలేదు.

“మాయలకి వచ్చి తురకవాళ్ళని యేమన్నా అంటే, తురకతాళా
తగుల్తుంది. మర్యాదని యలటి దగ్గి వొడిచి వొచ్చానా!” అన్నాడు
ఆమీర్. మామయ్య తనకోరికగా మాట్లాడకండా పురుకున్నాడు.

పెళ్ళిగా కిక్కిరిస్తూ పట్టుకుని నాశంక యెగబడిగా పొడకు. నా
కొకి లేకు. అప్పుడున్నక లేగివంది. మతక-చీ- అప్పుడయి పోయి పుడి.
చేతులో కొయ్యలెట్టు.

“ఇదుగో, యేడుపులూ, గోలలూ నాగించి, తనకి పెట్ట, నిన్న
కాక్కెళ్ళిలని వొచ్చాడు. వీడికెనక తక్కిన మనుష్యులు వస్తారు. ఆ
మూల బుజాన యెట్లకొని వెంటనే నడువము.” అన్నాడు తురకంలో
అమీర్.

“ఏమీ క్షయంలేదు. ఎవరో నేంచేస్తారు! మామయ్య పురుషుల నాకు
వొలెయ్యి.”

“నువ్వ కొంచెము అట్లా పురిగిరా. నువ్వంటే సంగతి ఎన్నుకు”

“నువ్వకొంచెం తొరగాకానీ. అక లేస్తాంది.” అని ఆమీర్ వెళ్ళాడు.

“నేనిక్కడ వున్నానని నీకెట్లా తెలిసింది!”

“ఇట్లానో వాగు. కౌలి నీసంగతి చెప్పు.”

“నాసంగతి యేమిట? హాయిగా, హహారాలలాగ వున్నాను.”

“అంతేనా!” అని కళ్ళుపుడిమి చూశాడు. నేను నిరంకుశ పోషణం చూసి, కళ్ళు “స్వీచ్ ఆఫ్” చేసి,

“ఎంతదాన జైనావే!.....వానీ, అప్పుడంగతి తలుచుకున్నావే! నీకు... నువ్వు మానుకున్నావుగాని! ఇట్లాంటిపని చేస్తే మా అంకిత యంత సిగ్గు కలుగుతుందో.....”

“నామామయ్యపి నువ్వుయిట్లా: అపిలక శిశ్యుడెనుకొని, అపాప శైలుసంచీ చింత నెత్తుకొని వొస్తే, నాకెంత సిగ్గుగావుంది. అమీర్ తో నా మామయ్య నువ్వని యెట్లాచెప్పుకోను? నీసుఖమగా, నీఅంకితే నువ్వు గాచు కున్నావుగాని, అపాడుమొహం.....”

“ఏమిట! నీమ పిచ్చి పుట్టలేదుకదా!”

“కొదు, మామయ్యా, మీఅండరూ, మాన ౨:౩౦వల్లో యెవరికి యేమి కష్టం కలుగుతుందో అని ఆలోచించే చేస్తున్నారా మీపనులన్నీ! చిన్నప్ప జ్ఞించి నువ్వు మీఅమ్మలి యన్నివిధాల యేడిసిందావో నీకు గాపకం లేనేలేదా!”

“గానికీ దీనికీ సాటియేమిట! మేము యామన్నా తురకాళ్ళతో..”

“నాకు తెలుసు మామయ్యా! ఆయేడివిచదాలు లోకం వొప్ప కున్నవీ, మర్యాదైనవీ, ఇంకా కానిదీ! అంతే బేధం. అవన్నీ యెందుకుగాని యిప్పుడూ, ఎల్లవొచ్చిన పనేమిటో చెప్ప, తొరగావళ్ళీ అమీర్ వొస్తాడు. నన్ను వొలి నాలుగు సమిపాలు యిడిగానిలవలేడు.”

మామయ్య మాట్లాడికంటా నావొరక యెందునిమి పాలు చు శాడు

చిన్నప్పడు నేను పెండ్లిమాటలు మాట్లాడినప్పడు ఎదిరిందిగానికీ మాసి నట్లు, కాసి ఈ తుదికరణ్యంలో ఆమంత్రం పాఠకి పైపెచ్చు నేను నవ్వడం చాత, అతనికి తీవ్రమయిన వ్యక్రోధం వచ్చింది, రెండునానా లేవీ రావడాడి యిదల వ్యర్థమయినప్పటికీ రాముడికివది.

“సిగ్గు లేదులే, నీ మొహానికి! ఇంత మరీ చెడిపోయి నావ్వులే! ఆ తుగ క వెళ్ళవ నిన్ను వొడలలేక పోవడం ఒక గొప్పగా, : డాయిగా...”

“ఒక్క నిమిషం వొడలలేక క్రేమ ననాభిషేచనం కన్నా అదృష్టం యేముంది స్త్రీకి! నీ కిర్క కాదులే.”

పళ్లు పటపట కొరికొడు. ఇంకం చాతగాక!

“ఎందుకి రమాతుంది! కుక్కలమల్లే, పందులమల్లే...”

ఇంకేవేవో మాటలన్నాడు. చెడిపోయినదాన్ని నా నోటినించి కూడా రావు అమాటలు.

“పుణ్యపుణ్యాలు బ్రాహ్మణ్య! మీరు మాత్రం... అంతేగా!”

ఇంక కోపం మాడడం చే విగ్గం తోనలేదు మానయ్యకి!

“పాపం, పుణ్యం, సిగ్గు, రెగ్గూ లేకుండా రక్షులనకి పగలనక యీ ఆడిలలో దున్నలవలె పడి... యెందుకు యీ భుక్తులతోడం యంత కంటే దేంట్లోనన్నా పడి చావరామా!”

“మొదట్లో నా స్త్రీడరు పెనిమిటికి నీ వా... యిట్లానే వుండేవారు ‘తరవాత శక్తి, రసికత్వమూ తగ్గి, పవిత్ర వుగుతుడయినాను. ఆయాన్ని యే మీ అనరేం?”

“పవిత్రమయిన కౌపరానికి యీ గుడి శ్రేయ తనాని: సాటి తీసు కొచ్చావా! నీ నోరుపడ!”

“మరి అపవిత్రమయిన కౌపరంలోకంటే, యిక్కడే అనందంగా, ఆరోగ్యంగా వున్నా నే!”

“ఉండవూ! అందంగా ఉండవూ మరి! అందా అందవూ లేక
మా, కలమూ, గోరూ లేక...!”

ఎంత అందంగా, పోగా, కళ్ళిగావులే అందా పుష్పాన్ని
నూలు!”

“ఎందుక అందంగా కలగూ. నీ కున్నాక అట్లా తోచింది
గా...!”

“అ కున్నా మీ పెళ్ళక మళ్ళనా! లేక అట్లాంటివాన్ని మీ ఆకి
కన్నా! వేపుడిచ్చిన కళ్ళకి యింకా మీరు యేడ్చి యేం ప్రయోజనం!”

కీపు నీళ్ళిస్తే గా కుదబడుతున్నా.”

“నమయ మీంచి పోయింది.”

అలాగే నున్నాను.

“చూడకే నీళ్ళిస్తే వానకి తగాదా గుండు మామయ్యా!”

“అంటే...”

“అదే! పవిత్రం, అనినీ, పశువులకులే, పాపాక్షయ్య - యిట్లాంటి
మా బలక శాస్త్రంగా అర్థం యేర్పడ్డాయి. వాటిని నిమాయన అర్థమేమా
అని మనుషులు అలాగించడం మానేశారు. నీల పశునా - మనుషుల
మయిన తరవాత, మన వాళ్ళిలన్నీ పోక లే. కురకాడైతేనేం! క్రాంతి
కైతేనేం! కాని యిక్కడ నలకుళ్ళిగా, నిర్భయంగా అనుభవించడానికి
కీలువుంది. అక్కడ మాయమాబలతో, అధ్యాత్మికమని యిప్పుడేమిగా
భారంవేసి, అనుభవించడానికి ఒకతాము. ఇంతకొమమూ, పోనీ అను
వించడం చాణేతే బావుండునే కోర్కె, అక్కడావుంది. కాని ఈ
నీటి తర్వాత, ధైర్యమూ, యానస్తవా అక్కడలేవు. అందుకనే, కుళ్ళినా
యువలూ, బోసలూ, వేదాంతలూ, మువ్వలూ, కచ్చేరి కుళ్ళినా యె
క్కడ అక్కడ...”

“పూరికే యింక మనసెట్లాయాడిస్తే అట్లా పోయి, బాగా యీ శరీర సుఖాలు అనుభవించడమే నన్నమాట యీ ఒత్తుక్కి-అంతం.”

“అక్కడ వున్నా అంతేగా? తినడమూ, నిద్రా, మర్యాదా, చాకిరీ! అంతేగా! వాటికల్ల యేవో పుణ్యలోకాలు వొస్తాయని దొంగ బోధనలు పైగా.”

“మరి ధర్మమూ, పతిభక్తి, సంసారమూ యివన్నీ”

“ఎందుకు మామయ్యా, ఆ పేర్లన్నీ యాకరువు పెడతావు? ఎవరికి కావాలి అవన్నీ! తంతాడనీ తిండిపెట్టడనీ, వేరుగతిలేకా, అనుభవించడం చాతకాకా, అంతమాత్రం ధైర్యమూ, రసికత్వమూలేకా, మొహాన్ని చూసి ముచ్చటపడే వాగు లేకనేగా ఆ పతిభక్తి పవిత్రతా! ఆ మొగుడినించి పోట్లూ, తన్నులూని అడ్డమయిన చాకిరీచేసి, తగాదాలుపడి, పోట్లాటలతో కాలంగడుపుతో చస్తే, మోక్షమా! ఏ దేవుడు చెప్పాడు?”

“మరి త్యాగమంటో లేదా యేమిటి?”

“నాఅమీర్ కోసం నేను చేసిన త్యాగాలూ”

“చాలే!”

ఇంక పశువుకీ నీకూ బేధమేమిటి?”

“ఏమీలేదు. ఇదివరకు పశువుకన్న అధమమయిన ఒత్తుకుబోకేదాన్ని ఇప్పుడు సశువునై నుఖపడుతున్నాను”

“ఇంక తల్లితోడూ.....”

“అక్కడ...ఆ చివాట్లలో...అసహ్యలలో యెప్పుడూ జాపకం వొస్తారు తల్లితోడూ. సంతోషమనేది చిన్నతనంతోనేసరి, అందుకల్ల ఆస్న

లన్నా తమ్ములన్నా అంత్రేమ. ఇక్కడ యీ గివ్యసౌఖ్యంలో ఎవరూ
జాపకంరారు. నిజమయిన అత్తవాణ్ణి యిడే. అందర్నీ పరిషేచే స్వర్గం.

“ఇంకెప్పుడూ యింతేనన్నమాట?”

“అంతే”

“ఇంటికి, పళ్ళీ యింటికి రావడమూ ఆదీలేనూ?”

“నన్ను రానిస్తారా?”

“రానిస్తే వొస్తావా మరి?”

“నేనా వొచ్చేదీ! నేను రాకేం! ఎందుకు వొస్తాను!”

“ఇదే శుభ్రంగా వుందా నీకు? ఈ కుండలూ, బొచ్చలూ, యీ ఆవ
తారమూ—”

“ఎందుకు అబద్ధాలు మాట్లాడతావు? అద్దాలచేక పోతే నే! ఆ
యేరులేదా? అమిర్ స్నేతసరోవరాలలేవూ! నా సాపచూసుకోడానికి!
అయినా అమిర్ మాపులకి బావుంటే చాలదా నా ఆవతారం?”

మామయ్య మకానప్రతం పూని కూచున్నాడు. అమిర్ వొచ్చాడు.

“ఆప్పుడే వొచ్చావేం! మేమింకా వుపోద్వాతంలోనే వున్నాము.
మళ్ళీ కొంచెం వెళ్ళిరా”

మళ్ళీ వెళ్ళాడు, పాసం.

“చూశావా. ఎట్లా వెంట తిరుగుతాడో, ఒక్క నిమిషం వొడలకి!
నా ధర్మలేమా ఆ మన వారంరోజులకి కీసార్తే నా నామోహందూ సేవాడు
కాదు. కంటిపోసుకుని, తల్లో మరువం. జాబీపుచ్చలు పెట్టుకుని, కొత్త
సిల్క్ చీర కట్టుకుని దగ్గిరికి వెడితే, కొయితాల్లో తలపెటుకునికి...

“మొన్న నీచేతికి పనిరూపామల నోటిచ్చానుకదా, అనికొవాలి ఓ సారి తెచ్చి యియ్యి” అన్నాడు. ఇచ్చిం తరువాత తలెత్తచూసి,

“మొన్న తెప్పించిన శీకాయ అంతా కర్చుపెడేశావా?” అన్నాడు, నవ్వుతోనేలే! అయితేమాత్రం?”

“ఎంత పొగ రక్కిందే నీకు! అతను తలచుకుంటే యీ జెనని కైదుకి పంపగలడు తెలుసునా?”

“అ, ఈజెగవ తలచుకుంటే అయినీ నిన్నుకూడా తలకాయ పగల కొట్టి యిక్కడ పాతెయ్యగలడనికూడా తెలుసుకో.”

“సరే, నువ్విక్కణ్ణించి కదిలిరావప్పమాట. నాకు ముందే తెలుసు నీ మతం. కాని వాళ్ళందరూ పోరి ఇంకా సంగతులు ఒయిటికి రాకముందే నిన్ను తీసుకొచ్చి దిగబెట్టమని సంపాద్య,”

“మరి నేనేమయిపోయినా నచుకుంటున్నాను!”

“పట్టెంటకి వెళ్ళావని చెప్పకు చస్తున్నాను”.

“సమ్మతమా?”

“అందరికీ తెలుసులే. కాని మాతో అనడానికి ధైర్యమేదీ! మా మాట నమ్మినట్టే నటస్తున్నాను. అగతికి తెచ్చావు మమ్మనీ, నిన్ను పెంచి పెద్దదాన్ని చేసినందుకు.”

“పాపం, మర్యాదస్తులకి యెన్ని బాధలు! మీ దొంగ మర్యాదలూ, అడ్డాలూ, కాపాడ్డానికి, నేనుమళ్ళీ అనరకంలోకి వచ్చి వుండాలా? ఎందుకు రావాలి?”

“ఎందుకేమిట! ఏదో ఓసారి తెలివితక్కువ పనిచేస్తే, పెదవాళ్ళ మా

ట విని అన్నా సర్దుకోవాలి. ఏదో యిట్లాంటివి ప్రశ్నవాళ్ళూ చేస్తారు. కాని అదే బావుందని, భ్రష్టమై నాశనమౌతానని పట్టుపట్టడాన్ని నిన్నొకదాన్ని చూశానీనాటికి.”

“అవును, నేను రాను.”

“ఈనాడిట్లానే అంటావు. ఎన్నాళ్ళుతే వీడి మోస! తరవాత నీకు దిక్కెవరు?”

“నారాయణుడు. కాని అమిర్ ప్రేమపోడు”

“అ, చాలా చూశాము!”

“సరేకాని, యీదయంతా నాకోసమేనా?”

“పోనీ అమ్మని తెలుచుకో. నిన్ను పెంచి పెద్దదాన్ని చేసి, ఏదో మా అందరికీ ప్రశ్నిస్తేస్తావని...”

“అవన్నీ చిన్నప్పడు కుమార్ శతకం లో చదువుకున్నాను. దానికే! నా సౌఖ్యమే మీరు కోరేవారయితే, యిక్కణ్ణించి తీసికెళ్ళేందుకు సైన్యం తయారయ్యారు. అయినా నేనిప్పుడొస్తే మాత్రం లోకమంతా యెట్లా చూస్తుంది? ఆకాపరం యెంత రమ్యంగా వుంటుంది! లేచిపోయిందాన్ని చూద్దామని అందరూరావడమూ, గుమ్మంలోకివచ్చి మొహాలు మర్యాదగా మార్చుకోవడమూ, నేను లోపలికి వెళ్ళగానే నవ్వుకోవడమూ, వాళ్ళ నానంగ తేమీ తెలీనట్లే మాట్లాడడమూ, దొంగ మర్యాదలూ, యెవరన్నా ధైర్యంగలవాళ్ళు నన్ను కార్యాలకి పిలవకపోతే, నాధర్త అలకమానం నాపల్ల కలిగించని యాడవడమూ, తీట్టడమూ, దెప్పడమూ: నేనే స్వేచ్ఛనడిగినా, బ్రతు తొంగి చూసినా, నాపూర్వప్రవర్తనని జ్ఞాపకం చేసి నోరు ముయ్యడమూ—దీనికేగా నన్ను రమ్మంటున్నావు! నేను పిచ్చిదాన్నా!”

“ఏనాటికన్నా మా గుమ్మం తొక్కావా—” అంటున్నాడు చాలా కోపంగా పెకిలేచి.

“అమీర్ వొడిలేస్తేనా! అమీర్ నన్ను వొడిలింతకవాలి, నేనేమయి
తేనేం? ఇంక అలాకంటానే శరణ్యం, మీ గుమ్మాలు తొక్కుతానని
యే మాత్రమూ భయంలేకుండా తక్కుడి”

అమీర్ వొచ్చాడు. అతని వొంక నిదానంగా పడిపోయి చూశాను.
ఈఅమీర్ నన్ను వొడులుతాడా?

అమీర్ కళ్ళలో అకలి అడుతోంది.

“మామయ్యా నీ భోజనం సంగ తేమిటి”

“నేను పళ్ళు తెచ్చుకున్నాను”

“ఇక్కడ గడ్డికూడా వుంది” అన్నాడు అమీర్.

పడమటి కొండ వెనకాల రంగుల మబ్బుల్లో శుక్రడు అస్తమిస్తు
న్నాడు తామర పువ్వుమీది మంచుబొట్టు మళ్ళీ గాలి నిశ్శబ్దంగావుండడం
వల్ల యేరు కొండవీధివనించి పడేకద్దం వినపడుతోంది. చీపుర్లు, నేపాళా
లూ, పగలు రాత్రాగా మారే చిత్రాన్ని చూస్తూ కదలక నుంచున్నాయి.
పగటిగొంతు మీదనించి రాత్రుసులో దూకడానికి సంశయించేదానివలె
ఒక్క నిమిషం అగిడి కాలం. హృదయం ఒక్కసారిగా ఆనందంతో
పొంగింది, పొయ్యిమీద వేడెక్కి అన్నంవలె. మామయ్యే అరిటపళ్ళుకంటో
యమరుగా కూచోకపోతే, ఆ అరాటమంతా అమీర్ మీద కనపరిచే
దాన్ని.

ఒక గంటనేపు మా బంధువుల్నీ వాళ్ళక్షేమాల్నీ అడుగుతో కూ
చున్నాను. మామయ్యతో మాట్లాడుతోవుంటే మూడు నెలలకిందట నా
జీవిత దృష్టిసంతా అక్రమించుకున్న యీ బంధువులందరూ యెంతో దూర
మయిపోయినట్లు తోచారు. నేను చచ్చిపోయి అన్ని బంధనాలూ తెలచు
కుని మళ్ళీ వాటని కల్పించుకునే ఆశ, శక్తిలేక, యేం తోచక తమాషాక

ప్రశ్నిస్తున్నట్లుంది, భూలోకంనించి వచ్చిన మామయ్యని. మృత్యువే నా అంతే గావును! యీ ప్రపంచాన్నే, ఎత్తయిన, విశాలమయిన సంబంధ, రహితమయిన వున్నతదృష్టితో కీలగా పరీక్షించడం గావును! దృష్టికోణం బేధించి, ఆమిర్ అనే నేత్రయంత్రంలోంచి మానేప్పటికి అన్నివిషయాలూ మారిపోయినాయి.

చివరికి అన్నయ్యకి కొడుకుపట్టాడని విన్నప్పుడేనా వాళ్ళేమీ సంచలనం కలగలేదు. పూర్వమే ఆయితే నా హృదయం యెన్నిచుత్సవాల వాసనలతో గంతులు వేసివుండెను! ఆ క్షద్రజ్జీవనమంతా జూపకం వచ్చి ఆ తోచక పోవడమూ మర్యాదలూ, లాంఛనాలూ, నిష్ఠారాలూ, అన్నీ తలుచుకుని, ఆ నరకంనించి, అల్పత్వంనించి, క్షద్రత్వంనించి, ఒక్కమంత్రంతో ఒక్క ఒలమయిన వూపుతో యీ సుందరలోకంలోకి లాక్కొచ్చిన నా ఆమిర్ని తలుచుకుని కృతజ్ఞతతో, అనందంతో తలడ్డోపోయినాను. ఎంత గొప్ప సౌఖ్యంలో వున్నా, అది త్వరలోనే అలవాటై, సాధారణమయి పోతుంది, మామయ్య వంటివాడు వచ్చి, నా అదృష్టాన్ని జూపకం చేసిందాకా!

ఆమిర్ని లాల్చాలని ఆశనామయిన కోరిక కలిగింది. ఈ మామయ్యని పోనీ, కాని యీ మామయ్యని నేనెందుకూ లక్ష్యపెట్టాలి! అతనినాకు నే నెవరు? ఈ మామయ్యయ్యాన నేనుపోగొట్టవచ్చు నిమిషాలయీ అనంతకాలంలో మళ్ళీ నాకెక్కడ దొరుకుతాయి? అకలింజే ఆమిర్ దగ్గరగా జరిగి, అతని బుజంమీద చేతులేసుకుని అనుకుని కూచున్నాను. మా కొండ పక్కనించి తదియ చంద్రుడు కనపడకుండానే కాంతి నెగజిమ్ముకున్నాడు. సముద్రానికి చంద్రుడికీ సంబంధమందంటారే, అట్లాంటదే సముద్రానికి నాంక్తానికి వుంది. చంద్రోదయంలో వెన్నెల యింకా విజృంభించకముందే నా రక్తం పొంగుతుంది. వెడదామని ఆమిర్ నాచేయి లాగుతున్నా

ను. పాపం, ఒకేమూకుట్లో ఆమిర్ తో నేను అన్నం తినే దృశ్యం శరీరం పోకి తల తీర్చుకుని, పుట్టెళ్ళోకాటు చెమటను నే మామయ్యతో.

“మీము వెడుతున్నాము. నువ్విక్కడే నిద్రపోతావుకదూ, మామయ్యా!” అన్నాను.

“ఇక్కడా! మీరెక్కడికే వెడతారు?” ఆ కంఠం విని తీరాలి!

“అట్లా పోతాము.”

“తొరగ్గారా,” అంటున్నాడు ఆమిర్

“నేను వెడతాను. రైలెన్నింటికీ!”

నేను నవ్వాను.

“రైలు సంగతి మాకెందుకూ!”

“పోనీ నన్ను ఊహించుకోవడం వదిలిపెడుదురా!”

“ఆమిర్ యిప్పుడు రాడు. నేనురానివ్వను: ఈవాలిటికి యిక్కడే, మామయ్యా, నువ్వు. ఆమూల గోనెపట్టావుంది, దాన్ని పరుచుకుని పడుకో. గోమలు లేవులే.”

“ఏమీ భయంలేదుకదా!”

“అప్పుడప్పుడూ ఒకటి రెండు పాములూ, ఒకటి రెండు నక్కలూ, ఒకటి రెండు తోడేళ్ళూ వస్తోవుంటాయి” అన్నాడు ఆమిర్.

ఆమిర్ మళ్ళీ తెలుగు మాట్లాడాడు. యెన్నాళ్ళయింది విని! నా తెలుగు తురకంగా మారిందన్నాడు మామయ్య.

“రావు మామయ్యా! ఆమిర్ మాటలకేం?”

మేము బయలుదేరాం. మామయ్య గొణుకుంటున్నాడు.

“నీకు మామయ్య ఇతే, నా కేమాతాడు!”

“తురకాడికి నీకేమాతాడు, నీ మొహం!”

“అదికాదు, నీ పెనిమిటిని నేనెతే—”

“నువ్వు నా పెనిమిటికైతే, యింకా నీతో వుండవచ్చానా!”

చంప ఛత్యమంది.

“చెప్పదూ! తమాషా చేస్తావు.”

“బాబాయి”

“బాబాయిగారూ, శలవు. తక్కువ రేపు పొద్దున్న చూసుకుంటాం. తమకు కనపడక ఎమికలు మాత్రమే ఫిల్మేషన్ చేసి పోతేస్తాం. తురక స్వర్గం చూద్దరుగానీ!”

ఇద్దరూ నవ్వుతో పరిశ్రాంతిగా, కొంచెం దూరం పోగానే నాకు జాలేసింది. పాపం, నిజంగా మామయ్య భయపడుతున్నాడేమో! ఇది వరకంతా నేను తనదాన్నిలాగు అధికారం చేసిన మామయ్యకి యెట్లా వుంటుంది, నేను అమీర్ బుజంమీద చెయ్యేసి పెళ్ళిపోతోవుంటే! వెనక్కి వెళ్ళేటప్పటికి, మామయ్య గుడిశంతా వెతుక్కుంటున్నాడు.

“మామయ్యా, నువ్వేం ఛయపడకు. వూరికే దడిపించాడు అమీర్. హుళా రెండు మూడు గంటలవేళ వచ్చేస్తామేమోలే!”

“పోనీ వుండకూడదులే! యెక్కడికి వెడతారీ అగ్ధరాత్రి! ఏదన్నా పురుగు...”

నాకు నవ్వొచ్చింది.

“ఇంకా యింటిదగ్గర వున్నా, నా బాధ్యత తీసుకుంటున్నానా!”

“ఇదిగో చూడు. మళ్ళీ నీతో మాట్లాడావకే వీలుంటుందో లేదో! నా మాట విని యింటికే వచ్చేయ్యి. ఈ పాడు బతుకు...”

“మామయ్యా! అగేము లాభం లేదు. నాకోసం నువ్వేమీ నీయాలి పడదు.”

“నువ్వేదేసిన యీమనకార్యాన్ని మానీ నువ్వే గర్వపడడం నామా చాలా అశ్చర్యంగావుంది. ఇంకలా గొప్ప ప్రేమఅనిగావుంది నీ పుష్పేశ్వరి! ప్రేమా!” వెకలిగా నవ్వాడు.

“జేమీ! పశువులు-కుక్క, లాస్సానము-తీ. జానీ, విద్య, బుద్ధి, 3 స్త్రీకీమీర్తి అవ్వాలి. యిట్లా బట్టలునివ్వాలి యీ ఆడపల్లెలో, పని గెత్తుకో, సిగ్గుపడిచి.....”

ఇంకేమీమీటో అన్నాడు.

“జేమీ! కామం. అస్సత్యం అని కామం, ముసపెచ్చి.....”

“చాలు మామయ్యా!”

అని పరిగెత్తుకో వెళ్ళి. తిరిగి చూశాను. ఎవరినీ అడవి పరిగెత్తుక పోయింది పొగరు, నీలంపలు నాయురేడిగారు ప్రితే బావుంటున్నది చూపుకో మామయ్యా నుంచునివున్నాడు వెళ్ళేట్లో.

పొద్దన్నే మామయ్య వెళ్ళేప్పుడు అలాగే -

“బాబాయిగారూ, యికా నిగ్రాహిల్లవున్న తొత్తలూ, అత్తలూ, పట్టారేమో! మిమ్మనంటే బాబాయిగారని పూజుకున్నామనిగాని. యికా వరన్నా. అచ్చానా యిక్కడే పాతేస్తానని చెప్పండి.” అన్నాడు

“నరుసు బావనోసారి రమ్మన్నానని చెప్ప” అని నే ననబోలోవుంటే నోరు నొక్కాడు.

నరుసు బావా నేనూ చిన్నప్పడు ఆడుకున్నాము. అతనికి నన్ని స్త్రీమీకూడా అనుకున్నాను. కాని అతని మనసులో లేకుండా నాకో చాలా సరదాగా వుండవాడు. ఎవరినోనూ నన్ను చనువుగా వుండనీని (చివరికి తనతోకూడా) నాపేరిమిచేకూడా నరుసు బావతో సరదాగా మాట్లాడనిచ్చేవాడు. నరుసు బావ ఆడవాళ్ళ మళ్ళకు వ్రస్తే, మొగవడు వ్రచ్చినట్టే ఫీర్ అయ్యేవారు కారు.

మరియు తన పక్షమున నుండి బావల వల్ల బావులను నేనె రావలసి
అనినాడు.

“రాసి వాని ననుసరించి యుండునా” అనినాడు.

నరుసు బావ నగుణాల్ని యెంత పొగిడినా, అంతా కోపం తగ్గ
లేదు. ఒకసారి చివాలున లేచి,

“ఒరే ననుసరించావా, నీ బావ చివరికి” అని అన్నాడు. “చివరికి”
నక్క- నీకదా రావలసి మైదానం చివరికి కా తిరిగివచ్చింది. అని
మరిచి నక్క- కనపడ్డప్పుడు ననుసరించావ అంటాము. తన వాత కోప
యొద్దొక్కగావును, మాకు కనపడడం దానే ననుసరించావ చాలా అర్థం
పొందినాను. సగంకొరికన బామికిప్పు చూ గుడిశలో పోతేశాడు. అప్పుడు
అప్పుడో పడుకుంటే కాలివేలు దొడ్డిగా కొరికేపుతాడు. మూలపెట్టు
నన్ను అన్నం కిచ్చిచ్చి పోతాడు. అట్లు రోజుపనులు పోజరిగినా, ననుసరి
ంచావ చేసిపోయినాడనవాడు అనినాడు. కొన్ని పనులు అనినాడే శాడం
నన్నుకం. కాని, పాపం ననుసరించావ లేకుండాచూసి, అతడు నక్క
దేశామే అని ననుసరించే నాడు. బావా, అతలావు పట్టు, నుండి
యిగ్గా అమాయకత్వము, నామది ప్రేమా జ్ఞాపకం మెచ్చి నీ నా.

1.

అమరాత్ - గులుపడ్డాడు. అమరాత్ హామీ పూర్తిగా మారిపోయింది.
అన్ని తనను. పరికే పడిలకండా పడుకుంటాడు. పలకరిస్తే విసుక్కు
మునుగుట్టెనుంటాడు. అది ఒక్కో మనోవ్యాధి. నామిది కోపమో,
విషమో తెలియలేదు. ఒక్క-పైకీ నాకు ఏమిటోచక, నగులు భారం
యిగ్గా అటా తగులున్నాను. అలాంటిది కోపమో, మరే అనేక రాదు
ప్రచీనమైనది కాదు. లేచి అమరాత్ యేదోగమ్యాగా మార్చాడున్నా
సంగతి గ్రహించాను. చాలాసార్లు అతనిని కలిసి పూర్ణం వర్ణనలు.
అచ్చాక మన దీనిలుగావుంటాడు.

అమరాత్ మారానూ నాకు పోదా. అమరాత్ మార్చాడు.
మరియు నీలమం అలెప్పించి పలకరించే పద్ధతి పోయింది. అలాంటి

వచ్చుచున్నప్పుడు తానును. కొంతవరకు బాగున్నాను. అనుకుంటాను. కాని నన్ను ఆరము అనుమానము, విశ్వాసము, భయము చూపేవాడు. నాకువల్లనే నాకుతోచింది, నాకు వ్యతిరేకమైనది చేద్దో కలపెడుతున్నాడని, అనియే బోధిస్తున్నాడని. నేనప్పుడు భయమును కాలసింపచిందా? నేనెచేశాను? దైవాని సారమును అనియేచున్నాను కనుకను. అని.

వ్యవహారము ముగుస్తున్నది. అనియే అనిగితే లాభములేదు. ఎన్ని ప్రశ్నలకినా దాస్తున్నాడు. నిరాశిరియిం చేతులునుకోవాలి. కాని నిరాశిరియేదా? నాకు అనియేచున్నాను చూపేవాడు. కాని అనియే చేతులునుకోవాలి. నేను అప్రయత్నము చేయాలి.

నిరాశిరియిం చేతులునుకోవాలి దాని ముక్కులో నడుస్తూ అనియేచున్నాడు. నాకును మైదానము చివరభూమిని నాకునున్నాడు. నిన్నుగాలిలో గడి నాపాదాలచేసి పురిగింది. ఇదికనుకటల్లాని విచ్చికిరించి, ఇదిమీదకును నన్నుచూసి కనుక్కుకున్నాయి. నాపల ఆశిరియి, నీలపుసిట్టులు గూడి ప్రయాణంకట్టింది. కొంగలబాగు నాపల నెడుతో, లోకంలో నానంటిరినాన్ని గాభంగా నురిపిచేసింది. ఒక్కనూ పాదుగులగా నిరాశిరియి నన్నుచూసి అశ్చర్యపడింది. అని, చివరన పలకచుకొని నన్నుగాని కలిగిపోవాలని చూశాడు గాని విచిరి ఆని, దగ్గరికికొచ్చాడు. ముందే.

“నాతోచెప్పువా?” అని అడిగాడు.

నిగుడని, తెప్పరిలి.

“మిమ్మరి?” అన్నాడు.

“అనిగలి—నువ్వుతెచ్చే కలుగు.”

“అనిగలి”

అని చెప్పిపోయినాడు. చిరునవ్వుతో అనిగలి (కదాస్తూ, అనిగలి భుజాలమీద నడుచుచేసి, దగ్గరికికొచ్చి, నాకన్నలో ముక్కుపాదాన్ని కట్టించి

“నాతోచెప్పువా?” అన్నాడు నాకుగా.

తడబడనట్లు. 'ఏంలేదు ఏంలేదు' అని మెల్లిగా తనలో తను అనుకున్నాడు. అతనిగడ్డ కింద చెయ్యికి కింద నుండి 'నాకు చెప్పాలి. నన్ను చూస్తే నీకెందుకు విరోధం? నేనేం చేశాను? నాలోగో ఆపద కలిగిస్తున్నావు. నా అమీర్ మనసుని పాడు చేస్తున్నావు. ఇంత మంచివాడి ముక్కు కనపడుతున్నావే.....ఇంత అందంగావున్నావే నావ్వు ఇంకోసారి నిక్కలేని స్త్రీలని క్షుభిల్పడం న్యాయమేనా? నీకే అక్కవుంటే చట్టం ఉల్లంఘించినావు."

నాకన్న కింద నుండి నిగ్గారు.

"నేనేం చేశాను?" అన్నాడు మెల్లిగా

"ఏం చెయ్యకపోతే, చెప్ప."

అమీర్ గుర్రులను కొలికి నాపుకున్నానే అని గుర్రాల ఒక మూల, నాకన్న గుర్రులను పిలిచింది పోకపోవడం ఒక మూల, కదలే కింద నుండి 'కాంట్రీ ప్రతిభలిస్తున్నట్టుంది అతని మొహం. కాని అమీర్ బయట నుండి చూడగా కింద నుండి వచ్చి చూస్తున్నాడు. అతని కింద నుండి పొందిన వ్యాధి రాధన నాకు కనపడ్డ గావును, బయట నుండి చూడలేనిది. ఎందుకంటే ఒక పురుషుడు, అందరిలో అమీర్ చూసి గణించు ప్రేమలతో నాచూడ, స్త్రీకి తన సొంగి కృతఃకామ గోచరిస్తుంది.

"అబ్బాయి; ఇట్లా చూడు నా బాబు పితామహ! నాలో చెప్పావా?" అని మౌనంగా అని "చెప్పాలి. నాపునావు నాకు తెలుసు" అని చిన్న చిరునవ్వుతో నులి కాదు.

వెంటనే నాకు సిగ్గెరిచ్చి నా అక్క నుండి అట్లావున మోగింపున కాని నా అనందమే భగ్గుమనలోవుంటే! నా రాయడం అన్యాయమని నిరూపించి కాని నీళ్ళలో మునిగి మరణి. ఏం ఆలోచిస్తుంటే నశ్చుడైనాడు. కదలేనట్లు నావంక చూస్తూ నిలబడి చెప్పేశాడు. అమీర్ మాటల చెప్పడం చింత మూలాడు.

అమీర్ తో సామెలు కూతురుమీద అమీర్ మనసు కలిగింది. అసిల్ అతన్ని నిరాకరిస్తోంది. మీరా అమ్మాయి బంధువుడు. ఇద్దరికీ

"మీరు?"

"వద"

"ఎక్కడ?"

"నాగార్జునాచార్యుని వద్ద"

"ఎందుకు వచ్చింది?"

"నా మిత్రం"

పాపం నాగార్జునాచార్యుని వద్ద ఉన్నాడు. నాగార్జునాచార్యుని వద్ద ఉన్నాడు. నాగార్జునాచార్యుని వద్ద ఉన్నాడు.

నాగార్జునాచార్యుని వద్ద ఉన్నాడు.

"ఎక్కడ?" అన్నాడు.

"నాగార్జునాచార్యుని వద్ద"

"ఎందుకు వచ్చింది?"

"నా మిత్రం"

"మీ మిత్రం ఎవరు?"

"నా మిత్రం"

నాగార్జునాచార్యుని వద్ద ఉన్నాడు.

"నాగార్జునాచార్యుని వద్ద ఉన్నాడు."

"ఎందుకు వచ్చింది?"

"నా మిత్రం"

అతని మేనల్లుడు భీమార్జున, నాగార్జునాచార్యుని వద్ద ఉన్నాడు.

"నాగార్జునాచార్యుని వద్ద ఉన్నాడు?"

"నాగార్జునాచార్యుని వద్ద ఉన్నాడు."

చెప్పాడు.

“నీతి పొందును?”

“చెప్పితాగా?”

“నుండు చెప్ప”

“నన్ను నమ్మితిగా? నావారూ నమ్మలేదు?” అని గర్జించుచు
గ్రామమునకు. కరిగిపోయినాడు. అలాచిచ్చాడు. వెనక్కు మళ్లిండు. పాపం
అనిపించింది. చూడాలి అనియిం చేస్తున్నానా? నాపనికోసం, నాస్వ
లాభంకోసం అన్నీ, అతని శత్రుత్వభావాన్నీ చిర్ఛయంగా పువ్వుగా
గించుకుంటున్నానా? కాని అలోచించడానికి వ్యవధిలేదు.

ఆపూర్ణాకి వెళ్ళడం, మళ్ళీ ప్రవల్లి చూడడం అనే ముద్రలు. అ
కాళ్ళు పుణికాయి. అంతకూ నన్ను చూసి నవ్వుకున్నట్టే వున్నా నా.
మనస్సు. కమ్మరియిల్లు దాటి, కొమరి అగడముందునుంచి, మురిగి
కొక్క-ల్ని తప్పించుకుంటే చెల్లాను. పూర్ణ, ప్రజలే, రోడ్లలో కొద్దిగా
పున్నాయి నాకు.

ఆమె అందిమయింది. అగంకం ద గాభీర్యమొక్క వ భాగీ
ల నమ్రుడు నేనా చిన్న పిల్లలాగున్నాను. ఆపెద్దకళ్ళల్లో, బయటబయటలో
రాజగీనిపు. మాట్లాడాను, బతిచాలాను. ఆశ్చర్యపడ్డది మొదట నన్ను,
నమ్మలేదు. నమ్మించాను. ఆమెక అగర్భిం ప్రేమలేదుగా
అభ్యంతరంలేనట్టు తెలుసుకున్నాను. తన మర్యాద కక్కడ నష్ట
ప్రస్తుతదోననేలే మొదటిభయం—“నీ కాగినామ నాడినా నాకందు?”
అని విసుక్కుంది.

“డబ్బుకావాలా?”

“అదికాదు. అట్లాటవాడితో—రిడ్రుడితో నామ సావాసము
తెలిస్తే నలుగురూ నవ్వుతారు. చులక్కపోతాను.”

ముఖ్యం యిదివరకంతా నేను గోలచేస్తాననే భయపడ్డది. నేన
బయటపెట్టేవ్వటికే ఆమె అభ్యంతరం చాలవరకు పోయింది.

మర్నాడు సంజమనకలో అయిత్తి ఆమెయింటికి తీసికెళ్ళాను.
నేనూ ఆగడిలోనే ప్రకమూల తలతిప్పేసుకు కూచున్నాను. తలుపులు
తీకిన అన్నీ బిగించాము.

ఎంత ప్రయత్నించినా చెవులు మూసుకోలేకపోయినాను. మొగ్గు బాధపడ్డాను—నావశం కాకండా యీర్ష్యపడ్డాను. దాన్ని అయిదో ముగ్గుచెయ్యడమూ, నన్ను సిలిచిన రహస్యపుమాటలు దాంతో పలకడమూ, అట్లాంటి కాండ్లలో బరువెక్కున కంతమే మళ్ళీ వినడమూ నాకు మరణబాధని కలిగించింది. కాని నాకు స్వరలోనే తెలిసపోయింది. ఆ వ్యవహారం అట్టేకాలం సాగింది. మొదట్లో మొత్తానికీ మోహమాత్రా అతనిని చూస్తూ కూచుంది. అమీరంత గసిరుడుకోరి ఎగ్గిరచేరితే, కరగని దాని హృదయం, రాయా, లోహమా అని ఆశ్చర్యపడ్డాను. ఆ నన్ను తృప్తికరించినట్టే కోపమొచ్చింది నాకు.

ఇంటిక వెళ్లేటప్పుడు అయిదో ఆసంగ తే యత్త లేదు. నేను చేసిన త్యాగానికి ఒక్కరవ్యకృతజ్ఞత చూపలేదే అని నాకు చాలా బాధ కలిగింది. మీరా మాత్రం మర్నాడు పొద్దున్నేవచ్చి నాచేతులు పట్టుకుని,

“ఎంత గొప్పదానివి!” అని కన్న నడుమన్నాడు.

అట్లా పదిరోజులు గడిచింది. దానియింటినించి యీర్ష్యరమూ ఒకరి ఒకరం పేకట్లో నడుస్తో పూరి వీసలకే, డీపాలకే, దూరమూతో క్రిల్లించి మెల్లిగా ఒక్కమాటలేకండా నడిచి ప్రచ్ఛేనాత్మం. పూరు గానే తాత్కాలికంగా అతను లోకంలో ఇతరులతో కలిసినా, ఆ మొదలనలలో, పుంటరితనంలో అపూరెప్పటికీ నావాడేనని ధైర్యంకలిగేది. ఒకరోజు ఇంటిక చేరగానే అయిదో నామీద యెంతో ప్రేమా కృతజ్ఞతా చూపాడు. * అప్పుడు నాకెట్లాఅనిపించేదంటే—అతన్నిచూడగానే అతని కన్నలోని నా మీదివాస్పల్యాన్ని చూడగానే యెట్లా విపోయిందంటే—నా మనసు, అతనికి కోసం, అతని సంతృప్తికోసం యెంచెయ్యగలను? యింకా యెంచెయ్యను? యే ల్యాగం నావల్లనాతుంది? యే స్త్రీలను అతనికోసం తీసుకురా ? నాప్రాణాన్ని నామానాన్ని, దేన్ని అర్పించు? నేనెటు వంటి అనుభవ ? అతనికి ఆనందం కలిగించను? అని పూరికే తపనపడే దాని సాహృద యంలోమండే ప్రేమాధిక్యాన్ని యెట్లాగో అతనికి అర్థ మయ్యేట్లు చెయ్యాలనిపించేది. పూరికే కావిలి-తలవల్ల వ్యక్తమౌతుందా

ప్రేమ! అంతా సర్వమూ త్యాగంకోసం యేమీ అతనించి వారు అనేది
తమందా నా అహమ్మి చంపుకుంటేనేగాని?

నేననుకున్నట్టే పన్నెండోనాడు సాయంత్రం నేను అమ్మ అమ
దగ్గరక రమ్మంటే.

“రాను..... సూ.... ఛా.....” అన్నాడు.

అలోచించాను. అమర్ దాన్ని యెట్లాకోరాదా? యింత
స్వల్పంలో పనుక్కునేవాడు అ త తీవ్రమైన బాధయెందుల వరాదా అని;
మొగవాళ్లు. యెంతయెదగినా పసిపిల్లలే యీ విషయంలో అనిపించింది.
వాళ్ళకకలిగిన బాధయేమిటో, మెదుకో, వాళ్ళవాంధల కర్థమేమిటో
తెలుసుకోలేదు. వారిని ప్రేమించే స్త్రీలు వారితల్లాలే వారినర్థంచేసుకో
గాని. మొగవాళ్ళక అట్లాంటిమార్పులు సహజంగా కావాలనిపిస్తాయి
గావున స్త్రీ సంతప్రేమించినా, ప్రేమయెక్కువైనకొద్దీ దాన్ని భరించ
లేక-అనుకోన్నాను? కొందరు స్త్రీలు నావలె మూఢులై పమపైని
వారిమనసుపోయిందని చెబుతారు. అమిర్ వృషయం నానైనా
అతనిందరు స్త్రీలతోవుంటే నాకేం? అతనికానడం కలిగిస్తున్నా
అనంబంకన్న వన్నతైనదేమన్నది నాకు? అమిర్ నాకంత నాభ్యుమి
నేపించుసౌఖ్యాలతనికి సమకూర్చలేనా?

తరవాత నాలుగురోజులకి ఒకరాత్రి చీకట్లోపడుకొని అమిర్ దీనిన
మోకతయిది అనుపని. నామొహం వెళుక్కుంటున్నాడు. కొంకల్లో
సక్కులు కూస్తున్నాయి. అవాడే మిణుగురులు యగురుతున్నాయి.
గడ్డిలో అప్పటిదాకా వెలిగినకొండమంటలు చల్లారి చీకటిపడు ప్రవేశాయి.
అ చీకట్లో నల్లని ఆకారం మావేపు నడిచివుచ్చింది. అమిర్ నాభ్యుమి
నాబుజం వ్రాచింది.

“అమిర్”

అ గూఢకులమనిషి!

తురక! అమిర్ నన్ను చప్పన వొలి, లేచి కూచు. న్నాడు. (నేను
దూరంగా వెలిగి చీకట్లోన వెళుక్కున్నాను.) అమె వచ్చి. అమిర్ దగ్గరగా
కూచుండి. నేను లేచి యెట్టిదగ్గరికి వెళ్లి, నీలవొడ్డునె యి సెకిలో కూచు

న్నాను. యేటిప్రవాహంలో చుక్కలు పువ్వులాగ కొట్టుకొని పోను
 న్నాయి. యిసికలోంచి యీడ్చుకుంటూ పోయ్యే గాలిచప్పులూ, గుంక
 రాళ్ళుగూద దొడ్ల నీళ్ళగలగలా వినపడుతున్నాయి. పుంటరిగా
 మాచున్న నన్ను తాతీ, యేగూ గుర్తుపట్టాయి. నాముందరి పెద్దఅత్తాశం,
 విస్తీర్ణమైన మైదానం, శీట్లలో అమూల ప్రేమించుకునే వాల్లికగూ, అంతా
 యీశ్వరుడి సొంతర్యాన్ని నాకు దగ్గరిగా తీసుకొచ్చాయి. నాశృంగయం
 ఆనందంలో నిండింది. అగిర్ కోసం నేను ఆనిమిషాననేసిన త్యాగం
 పకవేళ్ళరుడి కరుణ నామీద వర్షింపజేసిందేమో అన్నం బొన్న
 త్యాన్ని కలిగింది. నాకిం కేంకావాలి లోకంలో! నాప్రేమనీ, నాగతినీ,
 నాఆనందాన్నీ తలుచుకున్నాళ్ళు, నాశృంగయంవండి. అగిర్ని
 తలుచుకున్నప్పుడల్లా ద్వేషంతోపుణి, బాధలో తపించాను. కాని
 ఎప్పుడూ నాస్వంతసౌఖ్యాన్ని. స్వంతబాధ్యతనీ, మరిచి అగిర్ ఆనందం
 లో నాజీవిత సమస్యని వికలంజేతానో, ఎప్పటినించి నాజీవితోద్దేశ్యం అసలీ
 ఆనందానికి త్యాగమే నని విశ్వయించుకున్నానో, ఆనిమిషాన్నించి ఆ
 కోపమే, ద్వేషమే, అమృతంగా, మానుగ్ధంగా చూరి నన్ను నివ్వ
 ప్రేమానుభవంలో పీలలాడించింది. అయిద్దర్నీ, అక్కడ నాచోట, నా
 మైదానంలో నాబుజ మానుకున్నచోటనే ఆమె బుజం-పెనవులు అతని
 పెనవులమీద వొలిచొచ్చిన నాప్రేమ. శిశువులపిచ్చి నన్ను నక్షత్రమండ
 లంలోకి తీసుకుపోయింది. వెల్లిగా నాదృష్టి, నాదృష్టివెంట నాఆత్మా,
 మైదానపుచీకట్లో ప్రగరించి, వ్యాపించి, ఆక్రమించుకుని, అంతా తానే
 కొండలమీదంచి కొండశిఖరాన మెరిసే నక్షత్రకాంతిలో నీనమయింది.
 అగిర్నే కాదు—అగిర్నీ నా అగిర్నీ అతని బొన్నత్యాన్ని ప్రేమించి
 అగిర్కోసం విరహపడి ఆఅర్థరాత్రివొచ్చిన ఆతురకదానినో, దాని ప్రేమతో
 సానుభూతి కలిగింది నాఆత్మ. నేనూ యేస్వల్పత్యాన్ని యెరగని ఆరాత్రి
 సొందర్యమూ వొకటేననిపించింది. నావలెనే ఆసీలాంబరం తనకొందకలుగు
 కునే ప్రియలను చల్లని ఆనందాన్ని కల్పిస్తోంది. అగిర్నించి నాప్రేమ
 త్యాగపుపక్షాలమీద విస్తీర్ణమై, లోకాన్నంతా ఆవరించింది. మన బాధతో
 యింకొకరి? ఆనందాన్ని కల్పించామనే జ్ఞానంకన్న నొప్పిఅనాదం లోకం
 లోలేనని అనిపించింది. నాఆత్మనంతా అవిస్తీర్ణపు అంధకారంలో కరిపి

నన్ను నేనేమగచి, కూచున్న నన్ను వెనకనే నెడుతులు కావలెను
కున్నాయి. నాజుట్టులోంచి ప్రచ్చి నామెడని రెండువెనపులు ముక్కు
పెట్టుకున్నాయి.

“ఎందుకు ప్రచ్చేశావు. నన్ను దాండా ప్రచ్చి?”

“పాపం, నీమీద యెంతయిష్టం లేకపోతే, బుద్ధువున్నీ, మర్యాద
నూ, యాతిర్థరాత్రి పనయిపోనీ, ప్రచ్చి ప్రస్తుంది?”

“నాకఖిల్లేనీ.”

“దానికోసం నువ్వుపడ్డదాదా పాపకం నేనూ?”

“ఐతే?—”

“దాని కిష్టపడ్డట్లా వుండకూ? మామగారున్న దాన్ని లాక్కొచ్చి,
మగసులూగి నువ్విష్టమవు దొడలేస్తే—”

కొంచెంపూ రుకున్నాడు.

“నువ్వు కోడలపడక. దానికోసం ముట్టాడ్డం నాకు బావుండలేదు.
కోపంకో ఏమూలాడితే, నిన్ను ప్రేమార్పి లనిపిస్తోంది..... యీసారి
కొస్తే దాన్ని తిన్నేస్తాను. దానికే సిగ్గు గిగ్గు యేమీలేకూ.”

యొగవంక చూకయం యంతలో కనినవకాతుందో! కాని
స్త్రీ లిట్లా అమీర్ని ప్రేమించడం నాకు చాలా సహజంగా కనపడదు. ఒక
చో నామీద ప్రేమపోయినా, అమీరిట్లానే అంటాడా అని భయపడినా
నానీ, ప్రేమ, యెంత దగ్గరగా వుంటాయి! ప్రేమపోయిందనుకొని,
పోనీ, జాలికూడాచూపరు.

“అనిక, నీకెందుకు ఆమెమీద అంత ఆసక్త్యం కనిగింద?”

“దేవుడేమిచేసాడో! నన్నుకా నాకేమిస్తుంది నాకు ప్రాపిరాదకీడు
నాకాలు.....”

నాకు నవ్వుచ్చింది. సిగ్గుపడవో “నన్ను, నువ్వు, అనిక”
అన్నాను.

“కాని అడవి.”

అనికట్లా యేమిస్తో, నన్ను తిలుతో, బెదిరిస్తో, వొచ్చింది. మురిపి

జనా మంచిదే, అమీన్ మంచివాడే, నేను చెడ్డదా న్నైనాను.

పాపం, ఒక్కల్లా, వొచ్చినదోవనే, తిడుతో, వెళ్ళేదాన్ని చూసి, చాలా జాలేసింది నాకు. ఏంకెయ్యను, పాపం!—

5

అనాడు శరద్రదాల్ని. అమీన్ వేళ్ళు నామెడమీద శ్రుతులు నొక్కుతున్నాయి. నాజుట్టు గాలిలో అననిమొహంమీద అడుగులతోంది. ఇద్దరమూ ఆవెన్నెలప్రపంచములో నీడలోని ఆకొండమీద భూసౌందర్య మీక్షింపవచ్చిన దేవతలవలె నుంచున్నాము. కింక కళ్ళుతిప్పితే మూగిన్ని గడిచా, నదీ పటాలలోని బొమ్మలవలె కనిపించాయి. ఆనందంతో నా మనసు పరవశత్వంకొంది. వశగా తరుముకుంటో పావురాలాగు తెల్లని యీకల ముఖాలు మెగుర్తున్నాయి. మావెనక ఆపాతికోటవుంది. తిరిగి చూసి, గాంధీ, మా సైన్యమూ, మంత్రులూ, పరిజనమూ, నిగ్రహాశు న్నట్టూ, మేముమాత్రం అర్ధరాత్రిలేచి బైటనుంచుని మావెన్నెలరాజ్యాన్ని పరీక్షి చేస్తున్నట్టూ, అప్పుడే లోపలికిపోయి హంసశూలికపాన్పువైన విశ్ర మించేట్టూ, అనుకుని ఆనంగతులు అమీన్తో చెప్పుతున్నాను. ఇద్దరమూ తుగ్గకంలోనే మాట్లాడుతున్నాము.

నాతుకం యేడిశినట్టేవుంది. కాని అమీన్ తుగ్గకం మాత్రం అన్భవంగా వుంది. అట్లాంటి నర్దా, రాజభాషకు తుగ్గకమే తగును.

“సార్వభౌమా, నమ భుజాబలంబుతో జయించి, శత్రువుల నుకూ మాడి, వీడుపరచిన యీ మహారాజ్యాన్ని అర్ధరాత్రి, నాకన్నులపండువుగా ఒక్కసారి, వీక్షించనియ్యండి. కాని ఆనెట్టిప్రక్కనున్న చిన్న కట్టిక వాసుల్ని, అనిర్భాగ్యుల్ని, నా పార్థనను మన్నించి ప్రాణాలతో ప్రేమి నందుకు మీసమస్త రాజమస్తక, విరాజిత, మకుట, మణిమయకాంతి తేజము వైన మీపాదాలకు సమస్కరిస్తాయన్నాను. ఆ తుగ్గకట్టికముననున్న ఆనంపతులెవరో మీరెరుంగురా?”

“ఆ. మన అమాత్యనర్యుడు చెప్పగా వింటివి. ఆ పురుషుడు మగ్ధా , నీతియుతేక కలాంగనల చెరువుకుయే వ్రవముగాగల ఒక తురు ండట”.

“అ ట్రి P.....”

“అది సిగ్గును, అభిమానమును త్యజించిన కలహం”.....

“వారిని శిక్షింపక వదలగలనా?”

“వహరావా! దుర్గంధమున నివసించు పురుగులవలె వారిని ఆపాపమున బ్రతుకలిచ్చుటే మహాశిక్ష.”

“రాజీ, వారితోనేమి? కలదుకొనుటకైన, తగని ఆయుధుల ప్రస్తావన మానుము —

నీ ముఖసౌందర్యానికోడి, చంద్రుడు వేళుముల నూటవ దాగుకొనాడు. నీ ముద్దుపెకపులు తాకి ఆ పరిమళముకల్ల నిశేదో కొత్తపుష్పమను భ్రాంతిలో అనిలడల్లే నీ చుట్టును మాగుడున్నాడు. నీ చుట్టును వెన్నెల కొంచె మెరకాంతిని పొందుటచేత సూర్యోదయమయిందా అని నోచెల మేల్కొన్నది. నీ వీప్రపంచము నిట్లు స్తబ్ధస్థైర్యము న్యాయము కాదు. నీవులేక చిన్నపోయి విచారగ్రస్తమైన శయ్యాగ్నిని నీ కేతకాంతులతో వెలిగించుము.”

“నిజా సేత్రప్రవాహినిచూచి భయపడి సర్వప్రపంచమునూ శిశ్యులైతా. చిరకాలము మేళుముల వెనక దాగుకున్న చంద్రుడు సోమరి అని మీరాగ్రహించెదరని బయటకు వరుగెత్తి మీకర్చవలక భయముతో నీక్షించుచున్నాడు. మీ భారమును మోయులేక చున పాకములంటి యీనగానిపతి పైగుచున్నాడు. మీ సౌందర్యమహిమను ప్రేమించి మేల్కొననుని కటికంబున బంధింపబడ్డ యితి విరళనాపమున నెట్లు కన్నీర్లు ఆయేరే. ఆయె నిట్టూర్చు.....”

అనియ కొట్టెచ్చాడు, నేను పరిగెత్తాను కాని కొగతోడే అలిసి పోయి ఆగాను. ఎందుకో అనియ నన్ను అందుకోడకు లే వయ మేసింది.

కొండపైంచన నుంచుని “యింక పైస్తో మాకేస్తాను” అన్నాను.

“మాకుమాట్లాడు” అంటూ పైస్తోవున్నాడు. యెందుకో నిజంగా మాకే మ్యానిసింగింది. దూరీ, అతని కళ్ళల్లో, బాకం,

లని, కోర్కె కాబోలు. అతనికి నామీద వ్యతిరేకత కలిగింది, మోహపు అంశం కింద కొవ్వలనే అశగావును. తప్పిండుకో చూశే నన్ను మైకెట్ మేకసిల్లని లాగు మోస్తో తీసుకొనివెళ్ళాను. గట్టపడ్డ అతని దండలంగాని చేతులు పోసి పట్టుకుని కలకల నవ్వుతో యిటు అటూ చంగుపిల్లవలె తిరిగి కుంబున్నాను. అతనికి యెదురుకట్ట పడిలి 'అబ్బా!' అంటే నాకు కొంచెం సంతోషం వేసింది. కబ్బిబాధతో పట్టు బిగించి, నన్నాడసీకండా తన రొమ్ముకి నా చెమికలు విరిగేట్లు చుత్తుకొని వెళ్ళి చదునుగావున్న రాతి మీద పడుకోబెట్టాడు.

“నీమూలంగా, నా కెంత కబ్బితగిలిందో చూడు” నేను పకపక నవ్వాను. సత్తయిన అప్రదేశ లోనించి లోయలోకి నా నవ్వు ప్రతి ప్రియించి మూడుసార్లు నవ్వులు మారమరంగా విసబడ్డాయి. అమోక రొమ్ముపైన తల పెట్టుకొని వెన్నెలలో నందిన దక్షిణ నిక్కుకేసి చూస్తూ శాంతంగా పడుకున్నాను.

సంపూర్ణమైన సంతృప్తితో నా చెయ్యి గర్జనకైన అతని చంకిన్ని రాస్తూ, అతని మొహంమీద జుట్టును తాకుతోంది. చిక్కగా, తెల్లగా, మా ప్రియించిందా, కళ్ళనిండా, గాలినిండా, వెన్నెల చుక్కరిబిక్క రయింది. కోటగోడలకింద చాక్కున్న, చీకట్లు గంభీరంగా కనపడ్డాయి. ఆ కొండపైన నివసించి యీ వెన్నెల్ని అనేక శరత్కాలాలు అనుభవించిన రాణుల ఆస్థలు నా చుట్టూ మూగిస్తూ అయింది. ఈ సర్వం రంగంగాద ఎందరు వెన్నెలలో కూడా కండగల బావగ్యంగల రాజ ప్రస్త్రీలు, ప్రియులతోసరి విరహాలు పడ్డారో, ఎన్ని రహస్య సంకేతాల కేర్పరచుకొన్నారో, వాళ్ళలో అదృష్టవంతు లెందరు, ప్రియుల్ని కలుసు తుని, విరహం వల్ల గాఢాంగనాల్ని అనుభవించారో, ఎన్ని భగ్గుమైన ప్రియులూ, వెన్నెల్ని వేరేక్కండే చిట్టాన్నులో, కన్నీళ్ళో, నవ్వులో - కన్నునాకు వచ్చినదూ! ఇక్కడే యీ కొండ చుట్టూ వేళ్ళాడ తున్నారా? నేనూ అమోక కూడా అంతేనా, అట్లానే కాలంలో మూడువేళ్ళాతామా?

శ్రీ గుడి వెలిమలు నా ముఖాన్ని గట్టిగా ఆఘ్రూణిస్తున్నాయి. ఉపాను మొదలని నా కర్ణమంతో. ఈ శాంతంగా పాలనముద్రంతో

తేలే పర్వతశిఖరాలమీద నిద్రపోతున్నట్టువున్న అమధంగమైన కాంతా
పైనుకు అతను కలవగపరచడం P

ఇంత వెన్నెలలో చిన్న చూడాలి, నీటి చిన్ని ఆలల మీదవలె
నాట్టనూడే వెన్నెల నడుంగా తలమీద చిన్నచిన్న చింనులు లొక్కల
చూడాలి 'అని నీ వృక్షాలనీడలక్రింద నిద్రపోతాను' అని నన్ను బిగ
నిమిషంలో వివ స్త్రుగు చేసి చూశాడు, ఆనందముగ్ని నేత్రాలలో.

అమిర్-తెలుగు దేశంలో వుట్టి, నన్ను పట్టుకుని యీ యెడల్లా పడి
వుండక గుం పారసి-దేశములోనో వుట్టివుంటే మహాకవి అయ్యేవాడని
నా వుద్దేశ్యం.

“నల్లని గోదావరీతరంగాలమీద చూశాను, మళ్ళీ నీ జుట్టుమీద
చూస్తున్నాను. యీ వెన్నెల చింనులు” అంటాడు.

నాజుట్టు మొహంమీదపడే వ్రంపుని చూసి “నల్లని సముద్ర తరంగాల
వ్రంపుతిరిగి తెల్లని నరుగుమీద పడుకెత్తుతో మీదపడేటట్టు వస్తున్నట్లు
భయమేస్తుందంటాడు.” ఆరాతిమాత్రం, అతను చిత్రకారుడై వుంటాడని
పించింది. నన్నట్లా చూసి పొట్టనగ్గిర చేపేసి “ఇక్కడ యీ యెత్తేమిటి ?
యిట్లా సాగిందే.” అన్నాడు.

ఇంకా నాకే నిశ్చయంలేదే, యెవరూ కనిపెట్టడం సాధ్యంకాక
ముందే, కళారసజ్ఞుడు, అందమైన నొంపులు కానిదానినై నూరోపంతు
బెధమయినది, తెలియగల అతని కృతి తెలిసింది

చూరికే గుడ్డిగా ప్రేమింపబడటం ప్రక విషయం ప్రేమిస్తున్నారని
సంతోషంగా వుంటుంది. కాని అటువంటి రసజ్ఞుడు శౌందర్యారాధనకు,
ప్రేమిస్తో, యిందుకు ప్రేమిస్తున్నాడో, చేర్చి ప్రేమిస్తున్నాడో తెలుసు
కుని, ప్రేమించే ప్రేమను పొంది, అతను ప్రేమించగల శౌందర్యాన్ని
కలిగియున్నామనే జ్ఞానం గొప్ప గర్వాన్నిస్తుంది. అమిర్ చూపుల్ని
నిలిపివేయగల నా శరీరంమీద నాకంత ప్రేమ !

“నాకోసం నాకళ్ళని, మెరిపించేందుకు, నాచేతుల్ని లావణ్యవరా
లతో నింపేందుకు, మీవాళ్ళు మీబ్రాహ్మలు, తపస్సులుచేసి వశ్యుల్ని
మెప్పించి నన్ను కన్నారు” అనే వాడు. ఆ అమిర్ నా అందాన్ని తప్పు

పట్నా డిప్యూటీ. కాని నా కది ఆనందంగానేవుంది. గంతులేనే నా మనసు అతని కంఠంలోని బాధని వినతలచుకోలేదు.

“అమీర్, అది యింకా యెక్కువయ్యేట్టువుంది, లోపల యెవరో స్తలంకోసం వెతుక్కుంటున్నారు” అన్నాను.

ఎంతో సంతోషంతో అమీర్ నన్ను చూడపడి ననిపిస్తాడో, చీల్చే స్తాడో అనే భయంతో చేతులడ్డంగా పెట్టి కళ్ళు మూసుకున్నాను. ప్రకృతి యాన్నాదుకోడానికి తయారౌతున్నాను. కాని అతను తల వంచుకుని ఆలోచిస్తూ పెదవి కొరుకుతో నుంచున్నాడు.

“ఇంక రా-యింటికి వెడదాం” అని నిరుత్సాహమైన కొత్త గొంతు కతో నెమ్మదిగా అన్నాడు. నా మనసులో రాయిపడ్డది. వెన్నెల మాయమయింది. నా అమీర్ ముఖంలోని ఆ వొక్క నిర్దయగల చూపుతోనూ “ఈ యెత్తేమిటి?” అన్న ఆ వొక్కనూటతో నాజీవితాకాశంమీద నల్లని మేఘాలు కమ్మాయి.

“చూడు, ఆసోట్టదగ్గర వ్యవహారము నాకేమీ బావుండలేదు. దాన్ని ఎట్లానన్నా చెప్పిలించుకో—”

“యేం చెయ్యను?”

“పోగొట్టుకో”

“నీ బిడ్డ అమీర్!”

“నా బిడ్డ కాదు; దెయ్యం. బిడ్డావుద్దు మొహనద్దు. చంపేయ్యి.” నేను మాట్లాడలేదు. ప్రేమకోసం అమీర్ తో వచ్చేశాను. యింకా గండో ఆలోచనలేదు. కాని యిప్పుడు దాని చెయ్యడమంటే పెద్దభయం మొదలు పెట్టింది. దేనినన్నా చంపడం, ఎవరి డబ్బున్నా దోచుకోడం, అన్యాయంగా సాక్ష్యం చెప్పి ఖైదుకు పంపడం, యీ పనులు చెయ్యవలసివస్తే ఎట్లాంటి పాపభయం తోస్తుంది, అట్లావుంది. యీపనితో దేవుళ్ళందరికీ నా కోపంవస్తుందనీ, అమీర్ నీ నన్ను ఎట్లానో శిక్షిస్తారనీ, చెబుకు పోయి ఇప్పుడు అట్లానే అనిపిస్తోంది, నిజంగా శిక్షించారేమో—

అదిగాక ఓదో ప్రేమకూడా-అప్పుడే వుదయించింది, దేవిమీసినో తెలియని దానిమీద. అమీర్ వడే అసహ్యంకూడా నా యీభయాన్ని జయించలేకపోయింది. పిల్లి తన పిల్లలకైవడే రక్షణాక్రమం నాకప్పుడే కలిగింది. అమీర్ హంతకుడైనట్టూ, నేను ఆ అనాథశిశువును రక్షించ వలసినట్టూ, రక్షణకోసం ఆది నన్ను వేడుకుంటున్నట్టు తోచేసి, అప్పు డపుడు. యేమైనాసరే, నన్ను అమీర్ వైసిలివేసినా, నాబిడ్డను రక్షిం చుకోవాలని నిశ్చయించుకున్నాను. అత సంతబలిమాలినా నేను ప్రాప్తకో లేదు. నాకే అర్థంకాని ఎన్నడూలేని మొండిపట్టుబకట బయలుదేరింది నాలో. ఆతనిమీది నాగొప్పమోహాన్ని మింగివేయగల యింకోశక్తి నాలో పెరిగింది.

ఆకోపంతో అతనక్కడక్కడ తిరుగుతున్నాడు. నేనొంటరిగా కొండపూద తేలే నీడల్ని చూస్తూ కూర్చునేదాన్ని. కాని అంత వొంటరి అనిపించేదికాదు అమీర్ ఒకరోజు తాగివచ్చి నన్నుకొట్టాడు, కాని తరవాత పశ్చాత్తాపముతోనే ఎంతో ప్రేమచూపాడు. ఒకనాడొక దక్షిణాపదీర తీసుకొచ్చి నాకిచ్చాడు. నేను యిచ్చేమిటా? ఇతనికి యీచీరల మీదశ్రద్ధ? అనుకుంటున్నాను.

“నాకు కనబడకుండా యిదికట్టుకో” అన్నాడు. నా మొహంమీద ఈ మ్రోసినట్లయింది.

నాజీవితం యేంకావాలి? విచారం గట్టగాపట్టుకుంది. అసలు నాలుగైదురోజులనించి అసలు కనబడడంలేదు. నేను ఆపరిక వాపని గుంటేనేకాని ఆతనితో యింక సఖ్యంలేదని తెలియచేశాడు. నన్నీ విధంగా ఒంటరిగా నమ్మించి తీసుకొచ్చి, యెంతచెప్పినా నాభయాన్ని అర్థంచేసుకోక నన్ను యిట్టావదిలివేతే, ఆతని కనత్వానికి నాకు ఎంతో కోపం వైచ్చింది, యేడుపొచ్చింది. ఒకరోజు మధ్యాహ్నం పెద్ద పోట్లాటయింది—

ఆ ఆరునెలలూ తాను ఎక్కడకో వెళ్ళిపోతానన్నాడు. మే చంద్రుని నే నేడ్చాను. అయితే తనమాట వినమన్నాడు. వినక పోవడా గారణము చెప్పమంటాడు. చెప్పడం ఎట్లానో నాకు తెలియదు. సి

మాట్లాడకుండా మూలకూర్చున్న నన్ను చూచి వట్లకొరికి కత్తరీసుకొని బాదాడు. నేను మాట్లాడలేను. చప్పన పెద్దగా ఏడ్చాడు.

“దీని మూలానే యీ పాడు పిశాచం మూలానే నీకు నాకూ చెడింద”ని నా దొక్కలో ఒక తన్ను తన్నాడు. ఎందుకో ఆతనిమీద, అంత కోపమైనా ఆతని కాలుని ముద్దుపెట్టుకోవా లనిపించింది అనుగో శృచీ కారం కనపడుతోంది నీ ముఖంలో, కాని అమోర్ ని చూచావా ?—

ఆ కోపంలో కళ్ళు ఎర్రగా రుద్రుడివలె మెరుస్తూ, ఆ పెద్దచేతులు బిగించి, అట్లాంటివాడికి అంత ఆగ్రహము తెప్పించేటంత అదృష్టం ఎవరికి కలుగుతుంది ? కోపం వచ్చింది, యోడు పోయింది, కాని ఆతనిపై గౌరవం అధికమయింది. ద్రుఢంగా కోపం తెప్పించుకొని నిస్సంశయంగా కొట్టకలిగిన వాళ్ళని చూస్తే గౌరవం వుండగా వారి ?.....

హత్య అయినా సరే, ఆత్మహత్య అయినా సరే చెయ్యమంటారు. తమ కోసమూ నీకోసమూ తాము చేస్తారు. యీ చిన్న భయాలు, సం దేహాలు, పాపాలూ వాళ్ళనేమీ అంటవు. వాళ్ళకి ఆర్థం కావు. వాళ్ళు ప్రేమ చూపినా, ద్వేషంచూపినా దేవతలే, ఆ దేవతలకి చేసినట్లే ఆత్మార్పణం చెయ్యాలి. దేహాన్ని, ప్రాణాన్ని, పిల్లల్ని, అర్పించాలి. వాళ్ళ పాదచిహ్నాల వద్ద, యీ చచ్చుమొగుళ్ళు అట్లాంటి త్యాగం అడిగేటంత సమర్థులు కారు. గయ్యాలిగంప భార్య నోడుమీద పడి అరిస్తే నోరు మూసుకున్నాడు— మావూరికరణం. బట్టో కు రాత్రితో వన కళ్ళముందు కాపురం చేస్తున్నా బయట కెక్కడకొస్తుందో అని కప్పివెట్టి కడుపులో దాచుకున్నాడు మావూరు హెడ్డాస్వరు. నేనే యింకోడికోసం కన్నెత్తితేనా అక్కడే నరకకూ, అమోర్; నన్నే యింకొకడు కన్నెత్తిచూస్తేనా! వాకెళ్ళు పెరికి పొలిపెట్టమా? పదిమందిపైచ్చి మీదపడ్డా ఎసని నరికినా, నన్ను వాళ్ళకు పైలి పరుక్తుగాడా? నిస్తరినిండా తుంపురులు వదేట్టు, తిడగాడు— గొంగతనంగా బుగ్గలు మెలుస్తారు. అంతే కాని దిమ్మతిరిగేట్టు అమోర్ వల్లే కొట్టమను యీ మొగాళ్ళని! అసలు వాళ్ళ చేతుల్లో సత్తువ ఏదీలేకదా. ప్రతిష్ట దేవతని పూజ చెయ్యడంతప్పు యింకేమీ చేతకాదు మనపురుషులకి.

ఆరాత్రి పెద్దవాన. సాయంత్రంనంచి యెడతెరిసిలేక కురుస్తోంది. దీపమన్నారేని ఆచిన్నగుడిసెతో యిద్దరమూ కూర్చున్నాము.

ఏ నీమిషాన ఆ వైకవ్వు ఎగిరిపోతుందో అనుకుంటున్నాను. జగమంతా జలమయ మయినట్లూ, మే మిద్దరమే ఆచిన్న నావలో అనంత యాత్ర చేస్తున్నట్లూ అనిపించింది. ఇంక తెల్లవారదు. తేలులో యే లోకానికో యే వొడ్డునో చేరుకుంటాము అనుకున్నాను. మునిగితే ఏదో అపాయం రాబోతుం దనిపించింది. అప్పుడన్నా అమీర్ ఆరాయివంటి పశానాన్ని పైదులుతాడా! ఎంతరాత్రి ఆయిందో తెలియదు. అప్పుడప్పుడు యోచనలలోనూ కనికెప్పాల్లోనూ, మైమరుస్తున్న నాకు రోజులో వారాలో జరిగి పోతున్నట్టు తోచింది. యింక ఆచిక్కని పూసిరాడని నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక పిలిచాను. జీర్ణమైన ఆ గుడిశలోకి, చలిగాలి, చిను. కులలో సహా యీమూలనించి ఆ మూలకి పూడ్చుకుంటో పోతోంది

“అమీర్!”

మాటలేదు.

“అమీర్”

అంతే—

మెల్లిగాకదులుతో చేతులతో పడుచుతో వెళ్ళాను—

నాకాళ్ళు అతనికాళ్ళకుదగిలి ముందుకుశూలినడి చేతులమీద ఆనుకున్నాను. అతను కదలక అట్లనేపడుకున్నాడు. కోపంతో మండిపోవడం లేదుకదా! నేను మోకాళ్ళప్రక్కనే కూచున్నాను. అతనినిశ్వాస, వాన, హోరు చప్పుడు! ఆకాశ భగ్గుమన వెయ్యికాగడాలతో వెలిగింది. ప్రళయం వచ్చింది మేమిద్దరము నాశనమనుకొని వొణికాను. పెళ్ళసేక ఆకాశమువిరుచుకు మీదపడుశూపుంది.

“అమీర్! చచ్చాను.”

అని ఆసన్ని కాపిలించుకున్నాను.

‘రాజా!’

అని నన్ను గట్టిగా కాపిలించుకున్నాడు.

యే ప్రవాహము మోగతోంది. గాలి గడిశ గడిలోనుంచిదూసుకుపోతోంది. మెరుపులు రానీ, ఉరుములు రానీ ప్రళయమే రానీ యింక భయంలేదు, ఆరెండు చేతులు నన్ను రక్షిస్తున్నంత సేపు.

“యెన్నాళ్ళకీ! మళ్ళీ యెన్నాళ్ళకీ!”

దగ్గరిగా యింకా నర్దిరగా జరిగి వొత్తుకొని అణిగి అయిక్యమై పోయినాను.

మాట్లాడలేనంత ఆనందములో మునిగిపోయినాను.

“అమ్మో!”

“అబ్బా, భరించలేను.”

అంతే.

వానమళ్ళీ యింకా నాలుగు రెట్లుగా ప్రారంభించింది. అగిలో మెల్లిగా “నామాట వినవా?” అన్నాడు. తన చేతులతో గొమ్ములో నచ్చు అడుమునూ—

“యీ మెత్తని శరీరములో ఎక్కడవుంది ఆపట్టునల ఆనందం?”

“పెంకితనం లేదు” అన్నాను.

“అవును”

పెంకితనం కాదని నాశక్తికి మించిన ప్రోద్బలమని చెప్పాలనుకుంటాను.

మాటలు తెచ్చు. అయితే తెలిస్తే పట్టా చెప్పాలో తెచ్చు. మాట్లాడలేదు కాని అసట్లా బతిమాలుకుంటే నాకోసం, మా ప్రేమ కోసం, మా ఆనందం కోసం.

మాట్లాడలేను, కాని నాకంతం విచారంలో పట్టుకుపోయాది.

“నీకు నామీద యేం ప్రేమ వున్నదన్నమాట, అంతా అబద్ధం. నీకోసం నన్ను చావమను, నా రక్తమంతా కాల్చమను, నా తండ్రీని నరకమను, వెనుతీస్తానా!”

ఉత్తప్రగల్భాలు కావనీ, వెనుతీయడనీ, నామా తెలుసు.

“యింతేనా? యింతకూర్చక నైనదానివా? నానిద బిడచూంపుట
నన్ను చెడుబుచ్చోవడానికి చూస్తున్నావా?”

కర్నారమైనమాటలవి. కాని అమోకకరంలోని, జాలి వాటి భయం
కరమైన లోతును కలిగిస్తుంది—

“రాణీ! యింతేనా మనకి?”

రెండు వేడి కన్నీడుక్కలు పడ్డాయి. అవి ఆతని కన్నలోనుంచి
రక్తపుడుక్కలయినట్లు భయపడ్డాయి. అనియ కన్నలోంచి నీళ్ళా!
నల్లరాతిలోనుంచి! యింక ఆగలేదు. పోనీ పరేనంటా. యే త్యాగమైనా
యింకా సంకోచింప గలనా?

మెల్లిగా గుండగా నా ప్రక్కవెముకల్పి—కాదు నా కండ్లల్ని
నా ఆస్థి—నాకులో తన చిన్న కాళ్ళతోనూ సెమలతోనూ, రాసు
నీటిలో కదిలింది. నా మొహం తిరిగింది. గోమనకు? ఎట్లా తన ప్రాణం
కోసం, పాపం, ఆ నోరుతేలి నిక్కమాలిన ఆ చిన్నకూన తన ప్రాణం
కోసం వేడుకుంటోంది?

అమోక బిడ్డ!

“నా జీతకాదు అమోక!”

మొహంవీడ ఉమ్మిపడ్డనానలె వేచాకు అమోక. ఆకాశం
మెరిశింది. అమోక ముఖాన నిష్క్రమించి రామన్నాయి అరచివల్ల! యేం
చేస్తాడో యేమంటాడో అనుకుంటూ వున్నాను.

ఆ సెద్దపుడుముచుక్క పిడుగువలె అడవిచూపుగా నా వెనుకగా
పడ్డాయి.

“నేను చెడుతున్నాను.”

నీత నడవికి పంపించ నిశ్చయించుకున్న రాముణ్ణి కన్నీడుచూస్తూ
కరిగించగలరే అమోకనీ అంటేనని తెలుసు. రాముడు అమోక మొద
లయినవారు నీకోదాంతులు. కాని మాట్లాడడం దా ముట్టామూకులోన?

“యెక్కడికి?”

“ఎక్కడైతే సేం పి ఇంక ఆర్మెల్లక ప్రస్తాన”

“అయ్యో, నువ్వు కనబడక పైంటిగా నేరిక్కడ...”

“...య్యమ్మా అదీ పారా యిస్తాను” అదే చివరిమాట. నువ్వు ఎంత గోలెట్టినా, ఏడ్చినా, ఒక్కమాట మాట్లాడక, ఒక్కసారి నావేపు కన్నీడు చూడక వెళ్ళిపోయినాను, నా అమ్మో, ఆ వాగలో, ఆ చీకట్లో, ఆ అగ్రరాత్రి!

7

అమ్మో ఒక్కరోజు కనపడకపోతే—ఒక్కరోజయినా మెట్లా బ్రతుకనా, అనుకునేదాన్ని. వెళ్ళింది కనువాత నే ననుకున్నంత పైంటిగా లేనేలేదు.

నమ్మ అన్యాయంచేసి ప్రదిలాడే అసె రోషము, నా అభిమాన నష్టమే—నమ్మ బాధపెట్టాయి. అమ్మాయినాద కోపంకట్టింది యెట్లా. నన్నా అతను నాకోసము పరిసించి బాధపడ్డట్లు చెయ్యాలనిపించింది. యింకా అతనికి కనబడకుండా వెళ్ళిపోతే, దేవుడొకనపడి చచ్చిపోతే? మళ్ళి వెళ్ళి అమ్మవద్దకే రేరితే పి యిన్నీ అనుకున్నాను.

మీరా పదహారేళ్ళ సుర్రవాడు. చాలా నాజూకైనవాడు. తర తరాలనించి ప్రుచ్చే గొప్పవంశపు లక్షణాలు అతనిలో ఎక్కడచూచినా కనిపిస్తాయి. ఆదే మొదలని చివరలో ఆకట్టు కొలుకుల తోటలో, ఆజెం పల పాలమెత్త దనపురు పురో, మాట్లాడేప్పుటి పోమలపై పైపు రీర త్వంలో, చేతుల నెమ్మదీ గంభీరమూ, సత్రాపులో, మర్యాదలో, గౌర వంలో, క్షయితనైన కాంక్షలో సహజంగా పుచ్చే “నోబిలిటీ” తోస్తుంది. వంశలకోలది మెచ్చించి సేదమైన తలపులు నెనమివంకే వార్లు. డబ్బుంటే ప్రాణమంటే లక్ష్యం లేనటువంటి వాణ్ణి, సొంగిర్యాన్నీ ఆరాధించి, దేహాన్నీ, అమ్మనీ, మెరుగుపెట్టే లేడన్నతో నిండినవార్లు, మీరాని కన్నులు స్పారు. అట్లా సుందరమైన పటంలాగు ఎగ్గడం వలె ప్రపంచార్యానందం కోసం ఉండి పోవలసిన వాడుగాని సామాన్య మానవులవలె పసికీ, వ్యవ హారానికీ, ఉపయోగ పడవలసిన వాడుగా కనబడడు. నాలుగు రోజుల్లో

నాకు వశ్యుడైనాడు. భోజనానికి, నిద్రకి ఇంటికి వెళతాడు. తక్కిన సమయాల యెవ్వడు నా కేసుగా మాటలు చెప్తుతో కూచుంటాడు. నేనేమి చేస్తున్నా ఏమి చూస్తాడుతున్నా చెప్తుంటా కళ్ళు మెప్పజేప్పి. ఒక్కమాటేక్కడ మాయమౌతుందో, ఒక్క చూపేక్కడ జారిపోతుందో అన్నట్లుంటాడు. స్వరలో ఆమీరు నాకు జ్ఞాపకం రావడమూ, నేను విచారపడడమూ తక్కువై పోయినాయి. నా కళ్ళివెంబడి నీళ్ళుచుక్క చూశాడంటే, మీరా గిరిగిరి లాడేవాడు. నా ఆలోచనలోకి కొంచెం విశ్రాంతి తోచగానే నా యుభాకాశంపొదికి ముబ్బులైచ్చిందనీ, లాను గాలననీ, వీచి మబ్బుల్ని తరిమేస్తాననీ మాటలు చెప్పి నవ్విస్తాడు. నా వ్రేళ్ళో పడుకుని భూరికే పాటలు పాడుతో. యటూ ఆటూ దొర్లుతాడు. నాకళ్ళలో పడేజుట్టుని పైకితోస్తూ, దాంతో, 'సిరియస్'గా పోట్లాడతాడు. నా నవ్వును తుడిచేస్తానని అల్లరి యత్నాలు చేస్తాడు. నా నవ్వు బొమ్మలైనట్టు గంటలకొకరి ఆడుకుంటాడు పనిపక్కే పది మున్నుపేర్లు పెట్టాడు. వాటిని పిలుస్తాడు. మాటాడతాడు. అతని అందమైన బుగ్గలు నిమిరుతో, అతన్ని తాపలించుకుంటో, వుసికిస్తూ, నవ్విస్తూ నేను కాలంగడిపేదాన్ని. అతని ఆటలూ స్నేహితుల అల్లర్లూ, చిన్న పిల్లలమీద చిన్నప్పటి ప్రేమలు. అన్నీ సంతోషంగా వినేదాన్ని ఆ చేరులు కొంచెంగా వ్రాయిస్తూ రాజశివితో, రెల ఆడిస్తూ, మాట్లాడుతోవుంటే యీ సవాలు నావొచ్చి కెళ్లా పుచ్చాడనిపించేది. ఎక్కడనుంచో తెచ్చేవాడు ! మాకలూ ఫలహారాలూ, పాలూ పళ్ళూ. ఇంట్లోగ్గ రతనికి పెట్టినవన్నీ, దాచి నాకు పట్టుకొచ్చేవాడేమో ? రోజూ సాయంత్రం పూలదుండ చేసేలోలే నాకు కనపడేడు. నన్ను రాత్రి పడుకోవట్టగావి యింటికిపోడు నాకు ప్రంటరిగా భయంపెస్తుందని. యింటికి వెళ్ళిడు. నే నెంత బతిమాలినా, ఎనప్ప కీ వెన్నెల రాత్రులు సీకి వెళ్ళినప్పుడు చందమామ యెట్టిసేతులో కనబడితే, అద్దరాత్రి నక్క అరుపుకి మెలుకువవుస్తే, అరుద్ర పడమట పెద్దగా అస్తమిస్తోవుంటే, ఆమీరు లేనిలోలు నన్నావరించి బాపవెట్టేది మీరా నన్నెంత వున్నాహ వెట్టి ప్రయత్నించినా వ్యర్థమయ్యేది.

“నిన్నింత బాప పెడుతున్నాడు. వాడు నీ శత్రువు” అంటాడు మీరా.

“నేను పెద్దనాణ్ణతే నాకోసం యేవరన్నా యింక బాధపడతాకా? నువ్వు అమీర్ కోసం పడుతున్నట్టు!” అన్నాడు డైరెక్టర్.

ఒకసారి యాలక్కాయలన్నీ కీబుర్లలో పోయినట్టే వాళ్ళపిమ్మి చూచి అది నీచో గొంగతనాబూకూడా దే మిందు? బూదా?

“అవును. ఒకసారి నాకనుచి పని గాన్ని బాగా తెలిస్తానని.” అమీర్ నాకో చెబుదాని; ఆయన పట్టేస్తు! ఒకరోజు ఒక్కచిన్న బావ తీసుకొచ్చి యిచ్చి అది తలచుకున్నప్పుడు పడుకోమన్నాడు. మొందుకంతప్రేమ ఆతనికి నామై అందించేది: —

ఒకనాడు మేమిద్దరమూ గురుదాసి జీడెమామిడి గురువులో దూరి కూచున్నాము గాలివచ్చి రాలిన ఆకులన్నిటినీ యింకా అటూ తోసి అడిస్తోంది. ఆ కాశాన తెల్లని మబ్బులు వరసగా రేచి బయలుదేరిపోతున్నాయి.

మీరాకి కోపం తెప్పించడం నాలా సుఖం. అతనికోపం మొహం చూడడం నాకో కోరిక. అతెల్లనిచర్మంతోకే ఎగని మెరుపువచ్చి గులాబీ మోహమల్వలె ప్రకాశిస్తుంది. మీరా తన వేళ్ళతో నాపేదమీల మీద మెల్లగా తాకుతూ పాడుతున్నాడు. నేను పరధ్యానంగా వర్షాని తీసేశాను. వెంటనే కోపం వచ్చి తలతిప్పేశాడు. అరన్నంకా వుడికించాలని దూరంగా జరిగాను. నావంక చూశాడు. నేను తలతిప్పేయడం నన్ను పిలిచాడు. నేను పలకలేదు. బాగావుడుక్కని చప్పన లేచివుచ్చి మెదురుగా వున్నారంగా నన్ను కావించుకున్నాడు అతని మొహం బాగా మెరసయింది. శ్వాస నా మొహంన తుపానువలె కొడుకోంది. కళ్ళు తర్రతర్ర మెరుస్తున్నాయి. నాభిజంమీద రవి కెరువట్టుకొన్న పచ్చని చురుకుతున్నాయి కొత్త ఆవేశం తెలుస్తోవుంది. తనకోసం నాపేదమిల్ని పడుకున్నాడు. చాలా మచ్చికగావున్న పులిపిల్లి, రక్తిమంశించి అక్కబడినట్లయింది. భయంతో, కోపంతో “యేమిటని మీరా?” అన్నాను. మెల్లిగా పట్టుకొంది. సాయంత్రపు పశ్చిమశవలె మెరుపుబారి మోహంతో సిగ్గు నలుపు కమ్మింది, చప్పన నన్ను వొదిలి పరిగెత్తి వెళ్ళిపోయినాడు. యింక రాడే చూసని భయమేసింది నాకు. కాని సాయంత్రం మెల్లిగా తలవైచుకుని వచ్చి పురిగినా కాళ్ళు పట్టుకున్నాడు.

“యింకావ్వడుచెయ్యకు” లేదన్నట్లు గట్టిగా కావించుకున్నాడు.

“నాకట్లా బాగుండదు ఏమి?” అన్నాడు.

“మరినన్ను యెందుకు ముద్దుపెట్టకున్నావు?” నాకప్పులెలిసింది.

“మీ అక్క ముద్దుపెట్టకోమా? పోనీ మానాస్తూలే”

“చెద్దు, మానెయ్యవద్దు. నాకు కోపం తెప్పించకు మరి” అన్నాడు.

అపూర్ణేని సంగతి పూర్ణ శ్రేయిడం కొంతకాలం పట్టింది.

అతనికప్పటికే ఆదృష్టాన్ని చూసి యీగృహం నావంక కన్నునేసి పుంచినవారు లేకపోలేదని మీరాపుచ్చకున్న ముందుజాగత వృథా కాననీ, నాకొకనాటిరాత్రి స్వప్నమయింది. అదిపోతున్న నాకు ఎవరో దగ్గిరగా నడుస్తున్నట్టు తోచి మెలుకువ పుచ్చింది జీక్స్ యింకా నల్లగా ఆకారం కనపడడం—

“యెవరు?” అన్నాడు భయంతో.

“నువ్వవరే?”

“అదేమాయల్లు. నువ్వెందుకొచ్చావు?”

“దానితప్పి,” కంఠమే చెబుతోంది. అబద్ధమని

“నూరు అటు”

“నాకు తెలీదు. కొత్తవాణ్ణి. యీరాత్రి యిక్కడ పడుకుంటాను”

“వీక్షు”

“నేను కదలలేను.”

దగ్గిరగా పుచ్చి కూచున్నాడు.

నువ్వెక్కడ వేనా?”

“వెళ్ళమంటే, నీకు కాదు చెప్పే?”

“చైక్కుతేకూ భయంలేమా? యెంతోస్తుంది నేను సహాయం పురికొనంటే సంతోషించక పొమ్మంటున్నావే?”

“నాకేం సహాయం మళ్ళిరలేదు.”

“సహాయ మక్కరలేకబోతే. నాక్కావలె అని చప్పున—

నామీదికి వచ్చాడు. కంఠానికి గురిచూసిన నాబాకు భుజంలో గుచ్చుకుంది. కేకేసి. బూతులు తిట్టకుంటూ పోయినాడు. మర్నాడుంచి గిర్రా యెనత్తెనో. మొగాడంత దాన్ని. నాకు నానయం పడుకోబెట్టాడు. నొన్నాళ్లు.

ఆరాత్రి దీపావళి వెళ్ళిన పొర్నమి. యాదాదిక్రింద ఆరాత్రి అగిర్తో నేను గడిపిన గడియలు ఆచిన్న చవిలోనూ. ఆకొండలనిగి వెలుగులోనూ. అక్కడ మైన పరిమళంనూ జ్ఞాపకం పుట్టున్నాయి. వ్యర్థం గా శూన్యంగా నేను గడుపుతున్న కాలపు దుర్భరత్వం మనసుకిగాఢంగా నడుతోంది. గిర్రా నా ప్రేళ్ళో పడుకుని మాట్లాడుతున్నాడుగాని అది మాటల కోరతో చుట్టూ మధ్య మనచిహ్నం పరచాననిగా భావించుకున్నాను-

“ఈవ్యవస్థలేదు.”

“కానీ—”

“వినటంలేదు. ఏమాలోచిస్తున్నావు?”

ఇట్లాంటి వెన్నలలో అగిర్ ఒక్కరిమిషం యిట్లా తీరుబడిగా తోచుకుంటా కూచోనిచ్చేవాడా?

“మాట్లాడవేం?”

“అబ్బా, మధురమైన అగిర్ ఆలోచనలలో మునిగి కలలన్నా కనీకండా యీమీరా రేమిటిగోల!

గిర్రా నాకెంత ప్రేమాస్పృహడైనా, అగిర్ భ్యాస తేరగబెట్టిందా యింకనా మనసంతా అది ఆయి న్నిమై ప్రపంచానే మరిపిస్తుంది.

“వుండూ, గిర్రా”

అనాడు అగిర్ కొండక్రింద ప్రవహించే యెట్లోకి నన్ను తోస్తానని జెరించాడు. కేకనతం మెడపట్టుకుని వెళ్ళాడమ్మా నన్ను కాపిలించుకుని, అమ్మా నాదాన్ని దాని ప్రాణాన్ని నేను ఒక్కరవ్వ విడుస్తానా?” అనడమ్మా ఆకొండ పెద్ద నల్లరాతిముందు నన్ను చుంచోబెట్టి తను కొంచెం కొరికిన నన్ను చూస్తూ అక్కడంచేకన అనందాన్ని అశ్చర్యాన్ని వెలిబుచ్చడమ్మా, పిచ్చిపాటలు పాడుతో ఆవెన్నెలనంతా దగ్గరగా చేర్చి బట్టి చేసి, నాకు కట్టుకోడానిస్తానని నన్నడమ్మా, నిద్రపోతానంటే వెన్నెల

వృధాఅవుతుందని చంద్రుడు పచ్చగా పెద్దగా పడమర కంగేవరకూ మాటి
మాటికి మూతపడే నాకళ్ళని బలవ శంగా తెరిచి చూపుతో వుండడమూ—

“మీరా రేడి?”

లేచి పిలిచాను.

యింకి వెళ్ళాడా?

లేచి సగం వెళ్ళుకుండా సగం అలొచిస్తూ తిరుగుతో వున్నాను మీరా
కూడా వెళ్ళిపోయినాడా నన్ను శ్రీ ఓరిదాన్నిజేసి మీరాచేతి పట్టి నెట్టున
పడుకొని కనపడాడు యింకిలో “మీరా”

కదలలేదు. లేపాను. పూయి చాను. యేడుస్తున్నాడు.

“యెందుకోయి?”

“యేమిటి మీరా? నాయనా మాట్లాడు. మనసుకి తట్టేది.

“నీతో మాట్లాడలేదనా?— అవునా? చెప్పు నన్ను తుమించు.
నిజంగా చాలా దిగులుపడుతున్నాను యెప్పుడో ఒకప్పుడు అట్లా మరుపు
పైస్తే యింత ఆగ్రహిస్తావా? లేదు. రేం? నిజం అట్లా అనుకుంటావా?
కాదు. నిన్ను నిర్లక్ష్యంచేసికాదు. కాదు కాదు—”

యేమిటి? నువ్వు నాకు చవకకావేదు యెన్నటికీ కావు. నాతో
మాట్లాడవూ?”

కాని మీరాకి ఆగ్రహం తగ్గలేదు ఎంతో బలిమాలాను.

“పోనీరే అమ్మా! అంకకోపమైతే” నాకు నీసుకూ రోషమూ చెప్తు
న్నాయి. అమీర్ లేచి గాఢ యెద్కవపుతోంది అంత అందమైన వెన్నెల.
కూ బలిచేసి వెళ్ళిపోయిన నానాభద్ర కూరత్వం నన్ను కోస్తోంది. జీవితం
దుర్భరం. జీవితం నిష్ఫలం. నాకి క ఆనందం లేదు. యింక ఆశలేదు ఎం
దుకు బకిలి? నన్ను వెక్కిరించినట్లు యీసాంస్యమంతా యేమిటి?

“మీరా? ఎందుకు నన్నిట్లా యేసిపిస్తావు?”

మీరాశేడు.

చైతూరిగా ఆయన శైలి న కూడున్నాను మాసానాలు, మాప్రేమ,
మాయితలు, మాసరసాలు, అన్నీ అనుభవించిన యేరు—నన్నుచూచి

జాలిపడ్డట్టెవుంది యేను “నదీ, నావల్లి, నువ్వే నాదిక్క” అన్నాను. పిడు పొచ్చింది. నామీద నాజీవితమోడ. నాకు చాలా జాతకలిగింది.

యీనదిలోనేపడి మునిగిపోవాను. అమీరువచ్చి యేడుస్తాడు. ఒంట రిగా యీకొండలు, యీమైదానం, యీదుబ్బలు చూసినన్నపిలుస్తూ, ఏళ్ళాత్తాపడకుండా, యేడుస్తూ వెతుకుతాడు అసనిదుఖం తెలుచుకొని వెళ్ళి వెళ్ళి యేడుస్తున్నాను కాబోలు, మెల్లిగాగిరావచ్చి నానంపన్ని తాకే గాకా నాకేలేదు

“ఎందుకేడుస్తావు?”

అమీర్ కోసంఅంటే వల్లివల్లి పోతాడేమో.

“ఏందుకు వెళ్లిపోయినావు?”

నావ.నను మంచిదకాదు. దుష్టుణ్ణి, నాసంగతిపోనీ నువ్వేమిటి యీ రాత్రి యోచిస్తున్నావు?”

“చెపితే నీకు కోపంపెస్తుంది”

“అగొర్నిగురించేనా?”

“అవును”

నాకు కోపమొదలకు? నాకోచెప్పు అమీరు నన్నెందుకు వెళ్ళాడో మీరాకి తెలదు.

కన్నీళ్ళతో కట్టూర్చులతో అంకసంగతి మధ్యసిగ్గుపడుతో చెప్పాను నీవానంగా విన్నాడు. అగొర్నిలిట్టలేదు నాకోసం జాలిపడలేదు. అసంగతి మరిపించేసి నాకో అడుకుని నేను నిద్రిపోయింతనాన వెళ్లిపోయినాడు.

మర్నాడు ఒకతెచ్చెచ్చింది

“ఏళ్ళిక్క అయిందా?”

దామీరూ నాకగ్గంకాతేదు.

రాత్రంతా అమీరు కలలు కన్నాను, పగలంతా అతను లేడనే విరహానుతో చూడోలేకున్నాను. నావికాగంతో దోకులతో పైరుతితనంతో విరహంతో శూన్యభావంతో నామాత్రుభావం అడుగంటింది. నేను వెళ్లి పట్టుబట్ట నాఅగొర్ని వెళ్ళకొట్టానా? లేదా? యీబిడ్డ పుడితేమాత్రం

యెట్లాపెంచను? యెంచేసుకోను? పోషణయెట్లా? మా ఆనందానికి, మా పిక్కాల్లకే ఆటంకమనేకదా? అమీరు యీకడుపు పైదన్నది. అనుకున్నాను. ఆపిల్లకు పాలిచ్చుకుంటే ఆపిల్లయేడుపు సమదాయిస్తో దాని మురికితో నిండి ఆధ్యాసలోనే మునిగి.....అబ్బిడ్డ మాప్రేమకు నాశనం చెయ్యదా? నాకుంటే దూరదృష్టికలవాడు అమీర్ అయితే కోపంవచ్చిందంటే తిప్పా మరి,

ఇప్పుడునన్ను అమీర్ ప్రెలిమెడితేనే ఓక్కుమాలిన పక్షి నానే, ఆపిల్లతో సహా యేనాడోనన్ను ప్రెలిమెట్టి, యిద్దరమూ యామైపోతామని ఇప్పుడుబతుకు దుర్భరమైతే యేయేటిలోనో ముంచి అంతంచేసుకోగలను నాబాధవి! అప్పుడో దానికోసం బతకాలి, అదోబంధం!

ఎంతమూర్ఖురాలి! అనుకుంటోవుండగా ప్రెచ్చిందామనిసి.

“నెలలేమిటి?”

“మీరాగారి అక్కగారు నన్ను పంపించారు.”

“ఎందుకు?”

తెలిసింది.

ప్రెప్పకోనా?

కాని నాచిన్ని పాపవి నన్ను నమ్ముకుని నాలో దాక్కున్న పాపని... కాని మళ్ళీ అమీర్ రావడమూ, నేనూ ఆతనూ అమైదానంలో పూర్వం మళ్ళీనే.....

“సరే” అన్నాను.

ఒక్కమాటలో, ఒక్కతలపూవులో యీకుస్వప్నం చెదిరిపోతుంది. మళ్ళీ మెళుకువ ప్రెచ్చెప్పటికి, మళ్ళీ అమీర్ నాపక్కన వుంటాడు మళ్ళీ జీవితమంతా ఆనందమయమవుతుంది, ఈపిల్లలేకపోతేనేం? కాలమంతా గంతులునేస్తో, నాముందు నవ్వులో పరిశుభ్రమవుతో! ఎంత నెత్రివాళ్ళీవును మలం! ఆశపడి నవ్వుల్ని చేతుల్నిండా పోగుచేసుకుని అతి ఆశతో గుప్పెట్లు తెరిచి చూసుకుంటే, భరింపలేని కన్నీళ్లుగామారి కనబడతాయి

అమూడురోజులూ యమబాధపడ్డాను. యింక మీరా నన్నంటి పెట్టుకొని నాకుపదర్శించేస్తో నాలోకలిసి పడ్డవేదన రుణం యెన్నిజన్మలలో

నీళ్లుగలగల? నానించి యేమాత్రం ప్రత్యుపకారమూ పొందుదనే ఆశతోనా లేక నాకు చూపిన అల్లాంటిప్రేమ పొందిన నాచీవిలాన్ని లలచుకొంటేనా ప్రశ్న పొంగిపోతుంది నన్నుతాకతో నాజుట్టు దువ్వతో, నానోట్లో జావ పోస్తూ, 'నిందా?' అని ప్రతిఠిమించు అడుగుతో. నాకళ్ళలోకి చూస్తూ నాకీరసద్దో నాపక్కన కూచుంటే, విజం, యింకా నాలుగురోజులు భాధతో పడుకోవాలనిపించింది.

అనురూపాతో వెలవెలబోయ్యో అతనిమోహం చూస్తోవుంటే నాబాధ మరచి అతనిభాధకై బాధపడేదాన్ని; నేనొక్క పెద్దమూలుగు చూలిగినప్పు డల్లా అతని కలవిలలాడి వాడివిపాడ్యోనాడు. అతనికళ్ళలోని వ్యధని చూడలేక అనొప్పవంతా కుక్కుకు కలుమూసుకు పడుకుంటే, మళ్ళీమళ్ళీ పలకరిస్తాడు, నేనెటుతిరిగితే అటుచచ్చి కూచుంటాడు. నేను నిద్రపోతూ వుంటే పొదాలదగ్గర తనతల పెట్టుకొని పడుకొని నేను కదిలినప్పుడల్లా చప్పనలేచి కూర్చుంటాడు. నామీరా పురితీస్తారుట అతన్ని యామవుతుందో అని అందం అతని హృదయం యేగులాబీ పువ్వులకి కొత్తగంగు యేనక్షత్రాలకి కొత్తమెరుపు యేమబ్బులకి కొత్త నువ్వు నిస్తుందో? యేదేవతల హృదయాలకు కొత్తజాలిని యేగంధర్వుల బాహులకు కొత్తరసన, యేకన్నులు కంఠాలకు కొత్తసాపు నిస్తుందో? మీరా! మీరా!

ఆరాత్రి నేను పక్కమీదపడ మూలుగుతున్నాను. అంతనేపు నా పక్కమీదపడి కూర్చున్నమీరా! కండ్లపట్టుకొని యేదగ్గరకు వెళ్లాడు. మీరా తెచ్చిన లాంతరు గుడసెలో వెలుగుతోంది. గుమ్మంలోనుంచి తూలుతో నల్లని గడ్డంనుండి వస్తూన్నాడు. వాడే ఆనాటిరాత్రి గడ్డం వాడని నాకు వెంటనే తెలిసి ప్రాణాలెగిరిపోయినాయి వాడు తాగివుండక పోతే నాస్థితి అగ్రమే వెళ్లవాడేనేమో! మీరాకోసం పెద్దకేక వేశాను. వాడు లొరగావచ్చి నోచేతులదిమి మీదపడి అల్లరిశేస్తున్నాడు. వాడితో పెనగి డాల్చి నాశక్తిలేదు మూలిగాను బలిమాలాను యింకారాదేం మీరా? వొచ్చినామాత్రం యీరావేసి యదట మీరా యేమిచేయగలడనే లోచనతోచనేలేదు. మీరాని ముందే బైటవాణ్ణి బైటనే యామన్నాచేసి తేడుకద నీడు? నామూలాన, నాకోసం, మీరాగతి యామయింది? అతలపుతో నాఅవస్థని నేను మరిచిపోయి, అతనికోసం గోలపడ్డాను.

నన్ను రక్షించుకునే ధ్యానే రాలేదు. ఎనా యేంచెయ్యగలను? వాడు నన్ను కిందికి ఆమి, మరి అశక్తురాలినిగా చేశాడు. కర్ణుతిరిగి బలహీనంతో మూతలు పడ్డాయి. ఎంతసేపయిందో! పెద్ద కేకలు! వినబడి కర్ణులెరుచు కున్నాయి మీరాని వాడు మెడపట్టుకొని లాక్కెడుతున్నాడు రక్తం కనబడ్డది. మళ్ళీ, తెలివిస్పి పడిపోయినాను. నేను లేచేటప్పుడు కంఠాశబ్దం దీపం మాత్రం వెలుగుతోంది. మీరా లేచినంగతి మొహానకొట్టినట్లు నాకు దిమ్మతిరిగింది. ఆరాత్రి నేను పడ్డబాధ యీళ్ళొర్టువారు నన్ను రీతీసేప్పడు కూడా పడను. అంతేకావాలి అనకుంటున్నావు. అట్లాంటి బాధ నామీరా, నాప్రాణం దానంజేసి, నాకోసం బలిపడ్డ మీరాకోసం పడ్డ తపన, యెంతప్రేమలో నించి ప్రచ్ఛి వుండాలి? అది అలోచించు ఆశ్రమ చాలదా?

నేను పెద్ద రక్తపు చుడుగులో దొర్లుతున్నాను. దాహంతో నాలిక లోసలికి లాక్కుపోతోంది లేచి స్తబ్ధుడైబుండుకోను. మీరా? మీరా యేడే? యామైపోయినాడు? చప్పన నాకొచ్చిముందు ఇందాకచూసిన పటం కనబడ్డది. ఆరక్తం! వాడిచేతుల్లోకత్తి! వాడుపోనీ, పనదుర్మార్గం నెరవేర్చుకొనడానికై నావెన్న రాకపోవడం? యేంకరిగి డి? తలుచు కొన్నకొద్ది భయమేళింది యెక్కడ యేమాటిలో పారేశాడో! యిప్పుడే గోతులో కత్తిపోటుతిరి మూలుగుతున్నాడేమో, మద్యాహ్నం నామెడ చుట్టూ చేతులేసుకుమానున్న మీరా! అక్కడైనా. ఆభాధలోనైనా నన్నే తలుచుకుంటూ వుంటాడు, ఏమైనానోఅని. నాకాళ్లుచేతులు ఇటూఅటూ కొట్టుకొన్నాను. యేమిచెయ్యాలి? తీసుకరాగలిగితే! యెవర్నన్నా పిలవ గలిగితే! తనూసా మీరావస్తే బంపుగడుచు అతన్ని పంకిద్దుకు. అని లోచి, యేమపొచ్చింది. యింకేంమీరా? వాళ్ళిమ్మ యే తయేడుస్తుంది? నన్నెంత తిడుతుంది? అమెకన్నా తెలియజేయగలిగితే! లేవపోయినాను; కింకపడ్డాను. మళ్ళీ!

గుడిసె తలుపులోనుంచి ఉత్తరాభాద్ర కనబడుతోంది. దాని వెనక నుంచి చంద్రవంక విచారంగా వువయిస్తోంది. అయర్రనిరేఖ యిప్పుడు ప్రాణులపై పంపిన మరణపాశమువలె కనబడ్డది దానిక నామీరా కనర తున్నాడా? యేగోతులోనో రక్తముకారే మీరానుదూచి కాదుకదా. ఆ

అరుణకాంతి? నక్కకూస్తోంది యేగోతిలోనో. మీరాశవాన్నో వెన్నెట్లో చూసి కాదుకదా? అయ్యో మీరా? ఆయేరట్లా యేడుస్తుందేం యీ రాత్రి! దాంట్లో పారెయ్యలేదుకదా! మీరానిదంపి! యీదాహంయెట్లా? లేవలేను? యెందుకు లేవడం! యెవరికోసం! కాని యీబాధ: యింకెవ రొస్తారీవేళు! మీరా పోయినతర్వాత? యింతే, నేనెట్లా చావవలసిందేగా? అంతేకావాలి. ఆమీరుపైచ్చి చూసి తన క్రూరత్వమువల్ల యేంజరిగిందో తెలుసుకొని. పశ్చాత్తాపంతో మండిపోవాలి. కాని, అతనికేం? యింకెవ రిలో తెచ్చుకుంటాడు. యిప్పటికప్పుడే తెచ్చుకొన్నాడేమో. యీఘోరాని కంతా అతనేకారణం అతనికోసం నేనీ తీవ్రత్యాగం చేశాను. చాలాకోపం పైచ్చింది, అట్లాంటి క్రూరుణ్ణెట్లా ప్రేమించెనా అనుకొన్నాను. మీరా నన్నింత ఆక్రమించుకొన్నాడు. మీరాకోసం దేవుణ్ణి ప్రార్థించాను. వాళ్ళ అల్లాను వేడుకొన్నాను. “మీవాడిని మీరాను రక్షించమని” కాని ఆమీ రుని రప్పించమని యేడ్చినప్పుడు నామొర నెవరు విన్నారు? పోనీ అమీరు, రాకపోయినాసరే! మీరానురస్పిస్తే చాలునన్నాను. తన ప్రాణాన్ని నాకు ఆహుతిచేసిన ప్రణయ ధీరుడు నామీరా. కాని పాపాత్ము రాలిని నాయేడుపు దేవుడు వింటాడా? యెట్లా తెల్లవారిందాకా యీ “సన్నెన్ను” లో కాలం గడపడం! తెల్లవారితే మాత్రం? పోనీ. చచ్చిపో కూడదా? కాని మీరా ఒకవేళపైచ్చి నేను చచ్చివుండడంచూచి యేమో తాడు? దాహం యిరిక బతకలేను. దాహం. బలవంతంగా లేచి కూచు న్నాను బట్టలన్నీ రక్తంతో తడిసిఉన్నాయి ఆరక్తంమధ్య చిన్నినోరెరు గని పిల్ల! చిన్నకళ్ళు మూసుకొని, చిన్నకాళ్ళు పొట్ట అన్నీ—భరించలేక పోయినాను. కళ్ళుతిరిగి పడిపోయినాను గావున—మళ్ళీ మెళుకువ పైచ్చింది. భయమేసింది. ఆగుడిసెకి, ఆమైదానానికి. అసిల్లా నేనూ! అదీ “అరికదలితే లేచి బైయటికిపోతే! చంపినందుకు నామీదకసితీసుకుంటే! ప్రేమా దిగులూ మాయమై, భయం పట్టుకుంది. భరించలేని దాహము! అమ్మా! ఏంబాధ పడ్డానో! ఆరాత్రి ప్రతినిమిషమూ చస్తాననుకున్నాను. ప్రతిచప్పుడికీ వులికి పడి పైకికాను. కాని చావను. నిద్రోమూర్చో! మృదుపార పద్మాల చప్పుడు నాహృదయం మీద కొట్టలేసింది. వేగుచుక్కలోనుంచి పూడి

పడ్డాడు. నామీరా. పీక్కుపోతున్న నాలికతో—”వొచ్చావా? నామీరా?
“నువ్వేమైనావు” చెప్ప అన్నాను.

చెప్పక “నువ్వెట్లావున్నావు?” అంటో నారక్తాని చూసి పెద్ద కేళి
శాడు.

“నిన్నేంచేశాడు?”

“ఏమీ చెయ్యలేదు. అసలు మళ్ళీరాలేదు.”

“రాలేదుకదా? ఆరక్తమేమిటి?”

సిగ్గుతో నేను మాట్లాడలేదు.

“తాగడానికి నీళ్ళియ్యిముందు.”

నాకు నీళ్ళిచ్చి, శుభంచేసి పడుకోవెట్లాడు. నాకు వేరే చీరలేదు.
దుప్పటి కప్పకున్నాను.

“అదంతా యేంచేస్తావు?”

నాచిన్నపాపని బట్టలో లుంగచుట్టాడు.

“పారేస్తా!”

“నువ్వా! నీచేత యీపనికూడా చేయించుకుంటున్నానా, ధర్మశ్శ్రీ
రాలి!”

“మాట్లాడుకు.”

వెళ్ళిపైచాచాడు.

“ఎక్కడ పారేశావు?”

“ఇంకనీకు కనపడదు.”

ఎందుకో ఆపిల్లని ఎక్కలేకుండా పారయ్యడమంటే నాకు కష్టం
గావుంది.

“నువ్వేమైనామౌ చెప్ప. నీకేం అపాయం వుచ్చిందో అని”

“నేను యేటినించి తిరిగివచ్చి వాణ్ణి చూచి వెంటనే మీద పడ్డాను.
మంవాళ్లు వాడికి బాగా తెలుసును. నన్ను లాక్కెళ్ళి చెబుకుకట్టేసిపోయి
నాడు. మళ్ళీ నీదగ్గరి వచ్చి యేంచేస్తున్నాడో: నువ్వేమైనావో! నీ
దాహంతో నీ బలహీనంతో, అని నా భయం. ఆమెని తాకావా నిన్ను

దంపిందాకా, నేను నిద్రపోవనని “అన్నాను. కాని కుర్రవాణ్ణి నా మాట లక్ష్యం చేస్తాడా? అని సందేహమేకింది. వాడు వెళ్లిన సమీపాన్నించి ఆతాళ్ళు కొరుక్కుని, కొరుక్కుని యిప్పుటికి వొదిలిండుకున్నాను” అన్నాడు.

అతని నోరంతా రక్తమే! మెత్తని చేతులు నలిగిపోయినాయి. వాళ్ళ బిగుతుతో. ఇంతా పొర్చుకొన్నావా బాబు? యీ మాటలు చెప్పి నా చేతుల్లోకి తూలాడు అట్లానే పుత్తలైంటికి అతన్నగుముకొని ఇద్దరమూ నిద్రపోయినాము. మధ్యాహ్నం దాకా.

8

రమ్మని అమీర్ కి మీరా కబురు పంపాడు. కాని అతను పైస్తా డంటే నాకు అర్థంకాని భయం వట్టుకుంది. రాకండాపుంటేనే బావుంటుందేమో ననిపించింది. అతను రాగానే మీరాతో జరుగుతున్న యీ మనర స్వప్నంలోంచి మెళుకువ వస్తుందని భయం.

ఇట్లా ప్రేమ మారడం. ప్రేమలో సందేహాలు రావడమూ, ఒకే సారి యిద్దరిమీద ప్రేమ పున్నట్టు తోచడమూ, ఆ ప్రేమే, చెరొకరి మీదా, చెరొకరివిధంగా, వరుకారణాలవల్ల కలిగినట్టుండటమూ, ఇదంతా మీదటివారు వొప్పకొరు. “వొళ్ళు కొవ్వొక్కితే, అట్లానే పుంటుందిలే.

శుకామం” అంటారు. అట్లా ఇద్దరిమీద పుండడం అసంభవమని, తమ నీతిశాసనాలతో సృష్టి నే ప్రపంచంలోని హృదయాల్నే పాలించి అగు పులో పెట్టాలని ప్రయత్నిస్తున్నట్టు వ్రాస్తారు కొందరు, పుస్తకాల్లో! మీవి గాలి మాటలు నావి రక్తపు అనుభవాలు.

నారనోబులకిందటేగదా. అమీర్ని అంత గాఢంగా కోరాను! యీ బాధంతా. అతను రావాలనేకదా, అనుకున్నానుగాని ఆమూడు రోజుల నరకమూ నాకు మీరాని అపరిమితంగా సన్నిహితుణ్ణి చేసింది మీరా నాజీవిత వృక్షాన్నంతా పెనవేసుకున్నాడు. నేనుపడ్డ యమబాధంతా మీరాఅనే మంత్రంతో ఆనందమయంగా కనబడతోంది. మళ్ళీ జబ్బుగా పడుకుంటే నేమనుకున్నాను. మీరా నాకుచూపిన మహాప్రేమ. ప్రవాహం. అవసరంలేక సన్నగిలింది. మళ్ళీ ఆశీర్వాద్యాగం అవసరమై నా

కోసం ప్రవహిస్తే అతనిప్రేమ ననుభవించాలనిపిస్తోంది. కాని అతని రుణం తీర్చుకోగలనా? పించేస్తే తీరుతుంది?

ఒకనాటిరాత్రి మీరాని పిలిచి చెయ్యిపట్టుకుని పక్కన కూచోపెట్టుకున్నాను.

“మీరా, నేను నీకు కావాలా?”

అర్థంగాక నావంక చూశాడు.

“అవశ్యమధ్యాహ్నం—”

అర్థమయిందని నాచేతులోని అతనివేళ్ళు నాకు చెప్పాయి అతనిదం వల్లూని సిగ్గుని చూసి మురుస్తో

“నీకు కావాలిస్తే యీరాత్రి అయినాసరే”

“నీకవసరమా?”

“నాకిష్టమే”

నాకు సిగ్గుతోంది.

“అనికాదు నేను నీకు అవసరమా? అమీరువల్లే కావాలా?”

ఏంత ఔదార్యమో! ఏంతలోతైన నాజ్ఞాకైనా స్వభావమో. అతన్ని గట్టిగా పక్కకు అదుముకుని మొహాన్ని తిప్పకుని ముద్దుపెట్టుకున్నాను. నేనువైదొలినా అతనివేళ్లు నాజుట్టులోనించి కదలలేదు.

“నీతో అబద్ధం చెప్పలేనోయి. నేను అమీర్ దాస్తే అనిపిస్తుంది. అందుకనే నాకిష్టమండదు. నేనేం గొప్పదాన్నీ! పతిప్రతనీ అనికాదు

“అయితే యెందుకదిగావు?”

అప్రశ్న నన్ను గుచ్చుకుంది. సిగ్గుతో.

నిన్ను సంతోషపెడదామని. యెందుకంటే, నేను అమీర్ దాస్తేనా, అతని మీదకంటే నీవైన నాకు ప్రేమయెక్కువ”

మీరామాటలు తప్పించి యేవై మాట్లాడి వెళ్ళిపోయినాడు. అలాంటివాణ్ణి మళ్ళీ చూస్తానా? తురకలు తురకలని గుమ్మంలోనికి రాని య్యరు, పవిత్రులైన మీరందరూ “దీ. దీ. అమీరువస్తే?” అన్నాడు ఒక రోజు.

మైదానం

“ఎమిటి?”

నాకు భయంగావుంది”

“భయం?”

నాకు తెలుసుకాని అడిగాను. ఆడదాన్ని

“చైతన్యకోడేమో?”

“ఎందుకుమీరా?”

అడిగాను. కాని ఆ ప్రశ్ననన్ను భాధిస్తోంది.

“మనమింత స్నేహంగా వుండడం”

“తప్పేముంది!”

“లేదుకాని అతనేమను కంటాడో!”

“అంతమాత్రం విచక్షణ లేనివాడా!”

విచక్షణ వుంటుందా?

“నాకుభయమేస్తోంది” అన్నాడు.

“భయపడకు నేనున్నానుగా.....

“ఎందుకు! నిన్నేమైనా చేస్తాడని భయమా! నేను కాపాడనా!”

అమీర్ నామాటవినడా!

“నన్నా నన్నేమి చెయ్యదు నాకాభయమేమీలేదు. పోనీ నన్నేం చేసినా చెయ్యనీ పంచేస్తేనేం? అదికాదు నిన్ను” అంటున్నాడు మీరా.

“నన్నేమి—చెయ్యదు”

“నీ కేమీతెగిదు”

“నాకంటే పెద్దవాడి మల్లమాట్లాడుతున్నావే”

“నాకులోకం తేలిదనా? అమీరుసంగతి తెలిదనా! నాకంటే ఎం పెద్దదానివి నువ్వు! నీకేం తెలుసు?”

నిజమే. నే నీతనికన్న యేమాత్రం పెద్దదాన్ని! ఆడదాని గనక అట్లామాట్లాడుచున్నాను కాని—యిలాగా అన్నాడుగదా.

మొదానం

“నీకు తెలుసు అందులో తురకవాళ్ళు సంగతి నీకేం తెలుసు?”
 న్నాను ఆలోచిస్తే అగూర రక్తపుచూపులు పాపకంబొస్తున్నాయి
 కూడా ఆలోచిస్తో కూచుని అన్నాడుకదా.

“ఇదుగో, నాకంతం నులమనీ నీ మీద చెయ్యవెయ్యాలి - అమీరు...
 రుకునే నిన్ను విడిచిపోను. నామూలాన నిన్నేమన్నా చేస్తే - చేస్తే
 దంపేస్తాను. పొడిచేస్తాను గుండెల్లో!”

నేను మాట్లాడలేదు నాపులిపిల్ల కళ్ళల్లోని గిప్పల్ని చర్చవలమీద
 మంటల్ని చూస్తున్నాను. నాచిన్నబాబు తక్కు మీదనుంచి మాట్లాడు
 తున్నాడు.

“మాట్లాడవేం! ఆస్వదు నా మొహం చూడకు పొమ్మంటావా
 ఓ డి”

పిల్లచెప్పకు?

“మాట్లాడవా!” అన్నాడు అగూరనంతో నేను మాట్లాడలేదు.
 గిప్పనవేచి గుడ్మంలోకి నడిచాడు

“నేను రాకు. అమీరు వచ్చి తరువాత”

“నువ్వురాకపోయ్యేట్లే తే, అమీర్ రానఖ్ఖిరేనేదు” అన్నాను.

“ఏందుకఖ్ఖిరేదు? నువ్వఖ్ఖిరేకన్నానే నూరుకుంటానా? అత
 నూరుకుంటాడా” పోట్లాట పోయింది. నాచూపుల్లో గిప్పన స్త్రీజాతికి
 సహజ ఆయుధం కరించాను. నీళ్లునిండాయి.

“మీరా, నన్ను వైదిలేస్తావా?”

“అగూర్కి కోపంవచ్చి నిన్నేమన్నా చేస్తే”

“మీరా, ఆ ఆపదరానీ ఆలోచిస్తాము”

9

అమీర్ వైచ్చినప్పుడు మీరా లేడు. రాగానే అతని కళ్ళు నాదే
 ప్పి ఆక్రమించుకుని వెలికాయి. సిగ్గుతో మెల్లిగా పక్కగానుంచున్నాను.
 నానడుం పక్కగా చేర్చేసి నా మొహంవంక చూసి “ముసపాకంకు

మీదా ఎంత బాపున్నావో! నీకన్నా కొత్తకాంతి వెలుగుతోంది.” అన్నాడు.

అతే అది మొదటిపాము నేను తనతోసంజేసిన త్యాగం నాకు తెలియకపోయింది. తను మునుపటి లాల్చిస్తాడని పడుతున్న ఆశభగ్నమై, గొప్ప బాధపెట్టింది. ఆసంగతి సూచంగా ఒకరి కెందు సాధ్యమైతినా, అది వినతలుచుకోలేదు.

అమీర్ తేని నాలుగు నెలలూ, అసలు కాలంలో లేకపోయి నట్టేవుంది. తను మునుపటి నాకు అకాలం ఒరిగినట్టే అనిపించింది. ఎప్పుడూ పేమిద్దరమూ అనాగించి, సృష్టి పూర్వం నుంచి అట్లానే కలిసి ఉన్నామనిపించింది. పేమిద్దరమూ లేకపోయి యీ సృష్టి నిలుస్తుందనిగాని. ఆ రోజు ప్రవహిస్తుందనిగాని, అకాశం అంత నీలంగా మెరుస్తుందనిగాని, అగడ్త అట్లా యెత్తుగా యెదుగుతుందనిగాని, పూహించలేను.

“మనం పోయింతరవాత యీ గుడిశలో మెవరన్నా పుట్టారో, పాడుపడి, నక్కలు కూచుంటాయో?” అని అమీరం అన్నాడు.

“మనం లేకపోవడమేమిటి?” అన్నాడు. పూర్వం వట్లనే, సంతోషంగా గడిపాము వారంరోజులు. కాని అర్థరాత్రి అతన్ని అనుకుని అకాశపు నలుపులో పలికి చూసేప్పుడు, అతను మెల్లిగా చల్లనిగాలిలో పాడుతూ కూచుండగా, వెనకనుంచి నేను అరని కన్నవేసి చూస్తే, యెప్పుడో త్వరతోనే ఆశాంతం విరిగి నాతలమీద పగిలేట్టు బద్దలై పడుతుందని భయం వేచేది. అంత సంతోషంలోనూ మీదా నాహృదయం, ‘మీరా! మీరా యేదీ, రాడేం?’ అంటోంది. కాని నోరు నొక్కానుదాన్ని.

అమీర్ తానా నాలుగు నెలలూ యెక్కడవున్నదీ గోమెడసేసి చెప్పలేదు. నేనేంచేస్తున్నదీ అడగదులే. గుచ్చి గుచ్చి అడుగుతాడని భయంగావుంది. కాని అడగలేదని బాధగానూవుంది.

వారంరోజులైన తరవాత గావును, బియ్యంకోడం అమీర్ ప్రాల్సోక వెళ్ళాలో లేదో, చెట్లవెనక వట్లాడో లేదో, మీరా పుచ్చి నాయదని తలచుచుకొని గొంతున్నాడు.

“మీరా, యిన్నాళ్లేమైనావు?”

కళ్ళంబడి నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు.

“మీరా, ఎందుకోయ్, నా బాబూ!” “దీదీ, అంతా ఆఖరా?”

“ఏమిటి?”

నా కర్థమయింది. కాని అడేగాను.

“నీకు తెలీదూ?”

“ఏమిటోయ్ ఆమాట? ఏమీ ఆఖరుకాదు. నువ్వు శుశ్రూషపడుతున్నావు.”

అంటున్నాను కాని, ఏదో మార్పు కలిగిందని నా హృదయం ఆరుస్తోనే వుంది.

“దీదీ, నే నీ బాధని భరించలేను. ఈ—”

“ఏమిటా బాధ! ఎందుకు?”

“నాకు తెలీటంలేదు. చాలసార్లు ప్రశ్నించుకున్నాను అర్థంకాదు. కాని భరించలేను. మాట్లాడవలసింది? ఈమూడు రోజులూ ఆ పొదవెనక కూచునివున్నాను—రాత్రిం బవళ్ళు...”

పాపం!

“అయ్యో, మీరా, మూడు రోజులు అక్కడ వున్నావా? ఎందుకు రాలేదూ? పిచ్చితండ్రీ! నిన్ను మరిచిపోయి, నేను నా ఆనందంలోనే వున్నానా? కాని నిన్ను మరిచిపోలేదు. దుర్మార్గురాల్ని. నిర్భాగ్యుల దాన్ని. ఏం చెయ్యను నీ బాధని తీర్చడానికి!”

నుంచుని అతన్ని నా పక్కన కూచోపెట్టుకుని, అతని తలని గట్టిగా కావలించుకున్నాను.

“నేను నీకల్పిస్తేదు. నిజం... కాదనకు... నేను చూస్తోనేవున్నాను. ...నీజీవితంలో నాకు స్థలంలేదు.”

“మీరా, నువ్వు అంటావని నేనెన్నడూ అనుకోలేదు. చూడు అమీర్ తో నేను పూర్వంమల్లే ప్రేమగావున్నందుకేనా నీకీబాధ; ఎందుకు వుండననుకున్నావు? వుండననీ ఎన్నడన్నా అన్నానా” “ఛా, నేననుకో

లేదు. దానికే కాదు. కాని యీయింట్లో గాని, సహృదయంలో గాని నాకు చోటులేదు.”

“వుండి ఎన్నటికీ పోవడానికి వీలేకండావుంది. నీకేమి సందేహం అవులేదు”

“ నిజమా! నిజమా ? ”

“నిజం. ఇంక పిచ్చి పిచ్చి సందేహాలతో బాధపడక రా, రా, ఆడుకుందాం. పువ్వులేరుకుందాం, రా.”

అతన్నీ లేవదీసి, నవ్వించి, పరిగెత్తి, యిద్దరమూ తంగేడ పువ్వులు కోసుకుంటున్నాము. కాని నాహృదయం భారంతో మూలుగుతోనే వుంది.

“నాతలలో వెట్టు”

“అమీర్కి బావుండెందు కా?”

ఏంచెయ్యను ?

“ఆమాటలే అనకు. ఇద్దరికీ బావుండెందుకే.”

తల్లోపెట్టాడు పూలను.

మీరా తరహా మారింది. అతనివేళ్లు నా మెడమీద, జుట్టుకింద, చురుకు చురుకు మంటున్నాయి. పాముసిల్లకి యెంతపాలుపోస్తేనే యెప్పుడో ప్రకప్నడు పడగవిప్పకమానుతుందా? ఇలా గంటలసేపు కాలం గడిపామో లేదో, అమీర్ పుచ్చాడు.

“ఏం? మీరా? పుచ్చావా?” అని లోపలివెళ్ళా, పొయ్యిరాజేస్తున్నాడు, మళ్లీ మావేపురాక నవ్వుతో ఆవూరుపుచ్చిన మందులవర్తకుడి కబుర్లు చెపుతున్న మీరా చప్పన అగాదు. అంతే కొంచెంసేపట్లో అమీరు పైచ్చి కూచున్నతరవాత అనలే మాటలులేవు. ఆనిశ్శబ్దం దుర్భరమయింది. దూరంగాకూచుని అమీర్ అప్పుడప్పుడు రేప్పలకింద నించి దగ్గిరిగా కూచున్న మాయిద్దరివంకా చూస్తున్నాడు రార్చలో ఆడుకుంటే తలెత్త లేదు. మీరా చివరికి, ఒక్కమాట మాట్లాడకుండా మీరా చప్పనలేచి వెళ్ళాడు. తరవాత రెండుగంటలసేపు మీరా మాట్లాడలేదు.

ఏమిటా యీ వుపద్రవం, పెద్దతుపానుముందట విపరీతమైన శాంతంకాదు కదా అని భయపడుతో నేను కూచున్నాను యెండవంక చూస్తో.

అమీర్ చప్పన

“ఆ ‘దాదా’ యేమిటి?” అన్నాడు.

“ఏమో నాకు తెలీదు.”

“పిలిపించుకుంటే తెలసేమిటి?”

“అది తెలుగుకాదు, తురకంకాదు నాకుమాత్రం మెట్లా తెలుస్తుంది? ఏమో ముద్దుకి అట్లాపిలుస్తాడు.”

“దాదా ‘దాదా’ ” అని వెక్కిరింపుగా అని యింకా యెదో అనబోయి పూరుకున్నాడు అమీర్.

‘దాదా’ అన్నమాట మీరా నోట్లోంచి వచ్చినప్పటి మాధుర్యమంతా చిరికిపోయింది.

మళ్ళీ రెండు రోజులు మీరా కనపళ్ళేదు. అమీర్ కొత్తప్రేమలో, కొత్తకాంక్షలో అన్నీ మరిచిపోయినాను. కాని అమీర్ నా, నన్ను కావాలింతునని పడుకుని నా మొహంలోకి కళ్ళలోకి చూస్తో, యెదో స్వప్నంగాని తన సందేహాన్ని నాలోపల, నా హృదయంలోపల కళ్ళలోంచి వెతుకుతున్నట్లుకా చూస్తో పరధ్యానంలో పడతాడు. చప్పన మళ్ళీ నా అందంలో మైమరుస్తాడు. ఎదో తనని బాధించే అంతశరత్తువులతో పోట్లాడుతున్నట్లు బాధపడతాడు. నా కతనిపైని, అతని బాధపైని యెంతో జాలి కలుగుతుంది కాని అడగడం భయం అడిగితే యేం వెళ్ళిపెడతాడో! మధ్యమధ్య మీరా మరిచిపోయినానే! ఎక్కడున్నాడో? మళ్ళీ యే పొదలవెనక తిండిలేక మాడుతున్నాడో! రాడేం? అనుకుంటోనే మళ్ళీ మరిచిపోతాను. మళ్ళీ ఎందుకు మరిచిపోయినాను, ఎట్లా మరిచిపోయినాను? ఎంత క్యూరురాల్సి. నాకేం అధికారమంది యింత ఆనందంగా వుండేందుకు? అని నాలిక కొరుక్కుంటాను. కృతఘ్నురాలినా? నాస్యైష్ట్యం ముందు యింక యేభారాల్సి అణగతొక్కేస్తానా? నాగుండె విపరీత భారాయా? ఏమో! కాని యిప్పుడు తలంచుకుంటే యేమునిపిస్తుంది? — అంతకంటే యేం చెయ్యగలుగుదును? ఎటు

యేమిచేసినా, నోవలేని మహాగాఢమే. ఈజీవన నదికి యీమహా సముద్రమే అంతం—ఎటుప్రవహించినా అంతే. నాపుట్టక, నేను ఏపరిస్థితులలో పడ్డానో అవి నాకర్క, యీ ప్రపంచాన్ని పాలించే మహాశక్తి, మన మృగ యాన్ని నడిపించే రహస్యసూత్రం, అదే, సన్నా, అతన్నీ, ప్రేమనీ, అన్నిటినీ, చిరునవ్వుతో, యిట్లా మా అల్పశక్తుల్ని, దాన్నించి తప్పించుకోవాలని చూసే మా అల్ప వ్యర్థప్రయాత్నాలని చూసి, చిరునవ్వుతో, క్రూరంగా, నిరాఘాటంగా, సునాయనంగా యీడ్చేసింది. ఎవరు నలిగితేనేం, ఎంతపడిస్తేనేం, తప్పని విధిగా, దొర్లించుకుంటే పోయింది. దానికి కన్నులేవు, చెవులులేవు, ఆత్మ లేదు. ఆశక్తే, నీతిలోంచి, జడత్వంలోంచి, శాంతిలోంచి మర్యాదలోంచి మిమ్మల్ని, పాపంలోంచి, నరకంలోంచి, మహాబాధలోంచి నన్ను, -అందర్నీ, ఎక్కడికో, ఒకచోటికేనేమో, తీసుకుపోతోంది పూరికే మీరూనేనూ అట్లా చేశాం, యిట్లా చెయ్యకపోయి నామే అని యేడుస్తాము. అంతే నామీద అగ్రహించి, తరుముతారు గాని, మీరు చెప్పేవేదాంతమూ అదేగా! నివరి: 'దానిఖర్గం పొమ్మంటారు' నేను 'మీఖర్గం, పొమ్మంటాను.

సాయింత్రం నేనూ అమీర్ యేటికి స్తనానికి వెడతోవుండగా దోవకడ్డంగా యెర్రని కందువాఅందు పామువలె పడివుంది. అది మీరాది. దాన్నిచూడగానే కాళ్లు వొటోకాయి మీరా చచ్చిపోయి, కందువా ముక్కని అక్కడ పారేసినట్టయింది. కాని వెంటనే అది నాకోసమే వుందని గ్రహించి, ఆగాను, అచుట్టుపక్కల పొల్లలోంచి,

'నువ్వు వొక్కతెనూ వొచ్చిందాకా యిక్కడే వుంటా' ననిమీరా గొంతు వినపడ్డది. ఎంతకాలంనుంచి కాదునని వున్నాడో! ఎంతకొంగ తనం వైచ్చింది నామీరాకి. అని యేడుసొచ్చింది. తలపూయించి అమీర్ వెనక నడిచాను.

చీకటిపడేసమయాన, పొయిమంటడ్కిర అమీర్ని పైలి, వైక్కతెను యేటివైడ్తుకైపు నడిచాను. మీరా వైచ్చి చీకట్లో పక్కన నుంచున్నాడు.

"ఏమిటి మీరా?"

"రా, దూరంగా, మాట్లాడదాం."

“వెంటనే వెళ్ళాలి అమీర్ వెతుకుతాడు.”

“అతనికి అందుకునే దూరంగా వెడదాం”

“నన్నుడుగుతాడు”.

“భయపడుతున్నావుకదా?”

“ఏమి?”

“నేను ముందే చెప్పితిని, యిట్లా జరుగుతుందని అతనికడగడం, దానికి నవ్వు భయపడడం, నాతో మాట్లాడడానికి వీలులేకపోవడం.”

“అతనిదగ్గర రహస్యం యెందుకు? వృధాగా అనుమానం కలిగించి యెంలాభం?”

“అనుమానమేమిటి? మీరాతో వెళ్లానను ఏం?”

“కాని రహస్యంగా అతను వినకుండా. అతనుచూడకుండా, మన కేముంది చెప్పి.”

“ఏంలేకపోతేమాత్రం? ఏంలేదు కనక నే మనంవైంటరిగావుంటేనేం”

“ఎందుకువుండడం?”

“మరి నాతో మాట్లాడవా?”

“మాట్లాడనన్నానా? అక్కడికేరా?”

“పోనీ, యిట్లా నాతోమాత్రం తిరగకూడదా?”

“అతనుకూడావుంటేనేం?”

“వుండకపోతేనేం?”

నేను మాట్లాడలేదు. ఆసమస్య నాకర్థం కావటంలేదు. అమీర్ని చూస్తే భయవేస్తోందనే సంగతి ప్రెక్షుకోడం యిష్టంలేదు.

“నీకష్టంలేదనరాదూ?”

“మీరా!”

“పోనీ అతనికిష్టంలేదు నీకు భయమని అలాచించాను.

“మీరా, నీతో యెట్లామాట్లాడాలో నాకు తెలియలేదు. ఎదో తప్పుపని చేసినవాడిమట్లే దొంగతనంగా దాక్కుంటావెందుకు? ఎందుకు

యింటికిరావూ? రా, మాట్లాడు, అడుకో, స్వేచ్ఛగావుండు, నూయిద్దరితో సఖ్యంగా వర్తించు, అందులో అమిర్, నీకు కొత్తవాడా? నాకన్నముందు అతనేకదా, నీకున్నేహం? కొత్తవాడా?

అప్పుడు నీతోనూ పికాన్లుపైస్తా? అతనితోనూ పైస్తా కాని మధ్య దోవలో పిలుస్తావో? అక్కడికిచెచ్చి, పిలవరాదూ? ఇప్పుడతను లేనిపోని అనుమానాలు పడతాడంటే అన్యాయమా?

“అతనెవడు అనుమానాలు పడడానికి.”

“ఎవడైతేనేం, పడతాడు.”

“నువ్వు సహిస్తావు.”

“నేను మాట్లాడలేదు.”

“నువ్వక్కడికి ఎందుకురావై చెప్పు” అన్నాడు.

“నాకు బావుండదు. అతనికి బావుండదు. మనిద్దరమే వున్నట్టుండదు.”

“అనికొత్త. అంతే నువ్వు నాలుగుసార్లు వస్తే, అదేఅలవాటువుతుంది.”

అతను మాట్లాడలేదు. నామాటలు అబద్ధాలని నాంతరాత్మ అంటూనేవుంది. ఇద్దరిలో యెవరిని చెదలడానికి చేతగాక, ఒక్కర్ని చెదలకూడదనే పేరాసతో, ఆయిద్దర్ని ప్రయత్నించి ఒకచోట చేర్చడం అనర్థకమంటోనే వుంది అంతరాత్మ, కాని నాశక్తిలోవుండేనా అహంభావం, నన్ను ప్రోత్సహిస్తుంది.

కాని అహంభావమేనా, స్వార్థమేనా? కాదేమో! అమిర్మీద ప్రేమ, నేను లేకపోతే అమిర్ యామోతాడో అనే అతనిమీదజాలి, నేను లేక మీరా బతకలేడే అనే అతనిమీదజాలి, నాహృదయంలోవుండే మార్దవంకాదా, అన్నీగతికి తీసుకొచ్చింది. నాకన్న కఠినాత్మురాలు, తన సౌఖ్యమే చూచుకునే దుర్మార్గురాలు, తనకువచ్చిన వాణ్ణి దరిచేర్చి, రెండో వాణ్ణి కఠినంగా చెదిలేశా. సౌఖ్యంగానే బతుకుచుకద! వాల్లిద్దరిలోకూడ న్నా సౌఖ్యపడేవారు. రెండోవారు మరిచిపోయి బతికేవారు. ఈగతి

రాదుకద. “తప్పదు, నువ్వురావాలి. అమీర్ని నీతో స్నేహంగా వుండడం నా భారం. ముగ్గురమూయెంతో ఆనందంగా వుండామని ఎంతో ఆశుకుంటే, చివరికి యిట్లా అయిపోయింది. అమీర్ తగాదా పెడతాడేమోనని భయపడ్డానుగాని, నువ్విట్లా అవుతావనుకోలేదు.” అని కోపంగా అన్నాను. నా పెదిమలు పైకొకడం, అతన్ని లొంగతీశాయి, అతని భయాన్ని అణగతొక్కి సహజవివేకాన్ని అతన్ని కాపాడే ‘ఇంస్టింక్టు’ నాశనంచేశాయి, పాపం ఏమీతోచక కళ్ళంబడి నీళ్లు పెట్టుకుంటే నుంచున్నాడు. అమీర్ని నమ్మవద్దనీ, నానూటలు అబద్ధమనీ అతని అంతరాత్మ అంటూనే వుంది కాబోలు. దుష్టురాల్ని నేను, నా సౌఖ్యంకోసం, అతన్ని బలవంతంగా లోబరుచుకున్నాను. — నామీరా!

పడమర మెరుపు అతని మొహాన్ని వెలిగించింది. అప్పుడే ప్రారంభించిన గాలి అతని ముంగురుల్ని చీకట్లో పూయించింది.

“వెడతావా?”

“నువ్వో!”

“నేనింతే.”

ఆయెడారిలో, చీకట్లో, కీచుమనే శబ్దాలలో, క్రైంటరిగా, నిస్సహాయం, బంధువల్నందర్ని విడిచి, నాకై, పడివున్న, చిన్ని నా బాబును చూసి, నామనసు కరిగిపోయింది. దగ్గిరిగా, కావిలించుకున్నాను. “మీరా, మీరా, ఎదో విపరీతమైన బాధలో నువ్వు మాడిపోతున్నావు నా దగ్గిరికి రావు. నన్ను పొదార్చునియ్యవు, ఏంచెయ్యనోయి నీకోసం?”

వెక్కివెక్కి యేడ్చాడు నామీరా! అమీర్ని పైకిలేసి యితనితో వెళ్ళిపోనా అనిపించింది. పాపం, యీతేతహృదయం, యీ అమాయకత్వం, నామీది విశ్వాసం, నామీద ఆధారపడడం, ప్రాణమన్నా నాకోసం యివ్వడానికి సిద్ధం ఎట్లా పొదార్చును అతన్ని!

“నీకోసం, ఏంచెయ్యను? మీరా, నువ్వులేక, నేనెట్లా బతకను? ఎట్లా? నేనేం చెయ్యను?”

అని నేడప్పుడు. నాకన్నీళ్ళు ఆనని నిశ్చయాన్ని కరిగిస్తున్నాయి. నేనబద్ధం అడ్డలేదు. మీరాని చూస్తే అట్లానేవుంది నాకు. అప్పుడు స్వాగతం గావుందనా? నాకు తెలుసునా ఏం చెయ్యాలి? అంధకారంలో సముద్ర మధ్యలోవున్న వాడికి చీరమటువుదో యెంత తెలుసో నాకంత తెలుసు కర్తవ్యం - మనమేం చెయ్యాలి తెలిసి, చెయ్యకపోతే శిక్షించవచ్చు దేవుడు. కాని యింత అజ్ఞానం, అంధకారంలో వుంటాముకదా! ఎంతయోచించినా తెలియకదా! అంతాకూడా, నాశనం చుట్టూ అల్లుకున్న తరవాత, యిల్లుకూలి నెత్తి మీద పడ్డతరవాత కాంతి పుస్తుంది, దోవకనపడతుంది. ఏంలాభం? కాని నావంటిదానికి అప్పటికీ యిప్పటికీ, యెప్పటికీ రెరీడుదోవ! అసలు నువ్వెందుకా సమస్యలో ప్రవేశించావు అంటారు పతివ్రతలు!

“అమీర్ని ప్రేమిలెయ్యనా? వెళ్ళిపోదామా యిద్దరమూ?”
“అన్నాను. విజంగానే అన్నాను అమాటలు ఇప్పుడు తలుచుకుంటే, అమాటలు అబద్ధంగాగా అని పడుస్తాను.

దాంతో, నా బాబు మనసు కరిగిపోయింది.

స్త్రీ త్యాగానికి ఆయత్తపడితే ఖిరుడైన పురుషుడు ఆ త్యాగలాభాన్ని స్వీకరించ గలడా? అ మాట చాలు. తన కోసం త్యాగంచేసేస్త్రీ పుడడం పురుషుడికి అమితమైన ఆత్మవిశ్వాసాన్నిస్తాయి. కాని త్యాగాలు గ్రహించడానికి అలవాటుబడ్డ పురుషుడు అతి నీచుడు. పతివ్రతల త్యాగాల మూలకాలు నిలబెట్టుకునే గతి మీ పురాణ ధీమతే గాని; అమీర్కి

“దీదీ చెప్పింది”

రస్తావా? నాపిచ్చి బాబూ, చూరికే భయపడ్డావు.

యింతవైపు చూశాము “కాని దీదీ ఇదివరకు మళ్లీనే నీ

“నీ బుజంమీద చెయ్యి వేస్తా”

కుండా. ఎందుకు అడుగుతావు?”

“అమీర్ — చూస్తున్నా —”

“అవును”

అంటున్నానుగాని నా గొంతుకలో అబద్ధం వినిపించలేదా నీకు, మీరా? నాచింకంకొద్దీ, అన్నాను. కాని నాగుండ నీకెపోతోంది. ఏం జరుగతుందో. కాని ఫరవాలేదు. అనుకుంటో పక్కకి చూశాను మీరా లేదు. ఇంటికి వెళ్ళాను.

మర్నాడు మీరా వొచ్చేప్పటికే అమీర్ నాతల చిక్కుతీస్తున్నాడు. మీరా తరహా మార్చాడు. రావడమే అదేదో అసహజమైన సాహసంతో వుత్సాహంతోవచ్చి, నాకెదురుగా కూచుని, నిర్లక్ష్యమైన కంఠంతో

“ నేనిచ్చిన దువ్వెన్న యేది, దీదీ ! ” అన్నాడు, పాపం పూర్వం వలె మాట్లాడడానికి ప్రయత్నమిది.

“ ఇంకెందుకు ? అమీర్ వొచ్చాడుగా చిక్కుతియ్యడానికి. చిక్కు తీసుకుని మాత్రం ఏం ప్రయోజనం? ” అన్నాను అమీరువంక చిరునవ్వుతో చూసి. మళ్ళీ మీరా వంక చూసి నవ్వాను. నా పని యెట్లావుం దనుకు న్నావు ? రెండు మహా సముద్రాలమధ్య నన్నని తాడుమీద నడుస్తున్నట్టుంది. ఏమాట మాట్లాడితే ఎంమాట్లాడకండా పూరుకుంటే, ఏచూపు చూస్తే ఎవరికి కోపం తెప్పిస్తానో, ఏమర్థం చేసుకుంటారో ! అబ్బా ! ఆ శోజుల యమబాధ ! పేరీమ యింత పొంగి తీస్తుందని అనుకోలేదు. కత్తిమీద సాము కద !

అమీర్ గంభీరంగా నాజుట్టువంక చూస్తూ పూగుతున్నాడు. మీరా ఇవీ అవీ గబగబా మాట్లాడు తున్నాడు. డాన్ని గురించి అనుకుంటున్నవీ, అట్టేచనులో వె అగీపెట్టడం అన్నీ చెప్పాడు.

అమీరు వైదలగానే వెళ్లి మీరా పక్కన కూచి, కత్తికి వదునుపెడుతో, ఆపనిలో నిమగ్నుడై వున్నాడు, దగ్గరికి జరుగుతాడేమోనని నాకు భయంగానే వుంది, అటు అమీర్ భయంకరమైన కళ్ళు ముందుపెట్టుకుని మీరావైపు నేనింక ఆ నిశ్శబ్దం భరించలేక లేచాను.

“ న్నానానికి వెడదాం. ”

“ ని ”

ఎవరూ లేవలేదు.

“మీరా నవ్వురా”

మీరా చప్పననుచును, అమీర్ మొహంబంక చూస్తున్నాడు.

“అమీర్, నవ్వు కదలవం?”

కొంచెం మాట్లాడకండా పూరుకొని

“ప్రస్తాపదండి.”

అన్నాడు. కత్తిమీదే భాగననుచును, కొంచెం మాట్లాడానికి తోచక, బైటికి నడిచాడు. ఎంతదూరంపోయినా అమీర్ బాడలేదు. ఎత్తుగా నెరిగిన చెట్టు తంకెడుకిరికి ఆగి యంజలో మాడుతున్న గుడిశ వంక చూస్తూ మాట్లాడకండా నుంచున్నాను. చప్పన మీరా.

“లాభంలేదు, దీదీ.” అని పూరుకున్నాడు. నేనూ మాట్లాడలేదు.

“అమీరక్కడవుండగా నీతో చనువుగా వుండలేను. నాచాత కాదు.” అన్నాడు నేనేమనను?

“పోనీ, తాక్కపోతేనేం మీరా, చనువుగా వుండకపోతేనేం?”

మీరా కొంచెంసేపు ఆలోచించాడు.

“అవును, తాక్కపోతేనేం? నీకేం?” అని వెళ్ళుగా అన్నాడు.

అ! నీకేం? అన్నమాట, అతొకంతం, నిరాశ, ఊలాలవలె నాటు కున్నాయి.

“అన్యాయం. మీరా, నవ్వు నన్నట్టా అనడం, ఇంకా తెలుసుకో లేకపోయినావుకద, నామనసెటువంటిదో! మనకున్నటువంటి ప్రేమకి తాకడం అవసరమా?” మళ్ళీ ఆలోచించాడు. పాపం. ఆ చిన్నవయస్సులో యీ సమస్యలు, అర్థంగాని యీ బాధలు, యివన్నీ ఆలోచించి, చెప్పకో వలసిన గతిపట్టింది మీరాకి.

~~మీరా మాట్లాడుతూ మిమ్మల్ని నాదానా నాచానామ నామీరానా చూపుతున్నాను అదెంతో నేను చూడలేదు!~~

“మీరా, నామీరా! అయ్యో! నేనూ చెప్తా, మీరా! నేనూచస్తా!”

“ఆ అగాధంలోంచి, ఆ చీకట్లోంచి, చెట్లల్లాంచి, ముళ్ళల్లాంచి
చస్తానీ, ఉదారనైన నా మీరా వాణి, “వీడి, అమీరుమీద నే నీ నీ సేమ
అమీరే నీకు కావాలి. నేనఖిల్లేదు, నాకుతెలుసు. నేను చావడమే మంచిది.
నన్ను మరిచిపో! నాచేతులు పోతున్నాయి. నేను వుండలేను.”

“ఇంక కెందునిమిషాలు పట్టుకో. పుస్తన్నా, పునలకు.”

ఎవరవ? అమీర్ కలదం. చీకట్లో నాకక్కడిండించి అమీర్ మా
ట్లాడుతున్నాడు. దూకాడ అమీర్, నాఫీరుడు, నా మీరాకోసం,—

ఎట్లా గసీపాకో అనిమిషాలు. అమీర్ కోసమా నాభయం, మీరా
కోసమా?

అగాధం పం జరుగుతోందో తెలీదు నిలిస్తే చూట్లాడిస్తే, నాల్గి
కేం అపాయం కలుగుతుందో అనేభయం!

మెల్లిగా తీసుకొచ్చాడు మెడ వెళ్ళాడిపార్యో మీరాని!

“అమీర్.”

“ముందునంగతి చూడు.”

“మీరాని కావాలింనుకోవాలనిపించింది గాని అమీర్ చేసిన త్యా
గంతో మూర్ఖపడుతున్న నాప్రాకయము, అమీర్ని చూసి జంకండి.

“వీడి!”

నామీరా!

చిక్కని కనుటొమ్మల్ని ముడిచి, కళ్లుమూసి, ఆలోచిస్తోనుంచున్న
నామీరాని చూస్తే నాగుండె స్తీకపోతోంది.

“అవసరమనికాదు. అది అభ్యంతరంకావడమే, మనకున్న ప్రేమ
బంధాన్ని కాలుస్తోంది.”

అమ్మా! మీరా! ఎంతఆలోచన వుందోయ్య! అతని మాటల్లోని
స్వయం నన్ను గాయపరిచి సిగ్గులో ముంచింది ఇంక ఒబాబు చెప్పలేక
యింటవేపు మళ్ళో. మీరావెనక నీ వొచ్చాడు. అమీర్ కత్తిమూరుతోనే
వున్నాడు.

కూచున్నాను. మళ్ళీ నిశ్శబ్దం మొదట భరించలేక అన్నం తిందాం అన్నాను. శనని పొమ్మన్నానన్నట్టు మీరా తేచాడు. నాకప్పు సరియగు నోదానిది.

“మీరా, నువ్వూరా, అన్నానిక్.” అన్నాను. అన్నానో తేగో, నా అవివేకం మనసుకి తట్టింది. ఒకటే మూకుడు నాంకో నేనూ అమీర్ తిన్నాము. తరవాత రోజుల్లో నాంకోనే నేనూ మీరా తిన్నాము. ఇప్పుడు చళ్ళి నేనూ అమీర్ తింటున్నాము. ఆ మూకుడుకన్న యింకేనా తేను యింకో. ఇవ్వాళేం చెయ్యను? వెర్రిగా నుంచున్నాను. ఇద్దరూ నాకేసి చూస్తున్నారు.

“రండి, ముగ్గురమూ తిందాం” అన్నాను. అమీర్ కదలడు; మీరా కకలడు. ఎంతసేపునుంచున్నామో! నాకప్పు తిరుగుతున్నాయి. నాకల్లో ఒక్క ఆలోచనాతేదు. చప్పన నా ప్రీత్యాన్ని పువయోగించి గవ్వి చిమ్ముతో—

“చీ యిద్దరూ పిల్లలంకో నేను కలిపిపెడతాను. ఏం?”

అని వాళ్ళవంకన్నా చూడక, వెళ్లి అన్నమూ, దోహకాయపచ్చడి కలిసి తీసుకొచ్చాను.

“నుందుముద్ద నావీ, తరవాత అమీర్

నువ్వా!”

“నేను తరవాత తింటానులే” అని కళ్ళన్నా యెత్తక విసిరాడు మాటల్ని అమీర్.

అవజయంతో గుటకలుమింగాను.

‘నువ్వన్నా నాచూబవినవా?’ అన్నట్టు కళ్లు అడనిమొహంకేసివెత్తి, ముద్ద ఇట్లో పెట్టాడు. అమీర్ మధ్యమధ్య నాలుగుముద్దలు నేనూ తిన్నాను. తరవాత అమీర్ దగ్గిరికి పైచాచాను.

“అక్కడపెట్టు” అన్నాడు కనినంగా

తింటున్నాడు,

“నువ్వా తిను.” అన్నాడు.

తింటున్నాను.

“చూశావా? ఎట్లాను నేను వేరే!” అన్నట్టు మాన్తున్నాయి మీరా కళ్ళు.

మూకుడింటోపారేసిచెచ్చి బైటకూచున్నాను ఇంకా మీరా వెళ్ళడేమా, వాచిక్కడేమిపని అన్నట్టు తలెత్తిచూస్తాడు, అమీరప్ప డప్పుడు, మీరా మానరాగంటీస్తూ కూచున్నాడు. కాని ఆరాగం రావడానికి యెంతప్రయత్నం లోపల జరుగుతోందో నా కర్థమవుతోనేవుంది. నీడలతోపాటు అమీర్ ముఖమీద కోర్కెపునీడలుకూడా దట్టమవుతున్నాయి.

“చెట్టుకింద కూచుందాం” అన్నానోలేదో మీరా తనువెడతానని లేవబోయినాడు, ఏమనుకుంటున్నాడో అనుకో,

“అప్పడేనా! కూడో” అని మాటోవెట్టాను. అమీర్ తలెత్తి నా వంక చూశాడు. ఏదో కనిపెట్టే వాడివలె, కాని మీరాని యింతాపిలిచి, రమ్మని నిరాశపెట్టి, ఏడిపించి పంపుతున్నానని నాకు దిగులేసింది, కావలిసి. మీరా బుజుమీద చెయ్యివేశాను. పదినిమిషాల్లా అమీర్ లేచి వెళ్ళాడు. మీరా నిద్రపోయినాడు. నేను అట్లానే యోచిస్తో నీగులుగా కూచున్నాను అట్లానే నాకళ్ళముందే రాత్రయింది నేలమీద నాముందు పడి నిద్రపోతున్న నాబాబు, నా నవాబులచూసి, నాకు ఖూరికే దిగులు వేస్తోంది. అమీరెక్కడ వున్నాడో, యేయే కోపాలతో వండిపోతున్నాడో! యేయే నిశ్చయాలతో పోట్లాడుకుంటున్నాడో, పాపం, ఆతనిమీద నాకు ప్రేమసోయించని యెంతబాధపడుతున్నాడో, మెట్లా అతనికి నాహృదయం అంనా అతనిదేనని తెలియచెయ్యడం? ఆతనిదేనా? చెట్లకిగులు మెల్లిగా పూగుతున్నాయి. పడమటిదగ్గరు దుదయించి అప్పడే అస్తమిస్తున్నాడు. రెక్కలు కొట్టుకుంటూ చిన్నపిట్టలు యోరి మాయమవుతున్నాయి. వాటి కర్థమవుతుందా నాబాబ్, నా నిరాశ! ఆరాత్రి అనిపించింది యీ మీరానించి, యీ అమీర్నించి యీమైదానం నించి తప్పించుకుని, బైటపడగలిగితే ఎక్కడ? నీక్కే! ఒకటే శరణ్యం. ఆ నల్లనిరాత్రి నా ప్రాణాలని, నల్లి, నా యేదుకడుపులో దాచుకోనా?

“దీదీ, దీదీ!”

కలవరిస్తున్నాడు, నా చిన్నిబాబు!

నాబాబూ, మీరా, నిన్నేంచేస్తావోకదా! నీకేగతిరాశివుండో నేను బడికివుంటే నీకేఆపద రాకమానదు. నేను కాళిని నీప్రాణం తీసుకుంటా! నన్ను ప్రెడిలిపోరాదా? కృష్ణురాలినిగా కనపడే ధైర్యంలేక, నిన్ను నావెంటే యీడ్చుకొంటున్నా. నిన్ను తోనెయ్యలేక, నాతో అగాధానికి నిన్ను లాక్కుపోతున్నాను.

“మీరా, నేను అమీరుదాన్ని. నువ్వు నాకభిరేక్షని పంపితే! అప్పుడే నిజంగా నీప్రాణాలు రక్షించుకుంటూ, నిజంగా నీదీదీనాతాను! ఆమాట అనగలనా? నాగుండె రక్తంకారి, నిన్ను పిలిచి నామాటబద్ధమని చెప్పదా

“దీదీ!”

మీరా లేచాడు.

“దీదీ, దీ, దీ, వున్నావా? నువ్వు చచ్చిపోయినట్టు కలవొచ్చింది.”

నా మోకాళ్ళు కావలించుకొన్నాడు

“దీదీ. నిజంగా మాయద్వరిమధ్యా యీబాధ పడలేక నువ్వు చచ్చి పోవుకదా!”

నా బాధంతా, యీ యిద్దరినీ సంతోషపెట్టడానికి నేను చేస్తున్న బ్రహ్మప్రయత్నమంతా జ్ఞాపకంపైచ్చి, యేడ్చారు, గబగబ నోడ్చేశారు. నాబాబూ, నామీరా, యెన్నోవిధాల నన్నోదార్చాడు,

“నేనింక ఎన్నమా కనపడను. వెళ్లిపోతా, నువ్వు సుఖంగావుండు”

“అయ్యో, నిన్ను వొడలగలిగితే, యింతతోనే యెందుకు?”

“నిజంగానేనా? నిజంగానేనా? నాకోసం, నామీరా బాలికా కాగుకదా, నన్ను పొమ్మనక పోవడం? నీకోసమేనా?”

ఇంక ఏంకానీ, నాగొంతులో ప్రాపిరి వున్నంతవరకు నిన్ను నొడలను.”

నామెడ కావలించుకున్నాడు.

నక్షత్రముకంటే కిందికి జారింది. వెంటనే వొస్తానని మీరా మాల్లోకి వెళ్ళాడు. అమీర్ వచ్చి మాట్లాడకండా కూచున్నాడు. పొద్దు అన్నమే తిన్నాం. నేను అమీర్ దగ్గర కూచుని కబుర్లు చెబుతున్నాను. నా హృదయానికి కొంచెం విశ్రాంతి కలిగింది. మీరా రాలేదు. పైస్తా దేమోనని భయంగావుంది. నక్కగాని కుంగేలుగాని చీకట్లో చచ్చాడు. నేనెప్పుడైతే పులికిపడి చూస్తున్నాను. అమీర్ కనిపెట్టాడు గావునకు కుంటూ.

“రా, తిరుగుదాం”

మీరా పైచ్చి వెతుక్కుంటూ దేమోనని దిగులుగానే వుండిగాని, హృదయం మాత్రం యింకా విశ్రాంతికావాలని కోరుతోంది. తెలుదేరాము.

చీకటి కట్టికచీకటి. అమీర్ బుజంమీదనించి, మెడమీదనించి, చెయ్యివేసి, నాశరీరమంతా అవగూనిన అనించి, మోకాళ్ళవరకు రాసుకునే చెట్లలో, గడ్డిలో, రాళ్ళలో, యిసికలో, నడుస్తున్నాము. అంతులేని ఆకాశంలో, గుర్తులేని లోకంలో, ఏమీ కనపడని అంధకారగర్భంలో యిద్దరమూ, దగ్గిరిగా హృదయాలు కొట్టుకుంటూ తిరుగుతున్నాము! ఎంత కేపో! అమీర్ పానుకుని, అతని చేతికింద సమస్తమూ, నా బాధలు, నా సందేహాలు, భయాలు, అన్నీ మరిచి, ఆరాత్రిలో కలిసిపోయినాను.

ఎట్లాగో అతనిముందు నా హృదయాన్ని విప్పి అర్థం చేయించి నాలో సానుభూతిని చూపెట్టు చేస్తే! వెరికలలు అంత దగ్గిరిగా నడుస్తున్నాము. ఒకరికి యింకోరు ప్రాణతుల్యులు. కాని ఒకరిసంగతి యింకోరం అర్థంచేసుకోము. అతని సంగతి తెలిసికూడా నేను అశక్తురాలని నా సంగతి తెలుసుకోలేక అతను అశక్తుడు. ఎందుకీ పుట్టామో!

అప్రయత్నంగా, మామూలుతోవనే మాకు తెనీకండానే మా కాళ్లు మమ్మన్నీ కొండమీదికి తీసుక వెళ్ళాయి. అటుచెళ్ళి మాపాన బురుజు చివరకూచునికాని రాము. ఎంత చీకట్లోనైనా అమీర్ కి పోవ తెలుసు. కళ్లుకట్టుకుని ఆ సన్న గోడమీద నడిచి వెనక్కి రాగలడు. గోడదగ్గిరిగా వచ్చామో లేదో, ఏదో గోడమీదనించి కిందికి జరజర జారిన చప్పుడయింది.

“ఏనో, పశువు, లేక తోడో?”

పాపం. చస్తుంది కాదూ?”

ఆ తో వుండగానే నా కంఠచ్ఛరణతో కలిసే, కెప్పున కేక విన
పడ్డే, “దీదీ!” అని

మీరా! మీరా పడ్డావా, ఆ అగాధంలో. ప్రభుత్వేలిక పరిగెత్తాను
నేను.

‘మీరా, మీరా, నామీరా’

ఇంకేం మీరావున్నాడు? ఎందుకు అచాకు? లాభమేమిటి?
కొండలన్నీ మీరా, నామీరా, అని వెక్కిరించాయి.

కాని అద్భుతంగా ఆ అగాధంలోంచి హీనస్వరం.

‘దీదీ’ అంది.

నాచెవులు నన్ను మోసగించాయో, లేక ఏదన్నా భూకం నన్ను
వెక్కిరిస్తోందో? లేక అతనికెక్కడ అరిచినా? ఆ అగాధంలోక తొంగి
చూస్తున్నాను గావున అమీర్ చెయ్యి నా కంఠాన్ని వనక్కిలాగిం.

“పడతావు. వొంగకు.”

అమీర్ పాపం నావెనకనే వున్నాడు,

“అమీర్, అమీర్, మీరా, నామీరా. నామీరా”

“మళ్ళీపిలు!”

అనికోపమేనా! దడిసిస్తున్నాడా? పిలు పిం చెప్తావో అన్నాడా?
నాకు ప్రభుత్వేలికేదు.

“అమీర్! బతికవున్నాడు. బతికే వున్నాడు. ఎట్లా! అయ్యో
మీరా! నేనింకబతకను. ఎట్లాబతకను.” మీరాలేంనీ నాలిక కొరుక్కు
న్నాను ఆమటున్నందుకు. అమీరేం చేస్తాడు?

నరే నీమీరాచగ్గిరికే పొమ్మని మెడపట్టుకు తోస్తాడా?

“మళ్ళీపిలు”

“మీరా!”

“దీదీ!”

“పున్నాడు బతికేవున్నాడు... అమీర్ ఎంచేస్తున్నావు?”

“వుండు... ఎక్కడవున్నాడో అడుగు.”

“మీరా ఎక్కడవున్నావు?”

“దీదీ, శలవు ఈమధ్యలో చెట్టునివట్టుకుని వేర్లాడుతున్నాను. నాచేతులు యింక ఆగవు పసిపోతున్నాను. దీదీ, నువ్వు గొప్పదానివి. నిన్ను చూస్తే... నీకోసం నా ప్రాణమన్నా యిచ్చే సేవాణ్ణి నువ్వు యింటివద్దగర వుంటానన్నావా? లేవు. అందుకుని వెతుక్కుంటా... ”

వినలేకపోయినాను. మీరాని మరిచి అమీర్తో వచ్చినందుచే! నాకోసమే!

మీరా యిట్లా పోయినాడు, నాకోసమే! నామీరాని చంపు కున్నాను. అయ్యో! నేనూ దూకిచస్తే! మీరా, నామీరా! నేనూ చస్తాను. మీరా నేనూ చస్తా!

ఆ అగాధంలోంచి, ఆచీకట్లోంచి. చెట్లగుబుర్లలోంచి, ముళ్ళల్లోంచి చీచింది చిస్తోంది, వుదారుడైన నామీరావాణి.

“దీదీ! అమీర్ మీదనే నీ ప్రేమ. అమీరే నీకు కావాలి. నేనఖ్ఖి ర్లేను నాకు తెలుసు. నేను చావడమే మంచిది ”

“అగు గెండు నిమిషాలట్లానే అగు.”

ఎవరదిగి అమీర్ కంఠం

“నాచేతులు సీక్కుపోతున్నాయి. దీదీ, శలవు.”

“చదలకు వస్తున్నాను.”

చీకట్లో నా కాళ్ళకిందనించి అమీర్ మాట్లాడుతున్నాడు. కిందిక నిగతో, అగాధంలోకి దూకాడు అమీర్, నా కీరుడు, నా మీరాకోసం

ఎట్లాగడిపానో ఆ నిమిషాలు. అమీర్ కోసం భయం. నా మీరా కోసం అన్యూరా”

ఆ అగాధకంద రేం జరుగుతోందో తెలీదు. పిలిస్తే మాట్లాడితే వాళ్ళకేం అపాయం కలుగుతుందో.

అమీర్ మీద నాకు నమ్మకంలేదు. ఎట్లా లేకపోయిందో అనుకుంటాను. నా అమీర్ నీచమైనవని చేస్తాడా? ఏమో-నీదురాల్ని సందేహించాను మీరాని రక్షించడానికే వెళ్ళాడా? నీనచేతులతో చంపి లేనేగాని కసితీరకనా? ఇద్దరూ జారిపడి ప్రక్కనూ పైకిరాకపోలే ఆ చీకట్లోంచి!

మెల్లిగా తీసుకొచ్చాడు, ఆ ఆగాధంలోంచి మేడి నేళ్ళొడపాయ్యే మీరాని!

“అమీర్!”

“ముందు వాడిసంగతి చూడు”

మీరాని కావలిందుకోవాలని ముందుకి పుంగాను కాని అమీర్ చేసిన త్యాగంలో మూర్ఖపడివున్న నా హృదయం అమీర్ని మాసి జంకింది.

“దీదీ!”

నామీరా!

10

“వెన్నెల యీవారే పురికంటకే పోతుంది. మనం తొందరగా వెళ్లాలి భోజనంచేద్దాం” అన్నాడు అమీర్.

“అయ్యో! మీరుపిలిచిన పనిమీద బ్రాహ్మణులూ యింకా రాకుండానే మడికట్టుకుంటారా?” అని పూర్వపు పుణ్యసంతెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నించాను.

“ఆ ఆమాంసహార దుష్టరిపోనూ?”

“మిగిలిందేపెట్టు వాళ్ళకి.”

“పోనీలెండి మూతపెట్టేపోదాం. పుచ్చి పుడ్డిమీదే తింటారు.” అని నవ్వుకుని లేవబోతున్నాము. మీరావచ్చాడు.

ఆ పునయంవెళ్లిన మీరా మళ్ళీ యిదే రావడం.

సోజనంజేశ్వరాకాచి అమీరు ప్రత్యాహరణశించించి అంతాప ముగ్ధునాడు రాతి మారానం కు రక్షించాడో నాకు తెలీను. అడగ నాని అసలు మారానంగ తెలుపానికి భయం.

అమీర్ గుడిశక మారంగా పచారుచేస్తున్నాడు. నేనూ మారా గుడిశముంచు పూచున్నాను. పేకారు ప్రస్తాపనేలేదు.

“మారా, యిన్నా డైమైనావు?”

మారా, నాదగ్గరిగాజరిగి, గొంతు తగ్గించి “కీ, నిన్ను అ తి-నిన్ను చూడక నేను బతకను, శిష్యుం” అన్నాడు.

అగొంతులోంచి నాకు చనపడ్డది అనంగతి. కన్నులోజులూ నానాడు పెంత బాధపడివుంటాడో! నాకోసం, నా డైమంకోసం, నా సౌఖ్యం కోసం, నావేపు రాకుండా వుండాలనే శిష్యుం నిలబెట్టుకోడానికి యుతప్రయత్నించి వుంటాడో! దగ్గరికి జరిగి అతని తల! నారోముక్త అగుముకుం కూచున్నాను. అమీర్ చూస్తాడని భయపడే సమయా కాదు. గాలి నా పమిటలో మారాక వీచనవస్తోంది నాహృదయం అనిక పోల పాలు పాడుతూంది. నా పదపలు అతని కన్నులక కీలకంగానూ రాస్తున్నాయి అనందంతో నేనూ కన్నుమూశాను.....

“నిద్రవస్తోంది రా పడుకుందాం”

అన్నాడు అమీర్ - ఉలిపించి కళ్లు తెరిచాను. ఆ కుంతం వినేప్పటికీ అంతా సేపూ అమీర్ హృదయంలో మంత యుద్ధం జరిగి వుండాలో గుర్తించాను. నాసాహసం మారాచి అతని దగ్గరగా, అని యెదటనే ముగ్ధుడైయ్యడం - దాని అర్థాన్ని గ్రహించడానికి, పొంగి యీడ్వల అడుచుకోడానికి అతను చేసిన ప్రబల ప్రయత్నాలు అర్థమైనాయి నాకు - అతని నిలుపునూ దృక్పథం చేసే డైర్యంగానీ, నిబ్బరంగానీ నా దగ్గర లేవు, నెమ్మగా మారా తలచి - నారోముగ్ధుని బాదించి దాని - కటిక నేలనిపెట్ట - కనినాళ్ళ రాల్చి అమీర్ దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

‘రా’ పడుకో.

నానంక చూస్తున్నాడు. చీకటిని చీల్చుకుని, అశని చూపులు నన్ను పరీక్షిస్తున్నాయి, వెతుకుతున్నాయి, అర్థంచేసుకుంటున్నాయి. అశని నిశ్వాసం, అశని విశ్మయం, అశని అమగులతోంకర, అశనిచేతుల చూపులన్నీ చూట్లాడుతున్నాయి. నాతల తిరుగుకోంది. అలసటవలన నాకళ్ళు మూతలుపడుతున్నాయి, నా హృదయం యింక బాకపడలేనని మూలగు కోంది, నా అనుగులు తూలుతున్నాయి, మీరా ఏమిటో చూట్లాడు తున్నాడు కాని నేను వినలేదో, వింటే మరిచిపోయినానో! ఏదీవ్రా మాటలన్నాడు దోవపొడుగునా.

“నేనింక పూరుకోను. నిన్ను చూడకండా వుండగలనా? నాను కన పడకండా తీసుకుపోతాడు నిన్ను! నాకుతెలుసు. నిన్ను చంపునాడు నాను కాకుండా. నువ్వు నాదానివి. నేనెవరికియ్యను చూస్తో నేనూరుకోను. నిశ్చయం రా నాతోరా. నాజీవితమంతా నీసేవలోనే గడుపునా. ఎక్కడి కేమిటి? ఎక్కడికన్నాను! మెక్కాకి, బనారసుకి, లాహోరు, వెడదాం. ఎక్కడికైతేనేం, నువ్వు నేను కలిసివుంటేచాలదా? ప్రాధూరికి తిరుగుదాం బిచ్చమెత్తుకుందాం వాడిదగ్గర్నించి, ఆ రాక్షసిదగ్గర్నించి, అక్కడాను దగ్గర్నించి తప్పిందకుంటేచాలు. వాడు నిన్నింక తాకడానికీ వీలకండా పోదాం. నా దీదీని అట్లాయేకొనించి, అట్లా నలిపేసి, తీల్చేసి, నేనోర్పుకో తేను. నేనూరుకోను. నాదానివి నన్నేకొనిచను. నన్ను చంపకు..... దానివి. నాదానివే...”

అంతలో నన్ను సనకదుముకుంటున్నాడు.

“వుండు, మీరా, ఎక్కడికియింకా?”

“దీదీ, దీదీ, రా...నువ్వు నాదానివి—నాదానివి. రా”

నన్ను కావిలించుకుని, అక్రమింపుకుంటున్నాడు. చూడొక్క చీకట్లో మెలికలు పడుతున్నాయి.

“చైతన్య! మీరా, యింకరాను—వుండు— నాను నిద్రచైతన్యం!”

ముందుకు లాగాడు. నేను తూలాను. కాళ్ళతోక్కుడుని నేను కింద పడ్డాను, సగం యిసికలో, సగం నీళ్ళలో. ఎక్కడో! చీకటి: నిద్ర—

అలసట. ఇంక నడవనశక్తిలేదు. అంతేచాలు, నాపక్కనే, సగంనానింద.
సగం నాపక్కన మీరాపడ్డాడు. అశనిగొడ ఒకచెయ్యి వేసుకుని కళ్ళు
మూసుకున్నాను”

“లే, వెడదాం, లే”

“ఎక్కడికిగిరిరా?”

“ఎక్కడికో”

“నేనురాలేను. నేనురాను. వుండు. నాకు విద్రవోస్తోంది.”

“రానూ, రానూ, ఇంకా నాజిక్కిరవుంటావా! నేనువుండనిస్తానా?
నాదానివి.”

ఇది మీరాయేనా?

నాకుతేలేదు. నాకు శక్తిలేదు. గిరిరా చూట్లాగుతున్నాడు. మీరా
నక్క అోరితమ గంటున్నాడు.

“వాడేనా? వాడిదానివేనా నువ్వు? పాంశం, సంపాయిండాను
పానం, మొన్ననేగా తననీ అమిత్ మృత్యువునించి రక్షించాడు? అది
కూడా మరిచాడుకదామీరా? అప్పుడు మరిచాను, కాని అసంగతి
యిప్పుడు యోచిస్తున్నాను. ఎంతవరలో ఉమలకపోతే, కృకజ్జనవికూడా
మరుస్తాడు, ఉదారుడు నానిరా! తల్లినవిషయాల్లా ప్రాణానికి ప్రాణ
మిస్తారు. శ్రీవిషయంలో ప్రాణాని ప్రాణం వీసుకుంటారు

దీదీ, దీదీ, నాదీదీ, రా. ఇట్లారా? నీకోసం, యీ చెరులకోసం
యీ చెరులకోసం—

ఆరాత్రి, ఆసోళ్ళలో, యిసికలో, నీళ్ళలో—మీరా నన్ను తవదాన్ని
వేసుకున్నాడు.

అతనికి మనసునొప్పించే శక్తిగాని, అశనిగొడ అనికాదండేనే శక్తి
గాని. నాకులేదు.

ఎవరేనవయిందో, తెలియదు. కారణంలేకందానే నాను తెలియ కలిగింది. మీరా నామీద పడుకోలి వున్నాడు. అతఁజుట్టు నామొహంపై పడెడిది. అతనిచేతులు నాచీపుకిందనించి, యిసికలో పాతుకున్నాయి.

అమీర్ చేసిన గాయంమీద మీరా మెత్తనివెనులు. కవోళ్ల నాకళ్ళి విప్పిందే-అదే చీకట్లో బాగా కళ్ళువిప్పిచూశేలు చేసింది.

మాపక్కనే నల్లని ఆకారం.

అమీర్ కళ్ళు.

చేతులో తరతరలాడే కత్తి! మా యిద్దరిమీదా అది నున్నది తెలిసి కళ్ళుమూసుకోబోతున్నాను—జుట్టుపట్టునా మీరా తాడు. నా మీరాకోసం ప్రాణం హాడిపోయింది. నిద్రకు నిద్రకలాగు కీనుమన్నాడు మీరా! చప్పనలేచి, అట్లానే మీరా తుని అమీర్ కత్తి అడ్డుపడ్డాను. నా బలువుతో మీరాకిందా యిసికలో దొడ్లము

“వాణ్ణి వొడులు” అని అమీర్ గొంతు గొంగురుగా!

“నన్నుచంపి తరవాత—”

“నిజమా—”

“నిజం”

“నరే”

కనీసక మీరాని బైటిక కనపరచక, నా ముక్కుతో, నాజుట్టుతో తాడంతో కట్టేశాను. ఎదురుమాట్లాస్తూ కత్తి నామీద దిగుతుందని చప్పన నిష్కారణంగా, నా స్తీడుమగారూ, యిద్దా, రాపుచ్చకాయా కళ్ళి ముందుకి వచ్చాయి.

నిశ్శబ్దం. పాదమిషాలన్నా జరిగివుండాలి. కళ్ళు తెరిచాక. ఎవరూ లేరు లేచాను. ఇసికలో జిగురుగా కాలికతగిలింది. రక్తం పక్కన అమీర్ పడివున్నాడు.

“అమీర్” అన్నాడు మీరా!

“యారా, పరిగెత్తు దాక్టర్ని తీసుకురా!” అన్నాను
మీరా సంశయిస్తున్నాడు.

“నీ దీ, నాకోసం, నువ్వు.....”

“మీరా, పో, తొరగా.”

“దీ దీ, నిన్నొక్క-తైసీ.”

“మీరా, నాకు కోపంలేప్పించకు.”

మీరా పొదలవనక మాయమైనాడు. తొరతొరగా అగిరి వెళి
నొళ్ళంబూ, ఎక్కడతాకినా రక్తమే! నామూర్తువుంగరాలబట్టె,
అంచుకుని శ్రుతుకున్నరోమ్ము! ఆబలమైన చేతులు వేళ్ళాడి

“రే, అమీర్!”

తెరిచాడు.

అమీర్, యిది! ఎందుకు అమీర్, మిట్టాచేకోపు! నేనీ
శ్రుతికోయెట్లాబతకను అమీర్! నన్ను చంపు!”
అని చెప్పాడు.

అమీర్ చంపతలుచుకోలేదు. చంపవద్దనుకున్నాను. నేనో,
ఒకరమే బతకాలి. నీకు మీరాకానాలి.”

“నువ్వుచావడమెందుకు అమీర్.”

“నిన్నువిడిచి బతకలేను,”

“పడవడమెందుకమ్మా?”

“అమీరానా నిన్ను పంచుకుంటాననుకున్నానా? తురికబిడ్డని-”

“రా, మిట్టారా?” అని నాతలకోసం చెయ్యియెత్తబోయి, బలం
లేక పడవడేశాడు. నేను గొల్లున. అచీకట్లో, అణ్యంలో, బిగ్గిగా
యెండ్లాడి, బలువుగా వేళ్ళాడే అతని చేతినిఎత్తి బుజంపొదపెట్టుకున్నాను.
నాతలని వెళ్ళిగా తననొమ్ముమీదికి రావ్కున్నాడు. ఏమోమా మాట్లా
డాను.

“గుత్తు పొడిచావనుకున్నా” అన్నాడు, నామీరా

“అదిగో పొడుచుకున్నాడు.” అన్నాను

నమ్మకం లేకపోవడం మాపించే చిరనత్వ సవ్యాధు అహోబిందు

వి.వి. తప్పులేక సనుకులి-

“కాదు. ఇదిగో పొడిచాను” అన్నాను.

“మనములం కాలమునకు

నేల నులు.

108

1 వ పేజీ నుంచి 40 వ పేజీ వరకు

బెజవాడ ఆంధ్ర వాణిపెన్ నందును

మిగతా పుస్తకమంతయు

తెనాలి లక్ష్మీ పెన్ నందు నుద్రింపబడియె.

మనసు ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనావట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA116B151
పుస్తకం పేరు	మైదానం
తారీఖు	26/10/24
ముందు అచ్చ	no
వెనుక అచ్చ	no
మొత్తం పేజీలు	105
విద్య సైన్స్ పేజీలు	NO
భాష పేజీలు	
లేని పేజీలు	105, 106, 45, 46, 99, 100
తయారు చేసినది	Rohith
పేజీలు విడదీసినది	Sowmya
టైప్ చేసినది	Mounika
పరీక్ష చేసినది	prathyusha
పేజీలు పరిశీలించినది	
లైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
పరిస్థితి	good